

Mustafa Necati Bursalı

aygamber çiçekleri

Hz. Hasan

ve

Hz. Hüseyin

Düzenleyen: bİlgİnDK
2018-07-11

Çiğdem

Bu Eser Hakkında

HEKİMOĞLU İSMAİL

Asr-ı saadeti öğrenmede fayda var. O devirleri iyi anlayan kimse, bu devri de anlayabilir. Devir denilen zamanı anlamayan, İslâmiyeti anlasa bile başarılı bir hayat yaşayamaz. Zaten yaşadığı devri anlamayan, İslâmiyeti nasıl anlar; bu da ayrı bir konudur.

Aslında tarihin tekerrür etmesi, sanıldığı kadar korkunç değildir. Asıl korkunç olan, tarihin bir çok devirlerinde zuhur eden hâdiselerdir. Öyle zaman geliyor ki, bakıyorsunuz tâ bin sene evvel vukua gelmiş bir hâdisе, bugün aynen görülebiliyor. İşte bin sene evvelki hâdisenin bugün tekrar doğmaması için, tarihten ders alınmalıydı. Çünkü aynı sebepler, aynı sonucu doğurur. Şayet tarihten ibret alıp, bazı sebepleri ortadan kaldırabilirsek, o sebeplerin doğuracağı hadiseyi de ortadan kaldırdık demektir.

Bilhassa Hazreti Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.) zamanları, Müslümanların bölünüp parçalandıkları, birbirlerine düştükleri devirlerdir. Bugün de aynı durumda değilmiyiz? Öyle ise tarihten ders almasını bilmeliyiz. Bölünüp

parçalanmaların, birbirine düşmelerin doğurduğu acı sonuca dikkat etmeliyiz...

Tarih, İslâmiyeti anlamada önemli bir daldır. Tarih okuyunca düşünürüz: Büyük zaferler de büyük mağlubiyetler de insanın meyvasıdır. Siz, acaba zaferlerin tacını giymek için kendinizi hazırladınız mı? İster er olsun, ister kumandan... İnsan nerede olursa olsun, yapacağı işler kendisini yetiştirme ölçüsündedir.

İşte bu eser, Asr-ı saadete açılan bir pencere ve tarihin derinliklerinden ömür günlerimize tutulan bir ayna...

Muhterem M. Necati Bursalı'ya daha nice eserler yazmasını diler, sizlere de hoşça kalınız, derim...

Ö N S Ö Z

Bütün âlemleri yoktan var eden, varlığından bizleri haberdar eden, kullarından mü'minlerin kalb gözlerini açan, marifetinin nûru ile onları Rızâ-i Bârisine erdiren Allaha hamd ederim...

Salât ve selâm, tek katresinin hacminde bin umman çalkalanan ve tek zerresinin menşurunda bin kâinat yüzen Kevser Havuzunun sâhibi Allahın Sevgilisi, İki Cihanın Efendisi Cenâb-ı Ahmed'e ve O'nun Âl-i Ashabına olsun...

Bu küçük eserimde Cennet çiçeklerinden ıtırlar koklatmak en büyük dileğimdir. Bizzat Sonsuzluk Nebisinin:

هُمَا رَيِّحَانِي مِنَ الدُّنْيَا

— «Onlar (Hasan ve Hüseyin), dünyada iki gülumdür.»

Buyurduğu Peygamber güllerini koklamak ne devlettir. Onları gönül coşkunuğu içinde sevmek mü'minlerin saâdet baharıdır...

Allahın Resûlü, o solmaz çiçekleri tertemiz kucığında taşımış, mukaddes omuzlarına alıp gezdirmiş, kâh gönül coşkunuğu ile yanaklarından öpmüş, kâh altın saçlarını tel tel okşamış, kâf mübârek elleriyle küçücük ağızlarına lokmalar vermiş, kâh dizine çıkarıp hoplatmıştır.

Bir defasında Hazret-i Hasan'ı mukaddes omuzuna almış ve şöyle dua yapmıştı:

اَللّٰهُمَّ اَحِبَّهُ فَاِنِّيْ اَحِبُّهُ

— «Allahum! Ben bunu seviyorum, sen de sev!»

Şanlı ve ebedî Peygamberimizin şu muhabbetine bakınız:

Bir gün minimini Hasan (R.A.), Peygamber mescidinde... Allahın Sevgilisi mukaddes alınlarını secdeye koymuş vaziyette... Minicik Hasan koştu secde hâlindeki Allah Resûlünün omuzlarına bindi. Kâinatın Efendisi öylece kaldılar ve minimini Hasan'ı indirmediler...

Merhamet, merhamet, merhamet...

Âlemlere Rahmet için gelenin başlıca şiarı... Hudutsuz acımak...

Bir gün de hutbe irâd ediyorlar. Minimininin de küçüğü Hazret-i Hüseyin (R.A.) mescide girdi... Yürürken her adımda bir düşüyor. Allah Resûlünü heyecan, aşk ve vecd içinde dinleyen muazzez sahabiler minimini yavruya el süremiyorlar...

Hâlikî Azimin Muhterem Peygamberi hemen minberden indiler, Hazret-i Hüseyin'i kucaklayıp kaldırdılar, yanlarına aldılar:

— «Mallarınız ve çocuklarınız sizin için birer meşakkattir.»

Meâlindeki âyeti okudular...

Yine bir gün Allahın Resûlüne Temim Kabîlesinin ileri gelenlerinden bir adam geldi. Tam o ânda, Mukaddes dedesinin huzuruna Hazret-i Hasan da giriverdi... Gâye - İnsan ve Ufuk - Peygamber saâdetle tebessüm buyurdular ve minirimini Hasan'ı kucaklayıp öptüler, saçlarını okşadılar, sevdiler...

Bu hâli gören adam atıldı:

— Ey Allahın Resûlü! Benim on tane oğlum var, şimdiye kadar hiç birini öpmedim:

Rahmet Peygamber şöyle buyurdular:

أَوْأَمْلِكُ لَكَ أَنْ تَزَعَ اللَّهُ مِنْ قَلْبِكَ الرَّحْمَةَ

— «Allah senin kalbinden merhameti çıkarınca ben sana ne yapabilirim?»

İşte Sonsuzluk Nebisinin o güzellere karşı sevgisi böyleydi. O Cennet çiçekleri, şanlı ve ebedî Peygamberimizin İlâhî bakışlarının aydınlığı ile yetiştiler. Fâtıma-i Zehrâ'nın tertemiz kucağında büyüdüler. Allah'ın Arsları ve Evliyalar Sultânı Hazret-i Ali'nin hikmet pınarından içtiler.

Nur neslinin iki kolbaşı olan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (R.A.), ümmet gülistanını fazilet ve hikmet çiçekleriyle süslemişlerdir. Cennet bahçelerinin ruh arıtıcı bulvarları arasında bulunmak isteyen herkes elbette bu Peygamber kuzularını can-ı gönülden sevecektir...

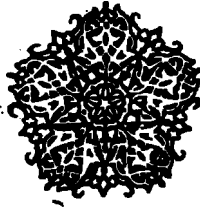
Biz onları, gönül ufkumuzun birer batmaz güneşi olarak seviyoruz. Onlar ki, eskimeyen biricik yeni, ve solmayan biricik renk...

İşte ben, ruhumdaki olanca aşk ve hassasiyet özünün balını, bu peteğin hücrelerine dökmek istiyorum...

Yardımcım, yüce Allahın inâyeti, Resûlünün ruhaniyeti ve bağlılarının himmeti olsun...

1 Ramazan Hicri 1393

Mustafa Necati Bursalı

Hazret-i Hasan'ın Doğuşu

Nur şehri Medine...

Takvimler Hicretin üçüncü yılının Ramazan ayının 15. Salı gününü gösteriyor.

Medine'de bir küçük ev. Ve bu evde insanlık hurisi Hazret-i Fâtıma (R.A.) ellerini ulvilik âlemlerine açmış gönlünün derinliklerinden kopup gelen bir iştiyakla dua ediyor...

Allahın Resûlünün Ümmü Seleme ile Zeynep Binti Cahş'a emri:

— Kızım Fâtıma'nın kolaylıkla doğum yapabilmesi için yanında Âyetül-Kürsî, Muavvezeteyn'i ve şu âyeti kerimeyi okuyunuz:

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَبِيبَاتُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ وَالنُّجُومُ مُسْتَخَرَاتُ
بِأَمْرِ الْإِلَهِ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

— «Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri 6 günde yaratan, sonra emri Arş üzerinde hâkim olan Allah'tır. Kendisini durmayıp kovalayan gündüze geceyi o bürüyüp örter. Güneşi, ayı, yıldızları (hepsi de emrine bağlı olarak) yara-

tan O. Haberin olsun ki yaratmak da emretmek de ona mahsusur. Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın şânı ne yücedir.»
(1)

Dilinde ve gönlünde bu âyetler, Ümmü Seleme Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın evine koştu. Kapıyı güm güm çaldı:

- Kim O?
- Benim, yavrucuğum!
- Buyur, hoş geldin...
- Beni Allahın Resûlü gönderdi!..
- Çok teşekkür ederim.
- Nasılsın yavrucuğum?
- Elhamdü lillâh!..

Nur neslinin iki erkek kolbaşısından biri olan Hazret-i Hasan, Kâinatın Efendisinin kadri yüce kızı Fâtıma-i Zehrâ'dan dünyaya geldi. Nur şehri Medine'de 3. Hicret senesinin Ramazan ayında doğdular.

Büyük babaları Gaye - İnsan ve Ufuk - Peygamber Cenâb-ı Ahmed... Babaları Allahın Arslanı ve Evliyalar Sultanı Hazret- Ali (R.A.)...

ÇOCUK ÇIĞLIĞI

Sanki Cennet bahçelerinden koparılmış bir çiçek... Kar gibi beyaz, pamuk gibi yumuşak, ipek gibi ince, altın saçlı, gümüş bedenli bir bebek, Ümmü Seleme'nin kucığında çığlığı basıyor... Bu bebek, dünyaya gözlerini açan Hazreti Hasan ve bu çığlık onun çığlığı...

Allahın Sevgilisine haber uçurdular:

- Müjde ey Allahın Resûlü, bir oğlunuz oldu!..

İnsanlığın Efendisi Cennet sabahları gibi tebessüm buyurdular ve Hazret-i Fâtıma'nın yanına koştular...

İçeri girip evi nurlandırdılar ve Sevgili kızlarını kucaklayıp gösterilen yere oturdular...

Nur çocuk Allah Resûlünün mukaddes kucaklarında... Sevgilerin en güzeli ve sıcağı ile minicik yavruyu bağrılarına basıp okşadılar ve dudaklarını sağ kulağına değdirip ezan okudular; sol kulağına da kâmet...

Güzel, nârin, şirin, lâtif, ışıklı, çekici, eritici, tılsımlayıcı gibi sıfatlar, o Nur çocuğun ayaklarına pabuç bile olamaz...

SÜT ANNE

Hazret-i Hasan doğunca, Nebiyyi Muhterem, Amcası Abbas Hazretlerinin zevcesi Ümmül Fadl'ın evine gitti. Ümmül Fadl, Kâinatın Efendisini heyecan içinde görünce sordu:

— Ey Allahın Resûlü! Telâşınızın sebebi nedir?

— Hayırdır İnşaallah. Fâtıma'nın bir oğlu doğdu. Sen, onu da Kusem'in sütü ile emzir!

— Peki, ey Allahın Resûlü!

Ve bir müddet Hazret-i Hasan'ı Ümmül Fadl emzirdi...

Peygamber Çiçeği Hazret-i Hasan (R.A.) güzel yüzlü, melek huylu, tatlı bakışlı, altın saçlı, gümüş bedenliydi. Allahın Sevgilisi onun hakkında:

— «Amcası Hazret-i Mûsa Aleyhisselâmdan mirastır!»
Buyurmuşlardır.

Esmâ bint-i Umeys der ki: Hasan doğunca Allahın Resûlü Fâtıma'nın evine geldi ve:

— Ey Esmâ! Gösteriniz bana oğlumu, dedi.

Hasan sarı bir hırkaya sarılı idi. Onu bu halde görünce dediler ki:

— Çocuğu sarı hırkaya sarmayınız!

Bunun üzerine mini mini yavruyu beyaz bir hırkaya sarıp verdim. Kucağına aldı. Sağ kulağına ezan, sol kulağına da kâmet okudu...

**

Allahın Resûlü 7. günü yine muhterem kerimleri derin ve ince Fâtıma'nın yanına geldiler. Minicik yavruyu yine kucaklarına alıp sevdikten sonra altın gibi saçlarını kestiler ve fakirlere, kesilen saçların ağırlığınca altın sadaka verdiler ve akika kurbanını kestiler...

HASAN İSMİNİN VERİLİŞİ

«Hasan» ismini ona yakıştıran Allahın Sevgilisi...

İlim ve hikmet kutbu Cenâb-ı Ali (K.V.) şöyle anlatıyor:

— Çocuğun doğuşunda Kâinatın Efendisi evimizi şerefendirip onu nur yatağı hâline getirdiler. Yavrunun kulağına ezan okudular ve başını traş ettirip ağırlığınca altunu sadaka ettiler ayrıca akika kurbanı kestiler. Sonra bize sordular:

— Oğluma ne isim verdiniz?

— Harb ve Cafer isimlerinden birini düşünüyorum, ey Allahın Resûlü!

— Oğlumun ismini ben koyacağım.

— Bizi bahtiyar edersiniz.

— İsmi «Hasan» olsun.

— Emredersiniz, ey Allahın Resûlü.

Araplarda ilk defa duyulan isim. Allahın Peygamberlerinden Hz. Mûsa'nın, kardeşi Hazret-i Harun'un oğluna verilen süryani ismin arapça karşılığı...

**

Bir rivâyete göre ise, bilgi güneşi Hazret-i Ali (R.A.), Kâinatın Efendisi'nin huzuruna çıkıyor:

— Ey Allahın Resûlü diyor; oğlunuzu «Harb» veya «Cafer» isimlerinden biriyle adlandırmayı düşünüyorum. Ne buyurursunuz?

O anda Cebrâil Aleyhisselâm iniyor ve Allahın Sevgili-sine hitap ediyor:

— Ey Allahın Resûlü! Ali sana Harun'un Mûsa'ya nisbeti gibidir. Sen de onun oğluna, Harun'un oğluna koydu-ğu ismi ver!

Ve Sonsuzluk Nebisi, Hazret-i Harun'un oğluna ait adın arapça karşılığı olan «El Hasen» ismini veriyorlar...

*
**

KÜNYELERİ

Ebû Muhammed.. Lâkapları; Taki, Seyyid ve Varis... Hasep ve neseb itibariyle cihanda tek ve eşsiz...

Levlâke Levlâk ufkunun nurlandırıcı Güneşi Cenâb-ı Ahmed (S.A.V.) Efendimiz buyuruyorlar:

— «Bu Hasan bendendir ve Hüseyin'de Ali'dendir!»

Artık mini mini yavru büyüyor. Beşiğinin içinde etrafı nurlar saçıyor. Ve çiçek çiçek gülüyor... Allahın Resûlü sık sık gidip bu güzel çiçeği kokluyorlar...

İnsanlık hurisi derin ve ince Fâtıma (R.A.), mini mini Hasan'ı tertemiz ellerine almış zıplatıyor. Ve nur çocuğu şöyle diyerek seviyor:

— Hazret-i Muhammed (S.A.V.) e benzeyen, babası Ali'ye benzemeyen oğul!

Ve Nebiyyi Muhterem de bir gün mukaddes ellerini ulvilik âlemlerine açıp dua buyuruyor:

— «Ya Rabb! Ben Hasan'ı seviyorum, sen de sev. Onu seveni de sev.» (1)

*
**

Rıkkat ve merhamet madeni Hazret-i Ebu Bekir (R.A.)

6
bir gün, Peygamber mescidinde ikindi namazını kıldırdıktan sonra Hazret-i Ali (K.V.) ile çıkıp biraz yürüdüler. O anda mini mini çocukların oynadığı bir yere geldiler. Hazret-i Hasan da çocuklarla oynuyordu. Cihan Sıddık'ı onu görünce ilerledi ve tutup omuzuna aldı; gönlünden taşan sevgi ve muhabbetle şöyle dedi:

— Babam fedâ olsun buna ki, bu Allahın Resûlüne benzer. Ali'ye değil!

Bu manzarayı gören Hazret-i Ali (R.A.) de tatlı tatlı gülümsemeye başladı...

Cenâb-ı Hasan (R.A.), Allahın Sevgilisine çok benzerdi. Hiç kimse, Sonsuzluk Nebisine onun kadar benzer değildi.

Enes bin Malik:

— Hazret-i Hasan'la Hazret-i Fâtıma kadar, Allah Resûlüne benzeyen bir kimse yoktu.

Kâinatın Efendisi onun hakkında:

أَشْبَهْتَ خَلْقِي وَخُلُقِي

— Süret ve sıyret hakımından bana benziyorsun! (1)
Buyurmuştur.

Başka bir hadisî şeriflerinde de:

حَسَنٌ مِنِّي وَحُسَيْنٌ مِنِّي عَلِيٌّ

— Hasan benden, Hüseyin Ali'dendir. (2)
Diyerek ferman etmiştir...

(1) Buhari ve Müslim.

(2) İhyâ.

İnsanlık Hurisi Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) da çok kerre Hazret-i Hasan'ı şöyle severdi:

— Peygambere benzeyen, Ali'ye benzemeyen yavru!

Hazret-i Hasan'ın Allahın Resûlüne benzerliği, başından göbeğine kadar olan kısmında idi.

Kâinatın yaratılış sebebi Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, minimini torunu Cenâb-ı Hasan'ı çok sever, onu, mukaddes omuzunda tasır: «Allahım! Ben onu seviyorum. Sen de sev! Onu seveni de sev! (3)

Diye dua ederdi.

İnsanlığın Tâcı buyuruyor:

— Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutan da bana kin tutmuş olur. (4)-

— Onlar, benim dünyada öpüp kokladığım iki Reyhanımdır (5)

— Hasan ve Hüseyin, Cennetlik gençlerin iki efendisidir. (6)

Bir gün Nebiyyi Muhteremin yanında Temim'li Akra b. Hâbis isimli biri vardı. Allahın Resûlü minimini torunu Cenâb-ı Hasan'ı öptü. Bunu gören Akra' atıldı:

— Ey Allahın Resûlü! Benim on çocuğum vardır! Onlardan hiç birini öpmem!

Allahın Resûlü mukaddes gözleriyle derin derin baktılar ve:

مَنْ لَا يَرْحَمُهُ لَا يَرْحَمُ

— Merhamet etmeyene merhamet olunmaz!
Dediler...

(3) Müslim, Sahih.

(4) Ahmed b. Hanbel - Müsned.

(5) Bohari - Sahih - Tirmizi - Sünen.

(6) Ahmed b. Hanbel - Müsned.

BENİM OGLUM EFENDİDİR

Kameri, mucize parmaklariyle ikiye bölen. Mirac'da Cebrâil'in temsil ettiği son akıl durağını aşkla geçerek İlahî visal yolunu açan, bütün âlemlere nur saçan, tevhid sancağını kâinatın burcunda şerefle dalgalandıran Allahın Resûlü bir gün mescidi nebevide ve minber üzerindeydi. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyordu... Hazret-i Hasan da yanında idi... Varlığın Sebebi olan Peygamber bir kere sahabilerine, bir kere de Hazret-i Hasan'a nazar buyurdular ve sonra şöyle dediler:

ابْنِي حَسَنٌ هَذَا سَيِّدٌ سَيُضِلِّحُ اللَّهُ بِهِ
بَيْنَ فِئَتَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ

— «Benim oğlum efendidir. Yakın bir gelecekte Allahü Teâlâ Müslümanlardan iki büyük tâifenin arasını bununla düzeltir.» (7)

Evet, Allahın Sevgilisi topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi nübüvvet nuruyla bilip söylemiş ve dediği aynen zuhur etmiştir. Hicretin 41. yılında Cenâb-ı Hasan (R.A.) Efendimiz hilâfeti kendi isteği ile Hazret-i Muaviye'ye bırakmış ve Müslümanlar arasında kan dökülmesini önlemiştir...

Arkadaş! Gözünü aç, Peygamber evlâdı tâca ve hakiyiet yüzüğüne işte böyle tekme vurdu da kan dökülmesini önledi...

Senin canın hâlâ taassubla coşmada, fakat Peygamber evlâtlarında öyle bir dert yok... Onlar ebediyyetin burcuna konmuş birer saâdet yıldızıdır...

CENAB-I HÜSEYİN'İN DOĞUMU

Nur neslini yürüten iki kolbaşıdan ilki Cenâb-ı Hasan'ın doğumundan on ay yirmi gün sonra ikinci Peygamber torunu Hazret-i Hüseyin dünyaya geldi.

Allahın Arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali'nin ikinci oğlu...

Hicretin dördüncü senesi Şaban ayının beşinde, Nur şehri Medine'de bir hikmet goncası olarak açıldı...

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) o kadar parlak bir yüze sahipti ki karanlık gecelerde etrafını nokta nokta aydınlatırdı.

Allahın Resûlü buyuruyorlar:

— Hüseyin benden ve ben Hüseyindenim. Allahü Teâlâ Hüseyin'i seveni sever.

Hazret-i Abbas'ın zevcesi Ümmü Fadl, bir gün Kâinatın Efendisinin huzuruna geldi:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; ben gece bir rüya gördüm!

— Nedir o gördüğün rüya?

— Çok şiddetli ve mihnetli bir rüya!

— Nedir o, söyle!

— (Ey Allahın Resûlü!) Senin cesedinden bir parçanın kesilip evime konulduğunu gördüm.

— Hayır görmüşsündür inşaallah!.. Fâtıma, bir oğlan doğuracak, sen de ona oğlun Kusam'ın sütünü emzireceksin...

Bu rüyadan nice zaman sonra Hazret-i Hüseyin dünya-ya geldi. Ümmü Fadl (R.A.), onu alıp götürdü, debelenince-ye kadar, ona Kusam'ın südünü emzirirdi...

Ümmü Fadl:

— Bir gün Hüseyin'i alıp Allah Resûlüne götürmüş-tüm. Allahın Resûlünü görünce üzerine atıldı. O da onu öp-tü, saçlarını tel tel okşadı, tatlı tatlı sevdi. Sonra eteğine oturttu. Oturunca, Âlemin Fahrinin kucağına akıttı.

Kâinatın Efendisi:

— Ey Ümmü Fadl, dedi; al tut oğlumu, üzerime akıttı. Minimini Hüseyin'i hemen aldım ve çıkıştım:

— Resûlüllahın üzerine akıttın da üzdün onu...

Çocuk ağlamaya başladı...

Varlığın sebebi olan Peygamber:

— Ey Ümmü Fadl!. Allah iyiliğini versin, Allah seni esirgesin. Sen oğlumun canını acıtıp ağlatmakla beni üzdün, dedi.

— İhramını çıkar, başka bir elbise giy de yıkıyayım.

— Oğlan çocuğunun sidiği bulaşan yere su saçılır, akıtılır. Kız çocuğunun sidiği bulaşan yer de yıkanır...

Gâye-insan ve Ufuk-Peygamber bir gün minimini Hüseyin'in ağladığını duydu. Muhterem kızı Hazret-i Fâtıma'ya ihtar etti:

— (Ya Fâtıma!) Onun ağlamasına üzüldüğümü bilmiyor musun?

Cenâb-ı Hüseyin'in dünyada misafirliği. 56 yıl, 5 ay, beş gün...

61. Hicret senesinin 10 Muharrem Cuma günü, Kerbelâ çölünde, zulüm ve vahşet altında, sabi çocuğundan ihtiyarına kadar, çevresindeki bütün yakınlarıyla beraber şehid edildi..

Vahşet ki, ne vahşet...

Ne tarihin bildiği, ne de insanoğlunun hayâl edebildiği bir vahşet...

H.Z. HÜSEYİN'E İSİM TAKILMASI VE AKİKA KURBANİ KESİLMESİ

Kâinatın Efendisi Cenâb-ı Hüseyin'in doğumunun yedinci günü akika kurbanı olarak iki koç kestirdi, ismini koydu... Emir verdi:

— (Ey Fâtıma!) Hüseyin'in saçını kes! Saçının ağırlığınca sadaka ver.

Minimini Hüseyin'in saç kesildi, saçının ağırlığı bir dirhem geldi. Derin ve İnce Fâtıma (R.A.) da nur çocuğun kesilen saçının ağırlığınca gümüşü fakirlere dağıttı...

- Hüseyin adını alışı, aynen Hz. Hasan (R.A.)'ın isimlendiriliş şeklini hatırlatıyor.

Cenâb-ı Hüseyin doğar doğmaz Varlık Nuru, kızlarının evini şereflendirdiler ve sordular:

— Hani oğlum? Oğlumu gösteriniz bana...

Küçük yavru Allah Resûlünün mukaddes kucağında... Onu muhabbetlerin en güzeliyle seviyorlar, öpüyorlar, okuyorlar ve soruyorlar:

— Oğluma hangi ismi vermeyi düşünüyorsunuz?

Ayniyle, Hazret-i Hasan için düşünmüş oldukları isimleri öne atıyorlar:

— Harb ve Câfer isimlerinden birini düşünüyoruz, ey Allahın Resûlü!

O ân Cebrâil (A.S.) iniyor ve:

— Ey Allahın Resûlü, diyor; Rabbin sana selâm söylüyor. Oğluna, Harun'un oğlunun ismini koy, diyor.

— Ey Cebrâil! Hârun'un oğlunun ismi nedir?

— Şebir!

— Benim dilim arapça.

— Öyle ise, bunun arapça karşılığı olan «Hüseyin» ismini koy!..

Ve böylece Nur çocuğa «Hüseyin» ismi veriliyor...

**

Nur neslini yürüten iki kolbaşından ikincisinin yâni Cenâb-ı Hüseyinin dünyaya geldiklerinde «ağız açmasını» bizat Allahın Resûlü mübarek ağız sularıyla yaptılar. Ve kulaklarına ezan okuyup, haklarında dua ettiler...

İlim, hikmet ve ulviyet mâdeni Hazret-i Ali (K.V.):

Ben, harbi, darbı sever bir adamdım. Hasan doğduğu zaman ona Harb ismini koymuştum. Allahın Resûlü geldi:

— Gösteriniz oğlumu bana! Ne isim koydunuz ona? dedi.

— Harb ismini koydum, ey Allahın Resûlü!

— Hayır! O, Hasan'dır.

Hüseyin doğduğu zaman da yine Harb ismini koydum. Allahın Resûlü yine geldi ve yine sordu:

— Gösteriniz oğlumu bana! Ne isim koydunuz ona?

— Harb ismini koydum, ey Allahın Resûlü!

— Hayır! O, Hüseyin'dir...

Üçüncü oğlan doğduğu zaman yine O'na da aynı ismi koydum.

Resûl-i Ekrem (S.A.V.) geldi:

— Ey Ali, dedi; gösteriniz oğlumu bana. Ne isim koydunuz ona?

— Harb ismini koydum.

— Hayır! O, Muhsin'dir!..

Ve ilâve buyurdular:.

— Ben, bunlara Hârun (A.S.) un oğulları olan Şebber, Şebîr ve Müşebbîr isimlerini koydum. (8)

KÜNYE VE LÂKAP

İmam-ı Hüseyin (R.A.) in künyesi Ebû Abdullah; lakâpleri da Ez'zekî ve Es'sapt...

Cenâb-ı Ali(K.V.):

— Hasan, Allahın Resûlüne, göğsünden başına kadar olan kısmında, Hüseyin de bundan aşağı olan kısmında çok benzerdi.

Allah Resûlünün o iki çiçeğe karşı sevgisi pek derindi ve onlara bakıp bakıp şöyle buyururlardı:

— Allahım! Ben bunları seviyorum. Sen de sev...

— Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutan da, bana kin tutmuş olur.

— Hasan ve Hüseyin, Cennetlik gençlerin iki efendisi-
dir.

Peygamberi Âlişân Efendimizin bağı yanık sevdâlı-
rından Ebû Eyyûb-i Ensârî (R.A.):

— Bir gün Allah Resûlünün huzurlarına girmiştim.
Hasan'la Hüseyin, önünde oynuyorlardı.

— Ey Allahın Resûlü, dedim; sen bunları çok mı sever-
sin?

Kâinatın Efendisinin dudaklarında hayâl üstü bir gü-
lümseyiş;

— Nasıl sevmem? Bunlar benim, dünyada kokladığım
iki reyhanımdır!

Buyurdular...

Cihan günlerinin cennetlere döndüğü nur asrında yi-
ne bir gün... Yine Allahın Sevgilisi minimini torununu şev-
mekte... Sağ dizine oğlu İbrahim'i, sol dizine de Hz. Hüse-
yin'i almış... Nur çocuklar, Varlığın Nurundan nur deşviri-
yorlar...

O ân Cebrâil (A.S.) geldi ve:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; Cenâb-ı Hak bu ikisinden
birini alacaktır. Sen birini seç...

Sonsuzluk Nebisi dediler ki:

— Eğer Hüseyin'i alırsa, benim canım yandığı gibi Ali'-
nin ve Fâtıma'nın canları da yanacak. Eğer İbrahim'i alır-
sa en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü onların üzüntü-
süne tercih ediyorum.

Aradan üç gün geçmişti ki, Peygamber evlâdı Hz. İbra-
him ebediyet âlemine göçtü.

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), her ne zaman Kâinatın Efen-
disinin saâdetli huzuruna gelse, her gelişinde Allahın Re-

sûlû onu öper, kucaklar, saçlarını koklar ve şöyle buyururlardı:

— Selâmet. saâdet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona fedâ ettim!

*
**

Yine bir gün Allah'ın Resûlü namaz kılıyorlardı. Kulağına bir çocuk sesi geldi. Namazını bitirince hemen dışarı çıktı. Biraz sonra geri geldi. Kendisinden sordular:

— Ey Allahın Resûlü! Niçin dışarı çıktınız?

Cevap verdiler:

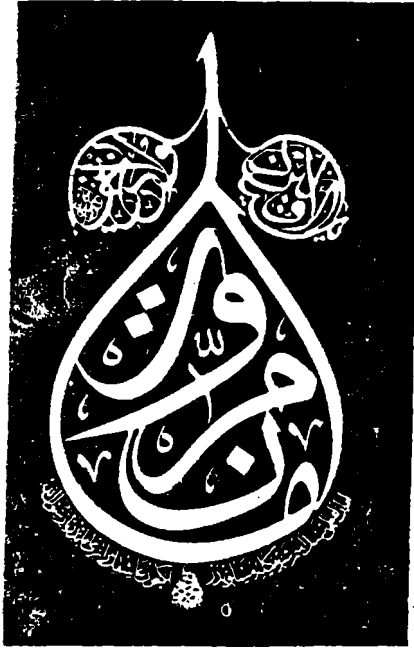
— Bir çocuk ağlaması duydum. Onu Hüseyin sandım...

Sonra mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

— Yâ Rabbi! Hüseyin'i ağlatanı af etme!..

İşte o iki efendi Allah Resûlünün en sevdiği çiçeklerdi. O Peygamber ağacının dalında açılan bu goncalar âleme güzelim miskler saçıyordu... Onları sevenlere saâdet, hem ne saâdet...

Hat: Şefik Bey.

CEBRAİL HABER VERİYOR

İsmet ve İffet sadefi, dirayet ve zarafet timsâli Hazreti Âişe (R.A.) vâlidemiz anlatıyor:

Bir gündü. Allahın Resûlü Cebrâil ile beraberdi. O sırada Hz. Hüseyin içeri girdi. Cebrâil sordu:

- Bu kimdir, ey Allahın Resûlü?
- Oğlumdur!
- Bunun şehid olması yakındır.

— Bunu kim şehid edecektir?

— Senin ümmetin, istersen yerini bildireyim.

— Bildir, yâ Cibrîl!

Bunun üzerine Cebrâil (A.S.) Kerbelâ tarafına işaret edip, bir miktar kırmızı toprak aldı. Bu toprağı Nebiyyi Muh-tereme gösterip:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; işte bu toprak şehid olacağı yerin toprağıdır!..

Cihanda Peygamber evlâdına bile kılıç vuracak kimse-ler yaşamıştır.

**Koparıldı daldan o güzel çiçek,
Ey garip gönlüm sen bu elemin çek!..**

GÜREŞ

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber bir yerde otu-ruyorlardı. Hz. Hasan ile Hüseyin de birbirleriyle güreşe baş-ladılar.

Allahın Resûlü gökleri aydınlatacak şekilde tebessüm buyurarak:

— Ha gayret Hasan, göreyim seni, yakala Hüseyin'i!..
Diyerek teşvik ediyordu.

Allahın Arslanı ve evliyalar Sultânı Cenâb-ı Ali:

— Ey Allahın Resûlü, dedi: Sen Hüseyin'i kayırmalı; değil miydin? Hasan daha büyüktü...

Kâinatın Tâci gülümseyerek işaret ettiler:

— Baksana, Cebrâil de Hüseyin'e: «Ha gayret Hüseyin, göreyim seni!» diyor... (9)

Yine bir gündü. Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçe-ği Hz. Hüseyin vine vanındaydı. Annesine gitmek isteğiyle minimini Hüseyin çırpındı. Hava yağmurlıydı. Allahın Sev-gillisî duâ ettiler. Cenâb-ı Hüseyin annesinin yanına gidin-

ceye kadar yağmur dindi... Nur çocuk koştu ve Fâtıma-i Zehrâ'nın kucağına atıldı... Derin ve İnce Fâtıma onu do-ya doya kokladı...

HÜSEYİN BENDENDİR

Allahın Resûlü bir gün sahabileriyle dâvet edildiği bir yere gidiyordu. O sırada, Hazret-i Hüseyin de sokakta çocuklarla oynuyordu.

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Varlık Nûru, sahabilerini geride bırakarak ilerledi. Mukaddes ellerini açıp Hazret-i Hüseyin'i tutmak istedi...

Minimini Hüseyin, şen ve şakrak, neş'e ve sevinç içinde, bir oraya, bir buraya kaçıyor. Allahın Resûlü, de tatlı tatlı gülüyor ve onu tutmaya çalışıyor. Nihayet tuttu.

Bir elini, onun kafasının arkasına, öbür elini de çenesinin altına koyup, o tatlı çiçeği öptü. Sonra da şöyle buyurdu:

— Hüseyin bendendir. Ben de Hüseyin'denim. Allah'ı seven Hüseyin'i sever? Hüseyin, torunlardan bir torundur... (10)

Sahabilerden Câbir Hazretleri:

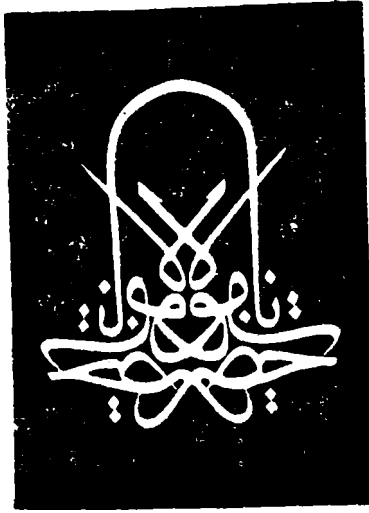
— Cennetlik gençlerin efendisine bakmak isteyen, şuna baksın! (11)

Buyurdu...

(10) Ahmed b. Hanbel - Müsned, c. 4, s. 172.

(11) Zehebi - Â'lâmü'n-nübelâ, c. 3, s. 199.

KERB'Ü BELÂ

Mü'minler annesi Ümmü Seleme Hazretleri:

— Allahın Resûlü bir gün, yanı üzerine yattı. Kaygılı ve üzüntülü olarak uyandı. Sonra uyudu. Yine kaygılı ve üzüntülü olarak uyandı. Yine uyudu. Sonra uyandı. Avucunda kırmızı bir toprak bulunuyor ve onu öpüyordu. Sordum:

— Ey Allahın Resûlü, nedir bu?

— Hüseyin için.. Cebrâil, O'nun Irak toprağında öldürüleceğini haber verdi. Bu da oranın toprağıdır. (12)

Cenâb-ı Hüseyin'in şehid edileceği yerden Cebrâil (A. S.) in getirdiği toprağın Kербelâ toprağı olduğu, Kâinatın

Efendisinin, bu yeri: «Kerb'ü'belâ = tasa, üzüntü!» diye vasıflandırdığı da rivayet edilir.

**

Sahabî ulularından ve peygamberimizin bağı yanık sevdâlılarından Enes b. Mâlik'in rivayeti:

Yağmur meleği, Yüce Allah'tan izin alarak Nebiyyi Muhteremin yanına geldi. Sonsuzluk Nebisi ümmü Seleme'ye emir buyurdu:

— Ey Ümmü Seleme! Kapıyı, üzerimize kapa, yanımıza kimseyi bırakma!

Ümmü Seleme Hazretleri kapıyı kapayıp önüne çöktü...

Tam o ân Peygamber çiçeği Cenâb-ı Hüseyn (R.A.), koşa koşa kapıya geldi. Ümmü Seleme Hazretleri aldığı emir gereğince atıldı:

— Dur yavrum!

Minimini Hüseyn diyor:

— Dedemi göreceğim!

— Hele sabırlı ol, iki gözümün nûru!

— Niçin bana dedemi göstermiyorsun?

— Öyle emir aldım!

— Fakat ben görmek istiyorum...

Ve Hazret-i Hüseyn kapıyı zorlayıp içeri süzüldü ve kendisini Allah Resûlünün mukaddes kucağına attı.

Allahın Sevgilisi çiçek çiçek gülümsediler. Ve onu, omuzuna aldılar, öptüler, sevdiler, saçlarını tel tel okşadılar. Melek bu manzaraya hayran hayran baktıktan sonra sordu:

— Onu, çok mu seversin, ey Allahın Resûlü?

— Evet!

— İyi amma, ümmetin onu öldürecektir. (13)

— Demek, onu, öldürecek olanlar, mü'minler hâ?

— Evet! İstersen, onun öldürüleceği yeri de sana göstereyim.

— Pekâlâ, göster...

Bunun üzerine melek bir avuç ıslak ve kızıl toprağı Allahın Resûlüne gösterdi.

Ümmü Seleme Hazretleri de onu alıp elbisesinin eteğine koydu.

Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberinin bu husustaki ihbar ve müşâhedeleri. İlâhî visâle erişlerinden 50 yıl sonra, Kerbelâ çölünde cereyan eden müthiş fâciâ ile gerçekleşmiştir.

Peygamber evlâtları bir damla suya hasret kalarak, fıkırdayan güneş altında yana yana şehit edildiler...

Hat: M. Necati Barsaklı.

NUR NESLİ

İlâhî hikmet gereğince Allah Resûlünün nesli Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin ile devam etti...

Bütün insanogluna Allah Müjdesini getiren Cihan Peygamberine «Ebter» diyenlere karşı Cenâb-ı Hak:

إِنَّ شَانِكَ هُوَ الْإِبْتَرُ

— «Asıl sana ebter diyenlerdir ki, ebter olacaklardır!»
(1)

Buyurmuştu...

İşte nur neslinin iki zirve noktası... Fâtıma - Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Muazzez sahabilerden ve en ileri Peygamber âşıklarından Abdullah İbn-i Abbas (R.A.) diyor ki:

— Ben ve babam Abbas, Allah Resûlünün —Selâm üzerine olsun— yanında oturuyorduk. Ali Bin Ebî Talib o anda selâm verip içeri girdi. Kâinatın Efendisi onu görünce ayağa kalktı. Ve onu kucakladı. İki gözünün arasından öpüp sağ yanına oturttu.

Abbas:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; bunu çok mu seviyorsun?

Âlemin Fahri şu cevabı verdi:

— Ey Amuca! Vallâhî, onu çok sevişimin sebebi: Allah, her Peygamberin zürriyetini, o Peygamberin kendi sulbünden getirdiği halde, benim zürriyetimi, bunun sulbünden getirmiştir. (2)

Evet... Peygamberler Peygamberinin muhterem kızı Fâtımatü'l-Betûl ile, hikmet ulviyyet ve şecaat çağlayanı Aliyyül-Murtaza arasındaki zıfâf deminden, en ince mânalardan biri şudur ki, kapkara insanlığı sabun yerine güneşle yıkamağa memur bulunan Nur Nesli, İlâhî müjde gereğince işte o anda yuğurulmaya başlamıştır...

İnsanlığı nesil nesil billûrî pınarlardan yudumlatacak olan Nur Nesli, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'den o türlü dalanıp budaklanacaktır ki, koca İslâm zemini üzerinde en ileri mâna kahramanlarını yetiştirecek ve hemen her devirde

(1) Kevser Sâresinden.

(2) Muhibbüttaberi.

ve her asırda Allah ve kemâl gayesinin başbuğları hep bunlardan çıkacaktır. Kanayan insan kalblerini tedaviye memur iki Peygamber torunundan...

Allahın Arslanı ve Evliyalar Sultânı Hazret-i Ali (R.A.) diyor ki:

— Bir gün Allahın Sevgilisi, oğullarım Hasan'la Hüseyin'in ellerinden tutarak oradakilere hitaben buyurdular ki:

— «Bir kimse beni, bu iki çocuğu ve bunların babasını ve anasını severse kıyâmet günü benimle beraber bulunacaktır.» (1)

Hat: Hamid Bey.

(1) Şîfa-ı Şerif, Kâdî İyâd, c. 2, Sayfa: 16.

İLÂHÎ FERMAN

Âlemlerin Rabbi, insanlığın tek ve gerçek Mâbud'u, ke-
rim kitabında şöyle buyuruyor:

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَنْ
يَقْرَفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

— «İşte bu, Allahın, iman edip de iyi iyi amel (ve ha-
reket) lerde bulunan kullarına müjdelemekte olduğu (seâ-
det) dir. (Habîbim) de ki: «Ben bu (tebliğime) karşı akra-
balıkda sevgiden başka hiç bir mükâfat istemiyorum.» Kim
bir güzellik kazanırsa biz onun bu husustaki güzellliğini
artırırız. Çünkü Allah çok yarlıgayıcıdır. (Güzel amellere
karşı güzel sevâb ve) mükâfat ile mukabele edicidir.» (1)

Bu âyet-i kerîmede zikrolunan «El-Kurbâ = yakınlık»
dan murâd bazılarına göre Resûlullah sallallâhü aleyhi ve
sellem olan akrâbalıktır. Onun yakın akrabâsı (Ali, Fâtı-
ma, Hasan, Hüseyin) Radiyallahü anhudür. Bazıları da bu
akrabalığı her biri Resûl-i mükerrerem sallallâhü aleyhi ve
sellem akrabâ olan bütün Kureyş batınlarına teşmil etmiş-
lerdir. «Beyzâvî, Medârik». Bir hadis-i şerif meâli:

— «Şüphesiz ki ben yakında dâ'vet olunup buna icâ-
bet edeceğim (yâni irtihâl edeceğim). Size iki ağır emanet
bırakıyorum: Allahın kitabı ile akrabam. Allahın kitabı
gökten yere uzayan (ilâhî) bir ipdir. Akrabam Ehl-i Bey-
timdir. Lûtufkâr ve her şeyden haberdâr (olan Allah) ba-
na haber verdi ki bu iki emanet benim havzuma gelinceye
kadar birbirinden ayrılmayacaktır. Artık bunlar hakkında
ardından bana nasıl halef olacağınızı siz düşünün. (2)

(1) Şurâ, âyet: 23.

(2) Kur'ân-ı Hâkim ve Meâlî Kerim, cild 2, sayfa: 839. H. B. Çantay.

Allah Resûlünün Ehl-i Beytini sevmek bu ümmet üzerine işte bu âyet-i celile ile farz kılındı. Cennet havuzlarından yudumlamak isteyen mü'minler, o solmaz çiçekleri en güzel bir ebediyet armağanı olarak sinelerine basacaklar ve canlarından da üstün tutacaklardır. Sonsuzluk Nebisine muhabbeti olan kimselerin, O'nun sevdiklerini de sevmesi gerek... Bu ilâhî aşkın kaynaştığı gönüller ebediyyen diri kalacaklar ve Cennetin Tûbâ gölgelerinde serinleyeceklerdir...

RİSÂLE-İ NUR'DAN:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: Şu âyet-i azîmenin çok hakaik-i azîmesinden bir iki hakikatına «İki makam» ile işaret edeceğiz.

BİRİNCİ MAKAM

«Dört Nükte» dir.

BİRİNCİ NÜKTE: Resûl-i Ekrem Aleyhissâlâtü Vesselâmın ümmetine karşı kemal-i şefkat ve merhametini ifade ediyor.

Evet, rivayet-i sahiha ile, mahşerin dehşetinden herkes, hatta Enbiya dahi «Nefsi, nefsi» dedikleri zaman, Resûl-i Ekrem Aleyhissâlâtü Vesselâm, «Ümmeti, ümmeti» diye re'fet ve şefkatini göstereceği gibi; yeni dünyaya geldiği zaman ehl-i keşfin tasdikiyle validesi onun münacaatından «Ümmeti, ümmeti» işitmiş.

Hem, bütün tarih-i hayatı ve neşrettiği şefkâtkârâne mekârimi ahlâk, kemâl-i şefkat ve re'fetini gösterdiği gibi; ümmetinin hadsiz salevatına hatsiz ihtiyaç göstermekle, ümmetinin bütün saadetleriyle kemal-i şefkatinden alâkadar olduğunu göstermekle, hadsiz bir şefkatini göstermiş. İşte bu derece şefkatli ve merhametli bir rehberin sünnet-i seniyesine mûraat etmemek, ne derece nankörlük ve vicdansızlık olduğunu kıyas eyle.

İKİNCİ NÜKTE: Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, külli ve umumî vazife-i nübüvvet içinde bazı hususî, cüz'î maddelere karşı azim bir şefkat göstermiştir. Zahir hâle göre o azim şefkatli, o hususî cüz'î maddelere sarfetmesi, vazife-i Nübüvvetin fevkalâde ehemmiyetine uygun gelmiyor. Fakat hakikatta o cüz'î madde, külli, umumî bir vazife-i Nübüvvetin medarı olabilecek bir silsilenin ucu ve mümessilli olduğundan; o silsile-i azimenin hesabına, onun mümessilline fevkalâde ehemmiyet verilmiş. Meselâ: Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'e karşı küçüklüklerinde gösterdikleri fevkalâde şefkat ve ehemmiyet-i azime, yalnız cibillî şefkat ve hiss-i karabetten gelen bir muhabbet değil; belki vazife-i Nübüvvetin bir hayat-ı nuranîsinin bir ucu ve verâset-i Nebevîyenin gayet ehemmiyetli bir cemaatinin menşei, mümessilli, fihristesi cihetiyledir.

Evet, Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Hasanı (R.A.) kemal-i şefkatinden kucağına alarak başını öpmesiyle, Hazret-i Hasan'dan (R.A.) teselsül eden nuranî nesl-i mübarekinden Gavs-ı Âzam olan Şâh-ı Geylânî gibi çok mehdi-misâl verese-i Nübüvvet ve hamle-i şeriat-ı Ahmediye (A.S.M.) olan zatların hesabına Hazret-i Hasanın (R.A.) başını öpmüş. Ve o zatların, istikbalde edecekleri hizmet-i kudsiyelerini nazar-ı Nübüvvetle görüp takdir ve istihsan etmiş. Ve takdir ve teşvike alâmet olarak Hazret-i Hasan'ın başını öpmüş...

Hem Hazret-i Hüseyne karşı gösterdikleri fevkalâde

ehemmiyet ve şefkat, Hazret-i Hüseyin (R.A.) silsile-i nuraniyesinden gelen Zeynel-Âbidin, Câfer-i Sâdık gibi eimme-i âlişan ve hakiki verese-i Nebeviye gibi pek çok mehdi-misal zevât-ı nuraniyenin namına ve din-i İslâm ve vazife-i Risalet hesabına boynunu öpmüş, kemal-i şefkat ve ehemmiyetini göstermiştir.

Evet, Zat-ı Ahmediyenin (A.S.M.) gayb-âşına kalbiyle, dünyada ,Asr-ı Saadetten ebed tarafında olan Meydan-ı Haşri temaşa eden ve yerden cenneti gören ve zeminden gökteki Melâikeleri müşahede eden ve zaman-ı Âdemden beri mâzi zulûmatının perdeleri içinde gizlenmiş hâdîsatı gören, hat-ta Zat-ı Zülcelâlin rû'yetine mazhar olan nazar-ı nuranisi, çeşm-i istikbal-binisi, elbette Hazret-i Hasan ve Hüseyin arkalarında teselsül eden aktâb ve eimme-i verese ve mehdîleri görmüş ve onların umumu namına başlarını öpmüş. Evet, Hazret-i Hasanın (R.A.) başını öpmesinde, Şâh-ı Geylâninin hisse-i azîmesi var.

ÜÇÜNCÜ NÜKTE:

الْأَمُودَةُ فِي الْقُرْبَى

Âyetinin bir kavle göre mânâsı:

«Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, vazife-i Risaletin icrasına mukabil ücret istemez, yalnız Âl-i Beytine meveddeti istiyor.» Eğer denilse: Bu mânâya göre karabet-i nesliyye cihetinden gelen bir faide gözetilmiş görünüyor. Halbuki,

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

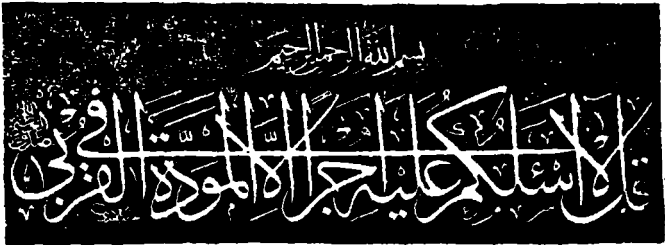
«Şüphesiz ki sizin Allah nezdinde en şerefliiniz takvâca en ileride olanınızdır.»

sırrına binaen karabet-i nesliyye değil, belki kurbiyet-i ilâhiyye noktasında vazife-i Risalet cereyan ediyor.

Elcevap: Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, gayb-âşına nazariyle görmüş ki: Âl-i Beyti, Âlem-i İslâm içinde bir şecere-i nuraniye hükmüne geçecek, Âlem-i İslâmın bütün tabakatında kemalât-ı insanîyye dersinde rehberlik ve mürşidlik vazifesini görecek zatlar, ekseriyet-i mutlaka ile Âl-i Beytten çıkacak. Teşehhüddeki ümmetin «Âl» hakkındaki duası ki:

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى اِبْرٰهِيْمَ وَعَلٰى اٰلِ اِبْرٰهِيْمَ
اِنَّكَ حَمِيْدٌ مُّجِيْدٌ

dir. Makbul olacağını keşfetmiş. Yâni, nasıl ki Millet-i İbrahimiyede ekseriyet-i mutlaka ile nuranî rehberler Hazeret-i İbrahimin (A.S.) âlinden, neslinden olan Enbiya olduğu gibi; ümmet-i Muhammediyede de (A.S.M.) görmüş. Onun için:

Hat: Hamid Bey.

demesiyle emrolunarak, Âl-i Beyte karşı ümmetin meveddetini istemiş. Bu hakikatı te'yid eden diğer rivayetlerde ferman etmiş: «Size iki şey bırakıyorum, Onlara temessük

etseniz, necat bulursunuz. Biri: Kitâbullah, biri: Âl-i Beytîm..." Çünkü: Sünnet-i Seniyyenin menbâi ve muhafızı ve her cihetle iltizam etmesiyle mükellef olan Âl-i Beyttir. (1)

EHL-İ BEYT KİMLERDİR?

Allah Resûlünür muazzez sahabilerinin ulularından bazıları Sonsuzluk Nebisine sordular:

— Ey Allahın Resûlü! Bu Âyet-i Kerîmedeki «Kurbâ = yakınlık» kelimesiyle üzerimize sevgisi vâcib olanlar kimlerdir?

Kâinatın Efendisi buyurdular:

— Ali, Fâtıma ve çocuklarıdır! (2)

Ehl-i Beyt kadrosunu bizzat Nebiyyi Muhteremin lisanından öğrenmiş olduk. Âl-i Âbâ tâbirinin kaynağını da gösterelim:

Bir gün Allahın Resûlü yine, nefislerini Allaha adanmış kadınların efendisi, en derin ve ince, kızlarındalar. Bilgi güneşi Hazret-i Ali (R.A.) biraz evvel küçük bir et parçası getirmiş, et pişirilmiş, fakat henüz ortaya konulup yenmemiştir.

Müslümanlık tarlasının mahsulü ve insanlık hurisi Hz. Fâtıma-i Zehrâ (R.A.), pişirdiği eti insanlık ufkunun önüne koydu:

— Aziz babacığım, dedi; lütfen buyurun hep beraber yiyelim!

Allahın Resûlü tebessüm ettiler:

— Peki, gözümlün nûru kızım!

(1) Daha geniş bilgi için Lem'alar, sayfa: 16, 17, 18 bakınız...

(2) Kâdı Beyzâvî, c. 2, s. 339.

Beşi birden sofrada..

Hem nasıl beş?

Evvelâ biri, Allahın «Sevgilim!» diye âlemlere takdim ettiği Gaye - İnsan ve Ufuk - Peygamber Cenâb-ı Ahmed (S. A.V.).. Ve O'nun etrafında, güneş etrafındaki yıldızlar gibi pervâneleşen Fâtimatü'l - Betül ve Evliyalar Sultânı Cenâb-ı Aliyyü'l - Murtazâ, Fazilet ve hikmet çiçekleri Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (R.A.)

Varlığın sebebi olan Peygamber (S.A.V.), Derin ve İnce Fâtıma'yı sağlarına, Cenâb-ı Ali'yi de sollarına oturttular. Hz. Hasan ve Hüseyin'i de kucaklarına aldıktan sonra, bu mübârek topluluğu mukaddes abalarının içinde kuşattılar...

Öyle bir an ve öyle bir ulvî manzara ki... Hiç bir ressam, bu ulvî levhanın üstünde bir renk, çizgi ve edâ âlemi hayâl edemez...

Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, yanlarında ve kucaklarında bulunanları böylece madde ve mâna çadırının içine aldıktan sonra, mukaddes ellerini ulvilik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

— Ey Rabbi Rahimim! Bunlar benim ehl-i beytim, hayırlarım, yakınlarım ve has kimselerimdir. Bunlardan senin rızana aykırı olan kötülük, günah, şek ve şüpheleri, bütün kötülükleri ve şeytanın kışkırtmalarını giderip onları koru. Kötü ahlâklardan ve diğer gizli ve açık ayıplardan tam olarak temizle! (1)

Ve gökler dolusu meleğin «Âmin!» dediği dua Allah'ın yüce katına yükseliyor...

*
**

İmam-ı Müslim'in Hz. Âişe (R.A.) den tahric ettiği şu rivayet de buna delâlet ediyor:

— Peygamber (S.A.V.) bir sabah, üzerinde siyah kıl-

dan ma'mul, nakışlı bir abâ olduğu halde çıkmıştı. Derken Fâtıma geldi. O'nu bu abanın içerisine aldı. Sonra Ali geldi, O'nu aldı; sonra Hasan geldi. O'nu aldı; sonra Hüseyin geldi; O'nu da aldı. Bu sûretle hepsi abânın içerisine girmiş oldular. Sonra:

Hat: Hamid Bey.

— «Ey ehl-i Beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister.» (Ahzap, âyet: 33)

Âyetini okudu...

Her mü'min, bu ulvî levhayı bıçak ucu ile ciğerine kazımalı ve mezarında ciğeri çürüyünce ruhuna teslim edip Arş'a yükseltmeli...

Sahabilerden Zeyd b. Erkam (R.A.) ın rivayetiyle Kâinatın Efendisi bir gün Hz. Ali, Hz. Fâtıma, Hz. Hasan ve Hüseyin'e hitaben dediler ki:

— Ben size karşı savaşıyla savaşçı, barışla da barışçıyım! (1)

Yine Allahın Resûlü buyuruyor:

أَنَا وَعَلِيٌّ وَفَاطِمَةُ وَالحَسَنُ وَالحُسَيْنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
مَعًا فِي مَقْبَرَةٍ تَحْتَ الْعَرْشِ

— Ben, Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin kıyâmet gününde Arş'ın altında bir kubbedeyiz...

Hat: Hüseyin Hüsnü, 1322 de yazılmıştır.

Nur neslinin, Peygamber kızlarından Fâtıma-i Zehrâ yolu ve Hz. Ali vasıtasıyla gelişindeki sır, şu hadisten süzülebilir:

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى جَعَلَ ذُرِّيَّةَ كُلِّ نَبِيٍّ فِي صُلْبِهِ
وَجَعَلَ ذُرِّيَّتِي فِي صُلْبِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

— Doğrusu Allah Teâlâ, her Peygamberin neslini kendi sulbünde yarattı. Benim neslimi ise, Ebu Tâlib'in oğlu Ali'nin sulbünde yarattı...

Bir diğer hadis:

— Her çocuğun babası tarafından da dedesi vardır. Fakat Hasan ile Hüseyin bundan müstesna. Onların baba dedeleri benim...

EHL-İ BEYTE MUHABBET

Hidâyete ermiş ümmetin en ulu rahmeti, insanoğlunun en büyük başı Hazret-i Ebu Bekir (R.A.), bir gün sahabilere şöyle seslendi:

— Ey ahali! Allahın Sevgilisi Cenâb-ı Muhammed Mustafa'yı (S.A.V.) ve ehl-i beytini koruyunuz! Onlara sakın eziyet ve zulüm etmeyiniz. İyi biliniz ki, ben Hazret-i Peygamberin akrabasını ziyaret etmeyi kendi akrabamı ziyarete tercih eder ve onları bütün yakınlarımdan daha çok severim!..

Takvanın destanlık kahramanı ve Allah Resûlünün en sâdık sevdâlısı Hazret-i Ebu Zer:

— Yaylar ve kemerler gibi daima rükû ve secde hâlinde namaz kılsanız bile Allah Resûlünün âl ve çocuklarına saygı ve sevgi beslemedikçe ibâdet ve tâatınızın zevk ve lezzetini, iyi tesir ve faydasını bulamazsınız.

Demîştir.

Allahın Arsları Cenâb-ı Aliyyül Murtazâ'nın rivayet ettiği bir hadis-i şerifde şöyle buyruluyor:

— Kıyâmet günü Sırat köprüsünden geçerken ayağı kaymıyacak olanlar, içinizde Ehl-i Beyt ve çocuklarıma kuvvetli bir saygı, candan bir sevgi besleyenlerdir...

Şu arapça mısralar ne kadar güzel ve ne kadar içli:

يَا أَهْلَ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ حُبُّكُمْ
فَرَضَ مِنَ اللَّهِ فِي الْقُرْآنِ أَنْزَلَهُ
وَكَفَاكُمْ مِنْ عَظِيمِ الْقَدْرِ أَنْكُمْ
مَنْ لَمْ يُصَلِّ عَلَيْكُمْ لَا صَلَاةَ لَهُ

«Ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyti! Allah Teâlâ, indirdiği Kur'ân-ı Keriminde sizleri sevmeyi Muhammed ümmetine farz kılmıştır. Sizin Allah katındaki şeref ve üstünlüğünüze delâlet etmez mi ki, namaz kılan bir kimse teşehhüd-den sonra Ulu Peygamberle size salât ü selâm getirmeyecek olursa onun namazı tam ve makbul olmaz.»

ÂL-İ ABÂ

İslâm büyükleri o solmaz çiçekleri ne kadar derin bir aşkla sevmişler, bütün zaman ve mekân boyunca gönüllerinde nokta nokta pırıldatmışlar ve nesilden nesile aktarmışlar...

Rûhul-Beyân'da şu mısraları görüyoruz:

اَلْاَعْبَاءُ رَسُوْلُ اللّٰهِ وَابْنَتُهُ
وَالْمُرْتَضٰى ثُمَّ سِبْطَاهُ اِذَا جَمَعُوْا

«Resûlullah, kızı Fâtıma-i Zehrâ, Aliyyü'l-Murtazâ, çocukları Hasan ile Hüseyin bir araya geldiklerinde hepsine birden Âl-i Abâ denilir.»

Allah ve kemâl yolunun büyük kahramanı, velilerin başbuğu Hazretî Abdül Kadir Geylânî de can ve gönülden haykırıyor:

لِيَحْتَمِيَ اَطْفَالِيْهَا حَزَنًا وَابْنَاهُمَا
الْمُصْطَفٰى وَالْمُرْتَضٰى وَابْنَاهُمَا وَالْفَاطِمَةُ

«Benim için pek muhterem, elimden tutacak öyle beş şahsiyetim var ki bu hayatta vebâ ateşini, âhirette cehennem şiddetini onlarla söndürürüm. O yüce zatlar da: Allahın Resûlü Muhammed Mustafa (S.A.V.), Aliyyü'l-Murtazâ, Hasan, Hüseyin ve Fâtıma-i Zehrâ'dır. Allahın salât ve selâmı onlara olsun!»

Ey ebediyyetin çiçek bayramına ermek isteyen mü'minler! Bu sevgi ile hemdem olunuz...

Yâ Rabbi, yakma bizi,

Ehl-i Beyt hürmetine.

Öksüz bırakma bizi,

Ehl-i Beyt hürmetine!..

Kalksın bu kir, bu çamur,

Olsun gönüller mamur,

Nur ver, deste deste nûr,

Ehl-i Beyt hürmetine!..

NUR NESLİNİN KADIN KUTBU

Nur neslinin kadın kutbu Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ'dır. İncelik ve derinlikte bir tane. Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği...

Başında Allahın Resûlüne mahsus tacdan bir akis geziyor. Gönlü İlâhî pırıltılarla dolu... Aşk-ı İlâhînin ateşiy-le ciğer dağlayan Hak sevdâsı...

Şu mısralardan süzülen billûr damlalarına bakalım:

«Asâlet, şeref, fazilet ve soyca Fâtıma-i Zehrâ gibi kim olabilir? Onu bizzat Allah üstün ve şerefli kılmıştır. Çünkü arapların ve arap olmayanların en hayırlısının kızıdır.»

O ötelere gurupsuz semasına ve çarpıcı renklerine tutkundu. Bu elemeler ve dertler dünyasında uzun boylu yaşamadı, sadece vazifesi icabı kısacık bir ömür doldurdu ve o iki cennet çiçeğine annelik edip onları insanlık âlemine armağan etti.

Onda öyle bir vekar ve ihtişam ifadesi vardı ki, dirayet ve zarafet timsâli Hazret-i Âişe (R.A.) vâlidemize şu sözü söyletiyor:

— Bir gün Fâtıma, Allah Resûlünün huzurlarına gelmişti. İçeriye girerken öyle bir edâ ve ihtişamla yürüdüler ki, Allahın Resûlü yürüyor sandım...

İşte cihan Peygamberinin müstesna kızı ve kadınlar âleminin kutup yıldızı...

Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi buyuruyor:

فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ مِنِّي فَمَنْ أَغَضِبَهَا أَغَضِبَنِي

— Fâtıma, benden bir parçadır. Onu kızdıran beni kızdırmış olur. (Buharî)

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) nübüvvet ağacının en ulvî meyvesiydi. Onun gönlü elmas renkli incilerle doluydu. Bu yıldız dolu semânın altında o başka bir yıldızdı...

Cihan günleri onun yüzü gibi parlak bir yüz görmedi, inüslümanlık tarlasında onun gibi bir çiçek açılmadı...

Hat: A. Vehhap Avanoğlu.

Şöhretli şâir Muhammed İkbâl, onu kâinat kadınlarının en üstünü olarak görüyor ve şöyle diyor:

— «Hz. Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) İslâm kadınına mü-kemmel bir örnektir.

Meryem Vâlidemiz yalnız Hazret-i İsa'nın annesi olduğu için azizdir. Fâtıma ise üç yönden aziz ve muhteremdir.

Âlemlere rahmet olan, evvel ve âhir, âleme gelen bütün insanların kendisine bağlı oldukları Cenâb-ı Ahmed'i Muhtar'ın gözünün nûrudur.

O Peygamber ki yeni bir din tebliğ etmek suretiyle dünyanın donmuş kalıp ve bedenine can verdi, yeni bir ruh aşıladı.

Sonra «Hel-Etâ» tâcını başına giymiş olan Hazret-i Ali'

nin, o zorlukları yenen, gideren «Allah Arslanı»nın zevcesidir.

Cenâb-ı Ali (K.V.) Efendimiz öyle bir padişah'tır ki, sarayı bir kulübe, bütün malı mülkü, varı yoğu bir kılıçla bir zırhtan ibaret. O kılıcı da sırf İslâmı yükseltmek için kullanmıştır.

Sonra biri aşk pergelinin merkezi, ötekisi aşk kervanının başı olan iki kardeşin annesidir.

O iki kardeşten biri, yâni Hazret-i Hasan (R.A.), ümmetlerin hayırlısı olan İslâm cemiyetinin koruyucusudur...

Sırf savaş ve kin âteşi sönsün diye tâca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurmıştır.

Öteki kardeş Hazret-i Hüseyin (R.A.) cihanın en iyi insanlarının efendisi, dünya hür ve asiller kolunun kuvvetlidir. Hayat terennümündeki yanıp yakılma, ağlayıp sızlama, yürek acısı Hz. Hüseyin'dendir. Hak ehli, hürriyetli Cenâb-ı Hüseyin'den öğrenmiştir.

Evlâtların ahiâk ve seciyesi, sadakat ve temizlik cevheri analardan gelir.

Müslümanlık tarlasının mahsülü olan Fâtıma-i Zehrâ, analar için yalnız mükemmel değil, ekmel bir nümunedir.

Bir muhtaç karşısında içi o kadar yanmış ve yüreği sızlamıştır ki çarşafını birisine sattırarak o muhtaç adamın ihtiyacını gidermiştir.

O, her işte kendisinin dilediğini değil, kocasının istediğini düşünür ve o yolda hareket ederdi...

Sabırlı ve daima hakkın emri altında, O'nun hükmü dahilinde, O'nun rızasını elde etmeğe çalışan Hazret-i Fâtıma, bir taraftan değirmen döndürürken öbür yandan Kur'an okurdu...

Göz yaşları yastığa akmaz, namazda eteğine inciler dökülürdü.

Hazret-i Cibrîl, onun göz yaşını yerden toplayıp çiy tanesi gibi yüksek Arş'ın üzerine serperdi.

Ayağındaki zincir, Hak dininin bağı idi... Babası olan son Peygamberin fermanını muhafazadan başka bir şeyle mukayyed değildi...

Melek de, şeytan da O'nun emri altında idiler..."

NIÇİN FÂTİMA ADINI ALDI?

Bir gün varlığın sebebi olan Hz. Peygamber ulvî kızları Cenâb-ı Fâtıma'ya dediler ki:

— Ey Fâtıma! Seni neden «Fâtıma» diye adlandırdım, biliyor musun?

Fâtıma-i Zehrâ'nın iman aynası berrak yüzünde tebesümîler belirdi ve Kâinatın Fahrine sordu:

— Ey Allahın Resûlü! Neden öyle adlandırdınız?

Sonsuzluk Nebisi şöyle mukabele etti:

— Çünkü Allahü Teâlâ kıyâmet günü seni ve neslini cennemden uzaklaştıracaktır. (1)

Cenâb-ı Fâtıma (R.A.) saâdetinden uçacak gibi oldu...

FÂTİMA NE DEMEK?

Hazret-i Fâtıma'nın bir ismi de «Zehrâ» dır.

Gözleri ve gönülleri aydınlatan bir ışık kadar parlaktı o. Mübarek yüzü ay gibi parlak olduğu için kendisine «Zehrâ» «Parlak yüzlü» kadın denilmiştir...

Nübüvvet ağacının dalında yetişen bu ebediyet gonçasının yüzü elmaslar gibi pırıltılar saçtığından bu ada mazhar olmuşlardır.

İsmet ve iffet sadeî Hazret-i Âişe (R.A.):

— Ben karanlık gecede Hazret-i Fâtıma'nın yüzünün aydınlığı ile iğneye iplik geçirdim!

Demıştır...

O ne nûr, o ne ilâhî parıltı?.. Âlemde hiç bir ışık bu kadar ulvî olmamıştır...

Bir rivayete göre de kendileri hayız ve nifas kirlerinden uzak oldukları için «Zehrâ» diye anılmışlardır...

İnsanlık hurisi derin ve ince Fâtıma'nın lâkapları da «Betûl» dür. Erkekten tamamen uzak olup, onlara aslâ ihtiyaç ve isteği olmayan kadın demektir...

Nitekim Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin için anaları «Betûl» babaları «Kabûl» dür, denilmiştir. Burada Kabûl, güler ve güzel yüzlü anlamındadır... Ayrıca Peygamber kızı Cenâb-ı Fâtıma'nın bir vakit namazı kazaya bırakmadıkları yine tarihi bir gerçektir...

SEVGİNİN BÖYLESİ

Kâinatın yaratılış sebebi ve Allahın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, Hazret-i Fâtıma'yı o kadar derin bir aşkla seviyorlardı ki, bütün gönül kapılarını ona açmışlardı. Her ne zaman bir seferden dönseler doğruca mescide gider ve iki rekât namaz kıldıktan sonra hiç bir yere uğramadan hemen Hazret-i Fâtıma'nın ziyaretine koşarlardı... Ve mukaddes kollarını açıp bu gönül incisini bağrılarına basarlar, mübarek başlarından öperler ve saçlarını koklarlar, derin derin içlerine çektikten sonra buyururlardı:

— Ben Cennet kokusu kokladım!..»

Gerçekten de Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) Cennet gülleri gibi gönüllere ferahlık veren bir yaradılışa sahipti...

İbn-i Abbas (R.A.):

— Bir gün Allahın Resûlü, Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın evlerini şereflendirdiler. O anda Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma tatlı bir sohbeta dalmışlardı ve bir-

birleriyle konuşup gülüşüyorlardı.. Varlığın sebebi olan Peygamberi görünce konuşmayı ve gülmeyi bıraktılar...

Kâinatın Efendisi sordu:

— Niçin gülüyordunuz ve beni görünce neden sustunuz?

Âlem kadınlarının sultânı Cenâb-ı Fâtıma atıldı:

— Aziz babam, dedi; Ali diyordu ki: «Ben Allah Resûlünün yanında senden daha sevgiliyim.» ben de ona karşı: «Hayır, ben senden daha sevgiliyim.» diyordum...

— Yâ Fâtıma Canım benim... Sen babanın, çocuklarına olan tabii sevgi ve fitri şefkati icabı bana Ali'den daha çok sevgilisin. Ama, Ali de nazarımda senden daha çok izzet ve keramet sâhibidir.

Arkadaş! Onlar nübüvvet ağacının dalında yetişmiş birer hakikat goncasıdır. Bu goncaları koklayabilene ebediyen mahrumiyet yoktur... Öyleyse dünya davulunu dövüp durma, da İslâmı nokta nokta yaşa... Nefis cehennemini zih-rullah suyu ile söndür de saâdet cennetlerini o zaman bekle...

YİNE O SEVGİ

Güzel huylu, çiçek bakışlı, ay yüzlü Cenâb-ı Fâtıma (R. A.), derinlik ve incelikte bir taneydi.. Âlem kadınlarına mükemmel bir nümune idi. Peygamber bahçesinde yetişen bu ebediyet goncası cihana güzelim miskler saçıyordu...

Bir gün Hazret-i Abbas ve Hazret-i Ali (R.A.) Allahın Resûlünden sordular:

— Ey Allahın Resûlü! Ehl-i Beyt'inizden en çok kimi seviyorsunuz?

Kâinatın Efendisi buyurdular:

— Ehl-i Beytim içinde bana en çok sevgili olan ciğer köşem Fâtıma-i Zehrâ'dır!

Hazret-i Fâtıma da bu sevgiye lâyıktı... Çünkü başında Allah'ın Resûlüne mahsus taçdan bir akis taşıyordu. Gece gündüz gözlerinden çiy taneleri seccadesinin üzerine dökü-

lüyordu... O kadar içten ve gönülden ağlıyordu ki, Kâbe mu-
mu gibi yana yana erimiş kalmıştı... O, iki efendiye annelik
yapıyor, Allahın Arslanı Cenâb-ı Ali'nin yemeğini pişiriyor-
du...

Gönlü bu kararsız dünyayı hiç sevmemişti, hep ötelerin
gurupsuz semalarına tutkundu. Cennetler bile ona muştak
olmuştur... Bu sebeptendir ki, Allahın Resûlü 'onu çok sevi-
yordu. Her zaman ve her fırsatta ona gidiyor ve yuvasını
saâdet cennetlerine döndürüyordu.

Yine bir gündü. Medine, varlığın nuruna yatak olmuş
Medine alev alev yanıyordu. Gökte güneş fıkırdıyor, yerde
kum kaynaşıyordu. Böyle bir anda bile Allahın Sevgilisi
Hazret-i Fâtıma'nın evine gittiler ve kadri yüce kızlarının
hallerine nazar buyurdular...

Müslümanlık tarlasının mahsülü ve İnsanlık hurisi
Cenâb-ı Fâtıma deve yününden yapılmış bir elbise giymiş-
ti... Bir eliyle değirmen döndürüyor, öbür eliyle de minicik
yavrusunu kucağına almış emziriyordu. Yüzünde nur cüm-
büşü ve çiçek çiçek bir tebessüm vardı...

Sonsuzluk Nebisi bu hâle pek memnun oldular ve o ka-
dar duygulandılar ki, mukaddes gözlerinden şebnem damla-
ları gibi yaşlar akmaya başladı... Ve dediler:

— Kızım! Âhiret tadı için dünya acılarına dayan. Zira
Cenâb-ı Rabbül Âlemin benim üzerime:

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى

«Muhakkak Rabbin sana verecek de râzı olacaksın!»

Âyeti kerimesini indirdiğine göre her halde ilâhî bir
armağan olarak bizi sonsuz nimetleriyle râzı kılacaktır.

Bu Âyeti Kerîme nâzil olduğunda Allahın Sevgilisi şöyle buyurmuşlardı:

إِذْ لَا أَرْضِيَّ وَاحِدٌ مِنْ أُمَّتِي فِي النَّارِ

— O takdirde ümmetimden bir kişi dahî azabda iken râzı olmam! (1)

İşte Rahmet Peygamber...

Ey O Nûra ümmet olmak şerefini elde etmiş bahtiyarlar; can gözünüzü açın da nasıl birer kıymet olduğunuzu bilin!.. Ömür ırmaklarınızı kevserleştirerek cennet gölüne akıtmaya gayret gösterin... Ömür tarlanızdan toplanacak amel taneleri kıyâmet pazarında harman edilecektir...

Gözünüzden gaflet sürmesini siliniz. Çünkü yarın toprağın gözüne siz sürme olacaksınız...

Hazret-i Fâtıma (R.A.) nın, o güzellik sultanının ve insanlık hurisinin hâlini görün...

Onun başında kanaat tacı vardır. Gönlü İlâhî aşkın ateşle buhurdan gibi tütüyordu... Gökler dolusu melekler bile onun bu hâline gıpta ediyordu...

Onun duası daima şuydu:

يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ لَا تَكِلْنِيْ إِلَى
نَفْسِيْ طَرْفَةَ عَيْنٍ وَأَصْلِحْ لِيْ شَأْنِيْ كُلَّهُ ۝

— Ey Hayy .u Kayyûm olan Allahım! Rahmetine sığınarak, bana yardım etmeni bütün işlerimi düzeltmeni, bir an bile beni nefsimin eline bırakmamamı senden isterim!..

(2)

(1) Ahmed Es-Sâvî, Sâvî ale'l-Celâleya, cüz 4, s. 329.

(2) Nezel. İhya, c. I, s. 911.

AKILLARI KAMAŞTIRAN LEVHA

Hazret-i Fâtıma ve Hazret-i Ali (R.A.), birbirlerine, Allah bağıyle o kadar bağlı yaşadılar ve o türlü dünyayı görmediler ki, gözlerine para, mal, ziynet diye hiç bir şey değmedi...

Fâtıma-i Zehrâ, Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği... Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.), Fâtıma - Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Bu Arş'ın iki küpesi diyebileceğimiz sultanların nasıl ömür sürdüklerine bir göz atalım...

Allahın Arsları ve Evliyalar Sultanı Hazret-i Ali (K.V.) bir gün evine geldiğinde Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in ağladıklarını gördü. O iki cennet çiçeği niçin ağlıyordu? Onları üzen neydi? Gönlü bir anda tutuştu:

— Yâ Fâtıma, dedi; bu çocuklar niçin ağlıyorlar?

Fâtıma-i Zehrâ'nın iman dudakları kıpırdadı:

— Açtırlar, ya Ali; onun için ağlıyorlar..

— Demek yiyecek bir şeyimiz yok.

— Evet, öyle!

Şecaat, ulviyet ve hikmet mâdeni Cenâb-ı All'nin yüzünde tırmık tırmık acı...

Hemen çarşının yolunu tuttu. Giderken bir altın buldu. Eve gelip durumu Fâtıma-i Zehrâ'ya bildirdi:

— Yâ Fâtıma! Bir altın buldum. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

— Öyleyse bununla biraz un al.

— Pekâlâ!..

Ve doğruca un satan bir yahudiye gitti. Yahudi onu görür görmez ilgilendi:

— Peygamberlik iddia eden büyük adamın damadı sen değil misin?

— Evet, benim!

— Ne istiyorsun?

— Şu altını rehin olarak al da bana biraz un ver.

— Sen paranı cebine koy ve istediğin kadar un al...

İrfan denizine gark olmuş Allah Arslanı bir miktar un alıp evin yolunu tuttu:

— Yâ Fâtıma, dedi; istediğin unu getirdim!..

Derin ve İnce Fâtıma (R.A.) nın yüzünde bir nur meltemi. Memnun ve müsterih gülümsedi:

— Yâ Alî! Gidip biraz da et alabilir misin?

— Niçin olmasın...

Bu defa da gidip elindeki altını rehin bırakarak et alıp geldi..

Âlem kadınlarının Sultânı Cenâb-ı Fâtıma (R.A.), undan hamur yapıp ekmek pişirdi. Bir parçasını da Allahın Resûlüne gönderdi.

Minimini yavrular saâdetten uçuyorlardı...

Âlemlerin Efendisi muhterem kızlarını ziyaret etmeyi murad ettiler. Geliş kapılarını tıkırdattılar:

— Kim o?

— Allahın Resûlü!

Cenâb-ı Fâtıma kollarını açıp koştu:

— Buyur, aziz babam!..

Allahın Resûlü evi nurlandırdılar ve yavrularını kucaklayıp kokladıktan sonra köşeye oturdular.. Ve derin nâ-mütenahi derin gözlerini Fâtıma'ya dikip sordular:

— Yâ Fâtıma; bu nedir?

— Ey Allahın Resûlü, aziz babam! Bu ekmeğin nasıl elde edildiğini size anlatayım. Eğer helâl görürseniz hep beraber yiyelim, câiz değilse yemeyiz...

Ve olup bitenleri bir bir anlattı...

Varlığın sebebi olan Peygamber çiçek çiçek tebessüm buyurdular:

— Yâ Fâtıma! Hemen besmele çekip yiyiniz!..

Hepsi sofranın başına oturdular... Kâinat yüzü suyu hürmetine yaratılan Allah Sevgilisi de beraber...

Daha birkaç lokma yememişlerdi ki kapıları güm güm çalındı. Cenâbı Ali (K.V.) koştu:

— Kimsin, ne istiyorsun?

— Cenâb-ı Hak ve müslümanlık adına o altını istiyorum!..

Gelen ve altını isteyen bir çocuktur.

Hazret-i Ali de hayret ve dehşet... Hem nasıl dehşet!..

Sonsuzluk Nebisi çocuğu çağrdılar:

— Bu altın senin mi yavrum?

— Evet, ey Allahın Resûlü!

— Nerede zâyi ettin?

— Çarşıda düşürdüm, ey Allahın Resûlü!

Allah Sevgilisi Hazret-i Ali'ye buyurdular:

— Yâ Ali git de kasaba de ki: Allahın Resûlü sana selâm etti, sende rehin olan o altını istiyor. Etin parasını kendisi ödeyecektir.

Hazret-i Ali kasaba koştu, durumu anlattı ve altını geri alıp geldi.

Kâinatın Efendisi:

— Al çocuğum işte altının.

Buyurdu...

Çocuk sevincinden zıplaya zıplaya gitti ve bu tecelli karşısında Hz. Ali ve Fâtıma-ı Zehrâ derin düşüncelere daldı...

*
**

Ey insanlık! Buna ne buyurursun? Dünyanın bütün acılığını ve her türlü çilesini çeken sultanlara bir bak...

Sen dahi dünya güzeline gönül verme, göç tokmağı ölüm davulunu çalmadan uyan... İmansız kapanan gözlere kabir akşamlarının azap parmağını sokacağını bil...

*
**

Gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Fâtıma (R. A.), fânî dünyanın geçici nimetlerine gönül vermedi... Ömür

nefeslerini Allahı zikrederek tüketti. Gönül ocağında, İlâhî aşkın çırasını yaktı. Fitilli kesilmiş bir mum gibi gece sabahlara kadar elmas elmas göz yaşları akıttı... Namaz kılar-ken inciler saçılıyordu. Göz yaşları çiy taneleri gibi ayağının dibine düşüyordu. Kâh âleme güzelim miskler saçıyor, kâh billûr pınarlar gibi taşıyordu...

Bir gün mukaddes babasının ziyaretine gitti. Allahın Resûlüne dedi ki:

— Aziz babam! Bana biraz ihsanda bulun!..

Mûcize parmaklariyle ayı ikiye bölen, Mirâç'da Cebrâ-îl'in temsil ettiği son durağı aşkla geçerek İlâhî visâl yolu-nu açan, hasretiyle taşları inleten, bir bakışıyla gönüllerde aşk fırtınaları koparan Allahın Resûlü dediler ki:

— Canım kudret elinde olan Cenâb-ı Hakka yemin ol-sun ki, Allah Resûlünün Ehl-i Beytinin ocağında üç gündür ateş yanmamıştır. Kızım, ben sana beş şey öğreteyim de, onlara devam et. Zira onları bana Cebrâîl öğretti:

يَا أَوَّلَ الْأَوَّلِينَ وَيَا آخِرَ الْآخِرِينَ وَيَا زَاكَّةَ الْقُوَّةِ النَّبِيِّ
وَيَا أَرْحَمَ الْمَسْكِينِ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

— Varlığının başlangıcı olmayıp, bütün varlıklardan önce bulunan ve her evvelin evveli olan Allah! Ey sonu düşünül-meyen, bütün varlıklara yokluk gelip, her şey yok ol-duktan sonra, yine yok olmayan Allah! Ey kuvvetine acz ve zayıflık gelmiyen, çetin kuvvet sahibi Allah! Ey çâresiz fa-kirleri şefkatiyle koruyan çok merhametli Allah... Ey mer-hamet edenlerden daha çok halka merhamet eden Allah!..

PEYGAMBER DUASI:

Allah Resûlünün sahabilerinden İmrân b. el-Husayn anlatıyor:

— Bir gün Hz. Fâtıma-i Zehrâ İnsanlığın Efendisinin

huzurlarına geldi. Ben de oradaydım. Hz. Fâtıma'nın mübâ-bârek yüzlerinde açlıktan bir sarılık vardı. Allahın Sevgili-si ona nazar buyurdu ve mukaddes gözlerinden yaş geldi... Peygamberler Peygamberi rıkkat ve merhametinden dolayı ağlıyordu... Bir işaretiyle ayı ikiye bölen ve susuz kalan üm-metine çeşmeler çağlatan sonsuzluk nebisi mübârek ellerini Fâtıma-i Zehrâ'nın göğsü üzerine koyup dua buyurdu:

اللَّهُمَّ مُشِيعَ الْجَمَاعَةِ لَا تَجْعَلْ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ مَلَى اللَّهِ
تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

— Ey açları doyuran Allahım! Muhammed'in (S.A.V.) kızı Fâtıma'yı aç bırakma!..

Ve Peygamber duası Arş'ı titretti. Derin ve İnce Fâtı-ma'nın iman aynası berrak yüzünde sanki cennet çiçekleri açtı.

Aynı sahabî der ki: Bir de baktım ki, o anda Hazret-i Fâtıma'nın yüzünden o sarılık gidip, yerine güzel bir pen-belik geldi... Bir süre sonra Hazret-i Fâtıma'ya rastladım:

— Yâ İmrân, dedi; o günden sonra artık bana açlık musallat olmuyor...

Bütün bu levhalar gösteriyor ki, Peygamber kızı ve in-sanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma dünyanın acılarını damla dam-la yudumlamış lâkin hâlerinden hiç şikâyet etmemiştir... Çün-kü bu dünyanın ne saâdetli ebedidir, ne de derdi... Bu teme-li çürük dünyada sabreden kazanır. O öyle bir sultandı ki, onun sarayı bir kulubeden ibaretti... Fakat dünya pâdişah-ları onun kapısında köle olmayı en büyük şeref bilmişler-dir...

İşte bu sıkıntılar ve elemeler içinde Cenâb-ı Fâtıma mi-nimini yavrularını büyütüyor ve bütün insanlığı nesil nesil nurlandırmağa hazırlıyordu...

Nur Neslinin iki erkek kolbaşı, iki nûr çocuk... Haz-ret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.)... Cenâb-ı Fâtıma'

nın tertemiz ellerinde ve sıcak kucağında büyüyordu...

Kâinatın yaradılış sebebi, Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, alınlarda bir ışık hâlinde kendilerine kadar nebî nebî gelen ve kendilerinde temelleşen bu ilâhî nuru, kendilerinden sonra da bütün zaman ve mekân boyunca nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarına aktardı...

İşte koca İslâm zemini üzerinde en üstün ve en ileri mânâ kahramanları hep bu menbaadan fışkırdı...

Gözümdeki bebek bile,
Hep o ışık, hep o nur'dan.
Bahçedeki çiçek bile,
Hep o ışık, hep o Nur'dan...

Yağmur, şimşek, deniz, ırmak,
Feza, yıldız, güneş, toprak,
Lâle, sünbül, gül ve zambak,
Hep o ışık, hep o Nur'dan...

Allahın Resûlü buyuruyorlar:

لِكُلِّ بَنَاتِي عَصَّةٌ يَنْتَمُونَ إِلَيْهِ الْإِوَلَدَ فَاطِمَةُ وَأَنَا وَلِيَّتُهُمْ
وَأَنَا عَصَّتُهُمْ وَأَنَا أَبُوهُمْ

— Her kız çocuğunun, oğulları o kıza, yâni analarına nisbet olunurlar. Ancak Fâtıma-i Zehrâ'nın çocukları bu hükmün dışındadır. Zira onların velîleri benim. Onlar sahîh neseble benim sayılırlar. Kısacası onların babaları benim.
(1)

Kâinatın Efendisi buyuruyorlar:

— Her ana çocuğunun bir akrabası vardır. Bundan Fâtıma'nın iki çocuğu hâriçtir ki, onların yakını ve akrabası benim. (2)

الْأَرْضَيْنِ أَنْ تَكُونِي سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ
أَوْ نِسَاءِ هَذِهِ الْأُمَّةِ.

— Kızım Fâtıma, dikkat et, bütün mü'min kadınların veya bu Muhammed ümmeti kadınlarının büyüğü olmana râzı değil misin? (3)

— Her sebep ve neseb, kıyâmet gününde kesilir. Benim sebep ve nesebim bundan hâriçtir ki, kesilmez. (4)

CENNET KADINLARININ EFENDİSİ

Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği Hazret-i Fâtıma idi. Altın başaklı lâleleri bile kışkandıracak bir güzelliğe sahipti. Beyaz buğday benizli, incecik kaşlı, gür kırpikli, kapkara gözlü, mukaddes babasının benzeri, kadınlar âleminin sultanı Cenâb-ı Fâtıma (R.A.)...

Şu cihan günlerini onun kadar süslemiş bir çiçek tasavvur edilemez. O öyle yüce bir yaradılışa sahipti ki, onun güzellik ışığı muhabbet salkımları hâlinde gönüllere doldu. O öyle sade ve gösterişsiz bir hayat yaşadı ki, cennetler bile ona muştak oldu.

Nihayetsiz olan mülkün Seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi Cenâb-ı Peygamber buyuruyor:

فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ

— Fâtıma, Cennet kadınlarının efendisidir.

(2) Taberânî, Fâtıma-i Zehrâ'dan rivayet etmiştir.

(3) Hâkim ve Beyhâkî.

(4) Buhârî.

İmran b. Husayn:

Allah Resûlünün indinde benim bir kıymet ve değerim vardı. Bir gün bana dediler ki:

— Sen bizim sevdiğimiz ve katımızda mevki sâhibi olan adamımızsın. İstersen gel, kızım Fâtıma'nın ziyaretine gidelim.

Ben de:

— Anam babam sana fedâ olsun ey Allahın Resûlü, dedim.

Beraberce Hazret-i Fâtıma'nın evine gittik. Allahın Resûlü kapıya varıp «Tık tık» çaldı, selâm verdi ve:

— İzin var mı, yâ Fâtıma? dedi.

— Buyrun.

— Arkadaşım da var.

— Kimdir?

— İmran'dır.

— Seni Hak Peygamber olarak gönderen Allaha yemin ederim ki, sırtımda bir abadan başka elbisem yoktur.

— Yâ Fâtıma! Onu şöyle şöyle vücuduna dola..

— Hadi vücûdumu kapadım, başım ne olacak, ey Allahın Resûlü?

— Al bunu, bununla da başını ört..

Fâtıma-i Zehrâ Allah Resûlünün verdiği eski bir çar parçasıyla başını örtüp bizi içeri aldı. Kâinatın Efendisi yine selâm verdi ve sordu:

— Kızım nasılsın, sabaha ne hâlde girdin?

Fâtıma:

— Babacığım, dedi; vallahi aç olarak sabahladım, sancılandım ve yiyemez hâle geldim..

— Gözümün nûru kızım! Aldırma, ben ise üç gündür bir şey tadmadım. Halbuki benim mevkim Allah katında daha üstündür. Eğer Rabbinden dilesem, O beni yedirirdi, fakat ben âhireti dünya üzerine tercih ettim..

Sonra mukaddes ellerini muhterem kızının omuzlarına koyarak şöyle buyurdu:

— Sana müjdeler olsun, sen Cennet kadınlarının efendisisin!

Fâtıma'nın yüzünde saâdet gülleri pırıldadı ve:

— Fir'av'n'ın karısı Âsiye, İmran'ın kızı Meryem varken bana sıra gelir mi? dedi.

Allahın Resûlü cevap verdiler:

— Âsiye, kendi âleminin efendisi, Meryem de kendi âleminin efendisi, sen de senin âleminin efendisisin. Siz kamıştan bir ev içindesiniz ki, orada bir eziyet, bir karışıklık ve bir dert ve zahmet yoktur. Amcazâdenle iyi geçin. Seni dünya ve âhiretin efendisi ile evlendirdim.

Ey İmanın nur dudaklarıyla kelime-i tevhid şurubunu içen hanımlar! Hazret-i Fâtıma sizin için ne mükemmel bir örnektir. Nimetler denizinde yüzerken saâdet rıhtımına nasıl demir atacağınızı da düşünüyor musunuz? Kurtuluş sahiline varabilmek için İslâmı nokta nokta yaşayınız ve ömür bahçenizden toplayacağınız kulluk demetini yüce Rabbinize arz ediniz...

Hz. HUZAYFE ANLATIYOR

Ben bir gün anneme Ey Anneciğim dedim; bana müsaade et de, gidip Allahın Resûlü ile beraber akşam namazını kılayım. Benim ve senin için Cenâb-ı Hakka istiğfar edermesini rica edeyim.

Annem izin verdi:

— Â iki gözümün nûru oğlum! Sana müsaade ettim, haydi git...

Bunun üzerine Peygamber mescidine koştum ve akşam namazını Kâinatın Efendisiyle beraber kıldım. Allahın Resûlü akşamla yatsı arası yine nafîle namazlar kıldılar ve sonra yatsı namazını cemaatle birlikte edâ ettiler... Eve dönerken ben de peşine düştüm.

Ayak sesimi duyunca sordular:

— Bu kim? Yâ Huzeyfe, sen misin?

— Evet, benim ey Allahın Resûlü!

— Allah Teâlâ seni ve ananı avf ve mağfiret eylesin. Ne istiyorsun bakalım? Bak yâ Huzeyfe! Bu gün inen bir melek bu geceye kadar yer yüzüne hiç inmemiştir. Bu gece de ancak, Rabbim'den bana selâm getirmek ve Fâtıma Zehrâ'nın, bütün cennetlik kadınların üstünü olduğunu, Hasan'la Hüseyin'in de cennetlik gençlerin en ileri gelenleri olduklarını bana müjdelemek için Allah Teâlânın izni ile gelmiştir.

Evet, O cenâb-ı Fâtıma (R.A.), varlığın sebebi olan Peygamberin mukaddes vücûdundan bir parçadır.

O Fatıma ki (R.A.), Peygamber gülistanında bir hakikat goncası olarak açıldı ve âleme güzelim miskler saçtı. O Fâtıma ki, (R.A.), Kur'ân havzında iman iksiri ile yıkandı, irfan incileriyle bezendi, hakikat elmaslariyle süslendi. Onun mânâ âlemi bir çiçek bayramından daha renkli, daha cazibeli, daha mest edicidir.

Allahın Resûlüne yakınlık cihetinden Fâtıma-i Zehrâ'ya kim denk olabilir ki?..

Şu hâdiseye bir göz atalım:

Kâinatın Efendisi 9. Yılın Recep ayında, 10 bin atlı, 30 bin yayalık bir ordu ile Tebük seferine çıktılar. Susuz insanları içen, kurutan, yakıp kavuran yaz sıcağında, çok zahmetli bir sefer...

Sahabilerden üç kişi bu sefere iştirak etmediler. Bunlardan biri de Ebû Lûbâbe idi. Sonradan hata ettiğini anladı, pişman oldu, orduya katılamadığı için tevbe edip göz yaşları dökmeye başladı..

Ve Peygamber Mescidine koştu, bugün hâlâ Ebû Lûbâbe direği diye bilinen bir direğe kendini bağladı ve yemini bastı:

— Allahın Resûlü gelip, kendi mübârek elleriyle beni bu direkten çözüp afvederek kurtarmadıkça yemek yemeyeceğim, su içmeyeceğim ve ölünceye kadar böylece, Cenâb-ı

Hakka ve O'nun Resûlüne karşı pişmanlığımı göstereceğim!.

Hazret-i Ebû Lûbâbe gerçekten de dediğini yaptı. Yedi gün yedi gece böylece bağlı kaldı. Namaz vakitlerinde kızı Lûbâbe gelip çözüyor, namazdan sonra yine aynı yere bağliyordu. O müddet içinde hiç bir şey yemedi, bir damlacık olsun su içmedi. Gökte fıkırdayan güneş, yerde alev saçan kum ve müthiş sıcak onu kavuruyordu. Fakat öyle derûnl bir aşk ile ağliyordu, öyle göz yaşı döküyordu ki, nihayet baygın düştü ve kendinden geçti...

Sonra onun bu hâlini İnsanlık Hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ gördü. İnce kalbi rikkate geldi, ona acıdı, şefkat ve merhamet elini uzatıp onu çözmek istedi. Ebû Lûbâbe sö-nük ve donuk gözlerle itiraz etti:

— Yâ Fâtıma! Yeminim var. Ancak bizzat Allahın Re-sûlü çözebilir!

Âlemlerin Efendisi bu sözleri duyunca buyurdular:

فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ مِنِّي

— Fâtıma benden bir parçadır.

Yâni, hâ o çözmüş, hâ ben, hiç bir farkı yoktur.

Nihayetsiz olan Mülkün Seyyidi ve Kevser Havuzunun sâhibi Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar (S.A.V.) buyuruyor:

— Her kız çocuğurun, oğulları o kıza, yâni analarına nisbet olunurlar. Ancak Fâtıma-i Zehrâ'nın çocukları bu hükmün dışındadır. Zira onların Velileri benim. Onlar sa-hih neseble benim sayılırlar. Kısacası onların babası benim.

Bu büyük ve erişilmez şerefe ancak Hazret-i Hasan ve Hz. Hüseyin mazhar olmuşlardır. O iki Cennet çiçeği Allah, Resûlünün ilâhl bakışlarının aydınlığı altında yetişmişler, Derin ve İnce Fâtıma'nın tertemiz kucığında büyümüşler-dir.

Rivayete göre Cennet:

— Yâ Rabbi, dedi; bana hep miskin ve zayıfları veriyorsun.

Allahın cennete hitabı:

— İzzetim hakkı için seni Hasan ve Hüseyin ile süslerim!

Cenâb-ı Fâtıma'ya Allahın Resûlü şöyle buyurdular:

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى غَيْرُ مُعَذِّبِكَ وَلَا وَلَدِكَ

— Allahü Tcâlâ şüphesiz sana azap etmiyeceği gibi senin çocuklarına da azap etmiyecektir.

Saâdetin böylesi...

Hâşiye:

Ebû Lûbâbe'nin yemininde sebat ettiğini görünce Allahın Resûlü veya Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) gidip onu çözerek kurtarmıştır.

Ebû Lûbâbe, Medineli sahabilerdendir. Evs kabilesinin ileri gelenlerinden olup Akabe ashâbı ve onların başkanlarından. Uhud ve ondan sonraki cenklerde bulundu. Öyle aşk ve imanla kılıç salladı ki nice kafirin canını cehenneme yolladı...

Bedir savaşında Kâinatın Efendisi onu Medine'de kaymakam olarak vazifelendirdi. Bizzat savaşta bulunmadığı halde ganimetten ona da pay ayrılmıştır. Bu bakımdan yine Bedir ehliinden sayılır.

Hız. Ebû Lûbâbe, Benî Kaynûkâ Seferinde de Allah Resûlü tarafından Medine'de kaymakam olarak bırakılmıştı. Fakat Tebük seferinden geri kalmıştı, bundan çok pişmanlık duydu. Gönlü bir buhurdan gibi tüttü, günlerce ağladı, göz yaşları içinde tevbe etti. Tevbesinin Allah tarafından kabul edildiği şu âyetle bildirildi:

«Onlardan diğer bir kısmı da günahlarını kabul ettiler. Onlar iyi bir ameli başka kötü bir amelle karıştırmışlardır. Olur ki Allah onların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah şüphesiz çok yargılayıcı, çok esirgeyicidir.» (Tevbe, Ayet: 102)

CENÂB-I ALİ (K.V.)

Nur neslinin kadın kutbu Cenâb-ı Fâtıma'yı, başında Kâinatın Efendisine mahsus tacdan bir akis gezdiren büyük varlığı, taşıdığı müstesna madde ve mâna sıfatlarıyla, birkaç yerde ve bir parçacık tarife cesaret ettik.

Nübüvvet ağacının dalında yetişen bu hakikat goncasının şan ve şerefini lâyıkı veçhile dile getirmek kimseye nasip olmamıştır.

— Fâtıma benden bir parçadır!

Buyuran Allahın Resûlü olduğuna göre gerisini hesap ediniz...

Şimdi aynı neslin erkek kutbu, ulviyet ve hikmet mâdeni Cenâb-ı Ali (K.V.) ye biraz yaklaşalım:

Allahın Sevgilisine Peygamberlik geldiği tarihten on. Hicretten 23 yıl evvel ve Fîl tarihinden 30 yıl sonra kâinatın iman beşiği olan Mekke'de dünyaya geldi...

Babası, Kureyş'in Hâşimi soyundan Ebu Talib...

Annesi Esed kızı Fâtıma...

İki lâkabı var:

Murtazâ ve Haydar...

Murtazâ; râzı olunan... Haydar da Aslan...

Orta boylu, buğday benizli, gür sakallı, geniş omuzlu, iri kemikli ve pehlivan yapılı..

Nur pırıldayan beyaz yüzünün en çarpıcı unsuru, kıvılcım saçan elâ gözler...

Küçük yaşta Allah Resûlünün himayesine girdi ve her nefes ondan nur devşirdi..

Gâye - İnsan ve Ufuk - Peygamber 40 yaşlarında yarıdılış gâyesini bulmuş ve Nebilik memuriyetini almıştır...

O'na ilk inanan sevgili eşi Hatice-i Kübrâ (R.A.)...

Kâinatın Efendisi, zevceleri Hazret-i Hatice ile namaz kılarken içeriye birdenbire küçük Ali giriveriyor...

Akılları kamaştıran manzara... İlk anda bir şey anlayamıyor, bekliyor.

Namaz bitince sokulup soruyor:

— Neydi bu yaptığınız?

Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi izah ediyorlar:

— Yâ Ali! Bu gördüğün, Allaha ibâdetin gerçek şekli olan namazdır. Rabbimizin indinde makbul olan ibâdet şekli budur. Daha evvel gönderilen Peygamberlerin getirdiği tevhid dininde ibâdetin esası olan namaz...

Ben de seni Allah'a iman ve O'nun dini gereğince bu şekilde ibâdete dâvet ediyorum! Müslüman ol!

Minimini Ali, elâ gözleriyle derin derin bakıp cevap veriyor:

— Şimdiye kadar böyle bir şeyi ne duydum, ne de gördüm. Babama danışmadan ne diyebilirim ki?...

Kâinatın Efendisinin mukaddes yanaklarında kırmızı gülden bir tomurcuk, buyuruyorlar:

-- Sen bilirsin yâ Ali; fakat İslâma gelmesen bile gördüklerini kimseye söyleme! Büyük bir sırdır bu; hiç kimse'nin bir şey duymasını istemiyorum. Anlaştık mı?..

Küçük Ali işin ciddiyetini hemen kavlıyor:

— Evet, kimse bir şey duymayacak...

Nur çocuğun beyrinde bütün gün bir çınlama... Allah Resûlünün insan kalbini eriten ve delen sesi:

— Seni Allaha iman ve onun dini gereğince bu şekilde ibâdete dâvet ediyorum!..

Bu ne hitap, bu ne yakıcı, kül edici ses?..

Güneş tepelerin ardına kayıyor, gece karanlığı Mekke üstüne çöküyor. Herkes ve her şey sessizliğe bürünüyor...

Minimini Ali yatağına uzanıyor. Fakat uyku hani?

Hep o ses, hep o ses,

Esiyor nefes nefes...

Yatağında sabaha kadar kıvranıyor. Anlatılmaz, izah ve ifadeye sığmaz bir cazibe merkezine yakalanmıştır.

Dönüyor, düşünüyor, kıvranıyor. Bütün gece uykusuz...

Öyle ki ince ince,

Bir düşünce, bir düşünce...

CEVAP:

Tam şafak vakti yatağından fırlıyor ve uçarcasına varlığın sebebi olan Peygambere koşuyor.. Yüzünde tatlı bir nur meltemi ve gözlerinde güneş:

— Ey Allahın Resûlü! Kabul edersen, dünkü dâvetine şimdi baş eğmek isterim!

— Babana danıştın mı?

— Hayır, ey Allahın Resûlü! Çünkü Allah beni yarattır-ken babama danışmadı...

— Ne güzel, ne güzel, yâ Ali! «Şehadet ederim ki, Alahtan başka ibâdete lâyık Mâbud yoktur; ve şehadet ederim ki Muhammed onun kulu ve Resûlüdür!» Buna şehâdet kelimesi derler. Onu kalbinle ve dilinle söyle...

Dokuz on yaşlarındaki nur çocuk, feza kadar derin kalbi ve gün gibi aydınlık diliyle şehadet getiriyor...

(BİR) numaralı kadın Müslümandan sonra (BİR) numaralı çocuk müslüman...

Hem de ne müslüman?

İleride arslan gibi kükreyecek ve kâfirlerin ciğerini şanlı kılıcıyla delecektir...

Şimdi bir kadın, bir çocuk, bir büyük ve bir köle... Hepsi kendi cinsleri içinde birer numaralı ilkler...

Artık çığır açılmıştır ve tevhid güneşi Mekke ufuklarından görünmüştür...

Derken, ikinci ilkler...

Ve akıllı kamaşan Kureyş kâfirleri..

Kureyş oymağının asil ve soylu büyüğü Ebu Tâlib oğlu Ali'den soruyor:

— Sen hangi dindensin oğlum?

— Benim aziz babam; ben İslâm dinindenim! Allah ve Resûlüne iman ve Allahın Resûlü ile ibâdet etmek gibi bir saâdetin sâhibiyim!

— Yavrucuğum! Muhammed (S.A.V.) kimseyi doğru yoldan başka bir tarafa sürmez; o ne derse yap!

Soylu Ebu Tâlib böyle dedi, fakat kendisini, kendi ruhunun meylini açığa vurmadı...

İlâhi cilveye bakınız ki, nasipsiz nasibinde kaldı ve ebediyet âlemine hazin bir son ile gitti...

Allahın hidâyet etmediğine kim ne yapabilir ki?..

*
**

HİCRET

Küfür ve daîlet çukurunda çırpınan Kureyş kâfirlerinin kin ve gayzını söndürmeye hiç bir deniz kâfi gelmez.

Kanayan insan kafaları ve kamaşan akıllar ve müslümanlara reva görülen eza ve cefalar... Ve müslümanların gösterdiği sabır...

Nihayet hicret...

8 - 10 yaşından başlayarak 33 yaşına kadar Allah Resûlünün dizinin dibinden ayrılmayan Hazret-i Murtazâ (R. A.)...

Hicret emri geldi, bütün sahabiler tek tek, çift çift, kol kol ve kervan kervan Medine'ye aktıktan sonra Mekke'de Allahın Resûlü, Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Ali'den başka kimse kalmadı...

Kâfirlerin kurmay heyetli toplandı ve Allah Resûlünü öldürmek kararı aldı...

Meleklerin sultanı Sonsuzluk Nebisine hicret emrini

getirdi, Kâinatın Efendisi Cenâb-ı Ali'yi çağırarak ilâhî ıermanı bildirdiler ve dediler:

— Yâ Ali! Bu gece benim yatağında sen yatacaksın!

— Evet, ey Allahın Resûlü!

— Sen birkaç gün daha burada Mekke'de kalacaksın...

Bendeki emanetleri tek tek sahiplerine teslim edecek ve yola çıkıp bana yetiŖeceksin!

— Evet, ey Allahın Resûlü!

— Ŗimdi ben gidiyorum! Sen benim yatağıma yat! Böyle icap ediyor!

— Anam babam sana fedâ ey Allahın Resûlü...

Bilgi güneŖi Cenâb-ı Ali evde yalnız kalırken, Kâinatın Efendisi, karanlıkta evlerinden çıktılar; ve «Yâsin» Sûresinden bir âyet okuyarak ve kâfirler üzerine toprak saçarak karanlığa dâlp gözden kayboldular...

Kâfirler taptıkları put gibi hissiz ve donuk...

Allahın Arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali Varlık Nurunun yatağına uzanmış Allahı zikrediyor... Melekler de başucunda ona ilâhî müjdeler dağıtıyor...

Kâfirler kör kütük içeriye daldılar ve kılıçlarını yatağına havale ettiler.

O da kim?

Yatakta sadece Hazret-i Ali...

Hayret ve dehŖet...

Kudurmuş bir sırtlan gibi sokağına atıldılar ve karanlıklar içinde gözden kayboldular...

Ve Cenâb-ı Ali Peygamber emanetlerini sahiplerine verdikten sonra Medine'ye hareket etti...

Kâfirlerin baskınından korunmak için gündüzleri gizleniyor ve geceleri yol alıyordu...

Böylece, tek başına, her tanesi ateŖten bir akreb, alev saçan kumlar üzerinde 400 kilometreyi aŖıp, nice bin zahmetler çekerek nur yatağı Medine'ye vardı...

Varlığın Sebebi olan Peygamber, İmam-ı Ali'nin geldiğini haber alınca emir verdiler:

— Ali'yi bana çağırınız!

Sahabiler cevap verdi:

— Ey Allahın Resûlü! Ali'nin ayakları şerha şerha ve kan revan içinde, yürümeye kudreti yok...

Kâinatın Efendisi, Cenâb-ı Ali'nin yanına bizzat gittiler ve onun ıstırabını gördüler. Sonra mukaddes elleriyle yaraları meshettiler. Yaralar ve acılar derhal geçti ve Hazret-i Ali, şehit olacağı güne kadar bir daha ayaklarında ağrı hissetmedi...

KARDEŞ

Beşinci ayda, Kâinatın Efendisi, Mekke'li sahabilerle, Medine'li sahabiler arasında birçoğunu birbirine kardeş ettiler.

Kardeş tutma işinde ilim ve Hikmet kutbu Cenâb-ı Ali (K.V.) açıkta kalmıştı. Allah Resûlünün huzuruna geldi ve:

— Benim, dedi; kardeşim yok mu?

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi buyurdular:

— Senin kardeşim benim!..

Saâdetin böylesi...

Allahın Arslanı ve Evliyalar sultanı Hazret-i Ali'nin gözlerinden damla damla yaş, sevinç yaşı aktı...

GAZALAR BOYUNCA

Şanlı Bedirden başlayarak bütün gazalarda bulundu. Şanlı kılıcıyla nice imansızın kafasını kopardı...

Hayber fethinde Peygamber sancağını o dalgalandırdı..

Bir gün evvel Allahın Resûlü sancağı mukaddes eline alarak nidâ ettiler:

— Yarın sancağı öyle bir kimseye vereyim ki, Allah ve Resûlünün sevdiği insan olsun fetih onun elinde gerçekleşsin... Ve bayrağı Hz. Şah-ı Merdan'a verdiler.

Aliyyül-Murtazâ (R.A.) kaleye yüklendi ve fetih onun eliyle gerçekleşti...

Hazret-i Ali (R.A.) Hayber'de, kahramanlığının, hiçbir kartalın yükselemeyeceği zirve noktasına çıktı.

Eşsiz şecaat, ulviyyet, hikmet ve dirayet mâdeni Cenâb-ı Ali (R.A.) Siyah bayrağı zafere ulaştırır ulaştırmaz hemen Kâinatın Efendisinin huzuruna can attı. Varlığın Sebebi olan Peygamberden şu ebediyet müjdesini aldı:

— Senden râzıyım, yâ Ali..

Cenâb-ı Ali (K.V.) ağlamaya başladı.

Allahın Sevgilisi sordular:

— Niçin ağlıyorsun, yâ Ali, sevincinden mi, hüznünden mi?

— Saâdetimden ağlıyorum, ey Allahın Resûlü; senin rızandan üstün saâdet mi olur?

— Yalnız ben razı değilim, yâ Ali, Allah ve Melekleri de senden razı...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri büsbütün kendinden geçti...

Ulviyyetin bu derecesi...

KÜNYELERİ

Erkek çocuklarına izafetle Ebü'l-Hasan ve Ebü'l-Hüseyn..

Bir künyesi de Ebu Tûrab, Toprak babası...

Bir gün Peygamber mescidinde uyuyordu. Allahın ke-remlendirdiği mübârek yüzü toprağa bulanmıştı...

Mescide gelen Allahın Resûlü bu manzarayı gördüler, mukaddes elleriyle onun yüzünün toprağını sildiler ve iki kere:

— Yâ Eba Tûrap; yâ Eba Tûrap!

Diye seslendiler...

Bundan böyle Hazreti Murtazâ bu lâkapla anıldı ve bundan büyük haz duydu...

ARABIN EFENDİSİ

Nur asrında bir gündü. Hazret-i Ali'yi uzaklarda gören Varlık Nuru şöyle buyurdu:

— İşte arabin efendisi!

Bunun üzerine Hazret-i Âişe vâlidemiz sordu:

— Arabın efendisi sen değil misin, ey Allahın Resûlü?

Allah Resûlünden şu cevabı aldı:

— Ben âlemlerin efendisiyim: O da arabin efendisi...

CENNETİN DİREĞİ

Sahabilerden Amr Bin Cümûh:

Bir gün Allah Resûlünün huzurlarında idim. Âlemin Fahri:

— Yâ Amr, dediler.

— Lebbeyk, ey Allahın Resûlü!

— Cennetin direğini göstermemi ister misin?

— Evet... Anam babam sana fedâ olsun ey Allahın Resûlü!

Tam o sırada Hazret-i Ali (K.V.) oradan geçiyordu. Kâinatın Efendisi onu işaret ederek dediler ki:

— Bu kişi ve onun Ehl-i Beyti Cennetin direğidir!..

ZÜHD

Sahabî ulularından Ammar İbn-i Yâsir (R.A.), Peygamberinin Cenâb-ı Ali'ye şu şekilde hitap ettiğini duymuş:

— Ya Ali! Allah, kullarını süslemediği bir ziynetle seni pırlıdattı. O ziynet, Allah için en fazla makbul ilan zühddür. Bu zühd sende varken, ne sen dünyadan bir şeye erebilirsin, ne de dünya senden...

*
**

İşte Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.), böyle bir babanın evlâdı ve böyle bir pınardan fışkırdı...

Tek katresinin hacminde bin umman çalkalanan ve tek zerresinin menşurunda bin kâinat yüzen Kevser Havuzunun sâhibi Cenâb-ı Ahmedî Muhtar'ın:

أَنَا دَارُ الْحِكْمَةِ وَعَلَى بَابِهَا

— Ben hikmetin eviyim; Ali de onun kapısı...

Buyurduğu büyük insan.. İlklerin ilklerinden, Cennetle müjdelediği saâdet kadrosundan, Allah Resûlünün damadı,

nur neslinin babası, dört üstün halifenin sonuncusu Hazret-i Ali işte budur...

Üstün fazilet ve meziyetlerini saymakla bitiremeyeceğimiz Cenâb-ı Murtazâ (R.A.) bütün ömrünce Sonsuzluk Nebisinden nur devşirmiş ve bütün hayatı Allah yolunda geçmiştir...

CÖMERTLİK SULTANI

Kerametler sarayının eşsiz sultânı Cenâb-ı Ali (K.V.), elinde avcunda ne varsa son meteliğine kadar Allah yolunda harcardı. Ebedî hayat müjdecisi ona «Sultânül Eshıyâ» adını vermişti...

Nur asrında bir gündü. Hazret-i Ali (R.A.), âlem kadınlarının efendisi, derinlik ve incelik timsâli Fâtıma-i Zehrâ'ya:

— Yâ Fâtıma, dedi; evimizde yiyecek bir şey var mı?

— Hayır yâ Ali; yalnız altı akçemiz var! Çarşıya çıkıp bununla şu yavrularımıza bir şeyler alırsan memnun olurum.

— Pekâlâ! Gidip bir şeyler alayım...

Cenâb-ı Fâtıma (R.A.), Hazret-i Ali'nin eline altı akçeyi verdi. Hazret-i Ali (R.A.), yüzünde ilâhî nurun pırıltıları yıldız yıldız kaynaştığı halde evden ayrıldı...

Birkaç adım gitmişti ki, iki adamın boğaz boğaza kavgaya ettiklerini gördü. Birisi, öbürünün yakasından tutmuş sarsıyordu:

— Hakkımı ver!

— Ne olur insaf et. Allah için yakamı bırak; bana üç beş gün müsaade et. Elbette borcumu ödeyeceğim...

— Hayır! Aslâ müsaade edemem. Ben de sıkıntı içinde kıvranıp duruyorum!

— Allah iyilik edenleri sever...

— Biliyorum ama, ben de himmete muhtaç bir adamım.

— Öyle de olsa sen yine insafı elden bırakma. Bana biraz daha mühlet ver...

— Ne lâf anlamaz adamsın, sıkıntı içindeyim diyorum!

— Sen lütûfkâr davranırsan, Allah da seni başka bir verden rızıklandırır...

— Ben hakkımı istiyorum, sen bana nasihat ediyorsun. Bu iş burada bitmelidir...

— E, öylese canımı bâri al...

Tam büyük bir kavga kopacaktı ki Hazret-i Ali yanlarına geldi ve sordu:

— Ey Allahın kulları, niçin kavga ediyorsun?

Hak sâhibi hemen atıldı:

— Borcunu vermiyor!

— Kaç para borcu var?

— Altı akçe...

— O altı akçeyi ben versem bu müslümanı bırakır mısın?

— Hakkımı aldıktan sonra niçin bırakmıyayım...

— Al öyleyse... İşte 6 akçe sana...

— Çok teşekkür ederim...

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü cenâb-ı Ali (R. A.), elinde bulunan altı akçeyi, evet, sadece, karınlarını doyurabilecek ve zarurî ihtiyaçlarını karşılayacak olan altı akçeyi adama verdi. O iki müslümanı sıkıntıdan kurtardı...

Adamların yüzünde saâdet tebessümleri, uzaklaşıp gittiler...

**

Bilgi güneşi Cenâb-ı Murtazâ (R.A.), eli boş, gönlü hoş evine döndü. Minimini Hasan ve Hüseyin koşup kucasına atıldılar... Çocuk saffetinin en ulvî şahlanışı... Gözleri ümit ışıklarıyla pırıl pırıl:

— Baba, baba! Hani meyvelerimiz?

Hazret-i Ali (R.A.) onları bağrına bastı, saçlarını tel tel okşadı:

— Aziz yavrularım, sabırlı olunuz!

— Ama bize meyve getirmek için gitmiştin!

— Evet, onun için gitmiştim..

— Peki hani meyvelerimiz?

— Sabırlı olursanız başıma gelenleri anlatırım...

Nur çocuklar boyunlarını büküp bir köşeye büzüldüler...

Cenâb-ı Ali (K.V.), yavrularının hâline acıdı. Cennet kadınlarının Seyyidesi Cenâb-ı Fâtıma'ya:

— Yâ Fâtıma, dedi; Sen âlemlere rahmet olanın kızı-sın. Verdiğin para ile iki müslümanı sıkıntıdan kurtardım. İşte bu yüzden eli boş olarak döndüm, beni bağışla!..

Başında Kâinatın Efendisine mahsus tacdan bir akis taşıyan Cenâbı Fâtıma tatlı tatlı gülümsedi:

— Yâ Ali; çok iyi yapmışsın... Allaha hamd ederiz. O bize kâfidir.

*
**

Cennet çiçekleri Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.), çocukluk saffetinin en derininde... Durmadan sızlanıyorlar:

— Baba, baba! Hani meyvelerimiz?

Hazret-i Ali (R.A.), bu hâle kederlenerek evden çıktı. Kâinatın Efendisinin huzuruna gitmek için yola koyuldu...

Nur yatağı Medine'nin aydınlık caddesi ve orada bir adam ve elinde deveşi...

Hazret-i Ali'nin yolunu kesti:

— Bu deveyi satıyorum, alır mısın?

Hazret-i Ali cevap verdi:

— Param yok ki, nasıl alayım?

— Paran olmasın; sana veresiye de veririm!

— O halde ben de alırım!

— Al hayrını gör. Deve senindir.

— Peki kaç veriyorsun?

— Yüz akçeye veririm!

— O şartla kabul ettim!

Allahın Arslanı ve Evliyalar sultânı Hazret-i Ali (R.A.)

deveyi aldı. Yularından tutup götürüyordu ki, bu defa da yolunu başka bir adam kesti:

— Yâ Ali!

— Efendim..

— Şu deveyi bana satar mısın?

— Evet, satarım!

— Üç yüz akçe versem râzı olur musun?

— Niçin olmıyayım?

Ve deveyi üçyüz akçeye bu tanımadığı adama sattı. Neşe ve sevinç içinde çarşıya gitti. Minimini Hasanla Minimini Hüseyin'e yiyecek ve meyve aldı. Sonra evine gelip kapıyı tıkırdattı:

— Tık tık!

— Kim o?

— Ali...

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma koştı kapıyı açtı. Hazret-i Ali'nin zenbllini dolu görünce sordu:

— Yâ Ali! Bunları ne ile aldın?

— Yüce Allah bire karşı bin verdi...

— Ona hamdolsun...

Nur çocuklar sevinçlerinden zıplıyorlardı...

Hazret-i Ali (R.A.), olup bitenleri anlattı ve Allah Resûlünün ziyaretine gitmek için evden ayrıldı...

Evet, tam o ân Allahın Resûlü gelivermesin mi?

Hikmet-i Hudâ, tam o anda Allahın Resûlü de sevgili kızlarını ziyaret maksadiyle yola çıkmıştı. Yolda Cenâb-ı Ali ile karşılaştılar...

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi tebessüm ediyorlardı, mukaddes dişleri şebnem damlaları gibi pırıl pırıldı:

— Yâ Ali; dediler, deveyi kimden aldın kime sattın?

— Allah ve Resûlü daha iyi bilir, ey Allahın Resûlü!

— Yâ Ali! Sana deve satan Cebrâil satın alan da İsrâ'il'di. Deve de cennet develerindendi. O müslümanı sıkıntıdan kurtardığın için Allah seni mükafatlandırdı...

Gönlü; elmas renkli incilerle dolu bulunan Cenâb-ı Ali (R.A.) sevincinden uçacak gibi oldu...

Ey insanlık! Buna ne buyurursun?

«Ağaçlar ve çiçeklerden toz alan iki arının birinde bu tozlar bal olur. Öbüründe ise zehir.»

Bir ırmağın kenarında aynı su ve topraktan gıda alarak büyüyen iki kamışın, birinin içi şekerle dolar. Diğeri ise bomboş kavalıdır.»

İşte inananlar ve inanmayanların misâli...

ALLAH MEDHEDİYOR

Nur neslinin iki kolbaşı Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.) bir gün hastalanmışlardı. Her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi ve Allahın Sevgilisi Cenâb-ı Muhammed (Ş.A.V.) Efendimiz sahabilerinden birkaç kişi ile muazzez torunlarını ziyarette geldiler.

Hazret-i Ali (R.A.), kutlu misafirlerini saâdetlerin en taşkıniyle karşıladı ve evinin baş köşesine oturttu.

Allahın Resûlü, cennet çiçekleri gibi güzelim miskler saçan yavrularını sevdiler, kokladılar, okşadılar...

Orada bulunan sahabiler dediler ki:

— Yâ Ali! Çocukların için bir nezir yapmak istemez misin?

— Elbette isterim!

— Ne yapmak istiyorsun?

— Allah rızası için oruç tutacağım!..

Allahın Arslanı Hazret-i Ali ile, kadınlığın tâcı ve insanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ (R.A.), Allah rızasını talep ve O'na şükür etmek ve yavrularının şifâ bulmasını Cenâb-ı Haktan niyaz etmek üzere, «3 gün oruç tutmaya» nezir ettiler.

Şâni pek yüce olan Allah lûtf ve ihsan etti. Hazret-i

Hasan ile Hüseyin (R.A.) şifa buldular. Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma da oruçlarını tutmağa niyet edip, başladılar...

Gök yüzünde fıkırdayan güneş, yer yüzünde kavuran kumlar, alev saçan kayalar ve beyinlere işleyen sıcak onlara hiç geliyordu. İman coşkunuğu içinde oruçlarına devam ediyorlardı. Lâkin iftar edecek bir şeyleri yoktu.

İlim, hikmet ve ulviyet mâdeni Cenâb-ı Ali (R.A.) çarşının yolunu tuttu ve bir yahudiden üç gün iftar edebilmek için ödünç olarak üç çömlek arpa aldı ve evine getirdi:

— Yâ Fâtıma; istediğin kadar ekmek yap!

İnsanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ arpanın bir çömleğini öğütüp şahıs başına birer adet ekmek yaptı.

Nur yuvası hâline getirdikleri evlerinde güneşin batmasını ve akşam ezânının okunmasını bekliyorlardı. Tam iftar vakti kapılarına bir miskin geldi ve kapının halkasını tuttu:

— Güm, güm, güm!..

Diye çaldı...

Hazret-i Murtazâ koştu:

— Kim o?

— Esselâmü Aleyküm ey Allah Resûlünün ehl-i beyti!

— Ve Aleyküm selâm! Buyurun, bir arzunuz mu var?

— Evet, yâ Ali!

— Ne istiyorsunuz?

— Ben müslüman bir fakirim, beni doyurunuz ki Allah da sizleri Cennet nimetleriyle mükâfatlandırsın.

— Peki kardeşim!..

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü cenâb-ı Ali ve Fâtıma-i Zehra (R.A.) derhal sofralarındaki iftar yemeklerini fakire ikram ettiler.

Fakirin yüzünde saâdet gülleri açtı ve sevincinden uçacak gibi oldu...

Allahın Arslanı ve Evliyalar Sultânı Hazret-i Ali derin ve ince Fâtıma'ya hitap etti:

— Ey İnsanların en hayırlısının kızı! Allah Resûlünün ciğerinin köşesi, ey İman ve şerefine kemâline sâhip olan Fâtıma! Görüyorsun ki, ciğer parçalayıcı hâliyle kapımızda duran şu miskin, açlığını bizlere arzederken, hâl lisaniyle de Allaha naz ve niyaz etmektedir.

Peygamberler Peygamberinin kadri yüce kızı ve Cennet kadınlarının Efendisi Hazret-i Fâtıma:

— Ey Allahın Arslanı ve amucam oğlu, dedi; emrinize âmâdeyim. Gerçi o miskinî hoşnut ve memnun edecek bir şeye sâhip değilim. Fakat umarım ki aç bir kimseyi doyurmak suretiyle, hayırlı insanlardan sayılıp Rabbimin rızasına ererim...

Ve böylece bütün iftarlıklarını o fakire verdiler, kendileri de su ile iftar ettiler.

Ertesi gün yine oruçlular. Yine arpanın ikinci çömleğini ekmek yaptılar. Yine iftar anını bekliyorlar.

Bu da ne?

Yine kapıları çalmıyor:

— Tak tak tak!..

Hazret-i Ali yine koşuyor:

— Kim o?

— Esselâmü Aleyküm!

— Ve aleyküm selâm!

— Size sığındım, ey Allah Resûlünün ehl-i beyti!

— Bir derdiniz mi var?

— Evet!

— Dardını söyle de çâresine bakalım!

— Ben muhacir çocuklarından bir yetimim. Babam Akabe cerğinde şehid oldu... Şimdi çâresiz kaldım. Beni doyurunuz, beni doyurunuz ki, Allah da sizleri Cennet yemekleri ile doyurur!..

— Peki yavrum!..

O gönlü duru din büyükleri ekmeklerini bu yetime ik-

ram ettiler. Oruçlarını yine su ile açtılar, yine aç yattılar...

Ertesi gün, yine Cenâb-ı Fâtıma üçüncü çömlekteki arpayı öğütüp ekmek yaptı. Yine nur yuvalarında iftar vakitini bekliyorlar. Yine kapılarında bir adam:

— Tık tık tık!..

— Kim o?

— Bir esir!

— Buyurun, bir isteğiniz mi var?

— Ben bir esirim, ey Allah Resûlünün ehl-i Beyti! Bana ikram ediniz ki, Allah da sizlere cennet nimetlerinden ihsan etsin!

— Gel, al şu ekmekleri de karnını güzelce doyur!

— Allah râzı olsun, vâ Ehl-i Beyt!

Peygamber damadı ile Peygamber kızı bu defa da bütün yemeklerini esire ikram ettiler... Ve kendileri yine aç kaldılar... Âlemde bundan daha güzel bir levha var mıdır? İslâmın altınla dolduğu kalblerdeki saffet ve ulviyete bakın...

Bunun üzerine şu âyet-i celile nâzil oldu:

وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا
وَيَسِيرًا

«(Yemeğe olan) sevgi (lerine ve iştihâlarına) rağmen yoksulu, yetimi, esiri doyururlardı.» (1)

BİR PIRILTI KI...

Saâdet asrında bir gün, ihtiyar bir adam Cenâb-ı Mustâfa'nın nur bağışlayan huzuruna geldi de dedi ki:

— Ey varlığın sebebi olan Peygamber! Görüyorsun ihtiyarım. Üstelik ne yiyeceğim, ne de giyeceğim var...

O ânda Allah Resûlünün yanında verecek bir şey yoktu. O fazilet güneşi ve kerem denizi buyurdular ki:

— Seni bir yere göndereyim de ihtiyacını gidersin!

— Olur, ey Allahın Resûlü!..

Kâinatın Efendisi Ebu Zer Hazretlerine emir buyurdular:

— Yâ Ebâ Zer! Bu ihtiyarı kızım Fâtıma-i Zehrâ'ya götür!..

— Emredersin, ey Allahın Resûlü!..

Takvânın destanlık kahramanı Hazret-i Ebu Zer (R.A.) ihtiyarın önüne düştü, âlem kadınlarının sultanı ve insanlık Hurisi Cenâb-ı Fâtıma'nın yanına götürdü:

— Yâ Fâtıma, dedi; bu ihtiyarı Allahın Resûlü gönderdi. Bunun ihtiyacını görünüz, gönlünü alınız...

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (R.A.) nın iman aynası berrak yüzünde nur meltemi belirdi:

— Peki, dedi; Hasan'la Hüseyin'in üzerine örttüğüm örtüyü vereyim...

Ve getirip ihtiyara verdi...

Lûtûflara uğramış ihtiyar can ve gönülden inledi:

— Ey deniz huylu Fâtıma! Bu benim ne işime yarar?

— Bunu istemiyorsun, öyle mi?

— Evet!..

— Ey kutlu kişi! Sen öyle bir yerden geliyorsun ki, ne yapsam onun karşılığını veremem. Bilmem ki gönlünü nasıl hoş edeyim?..

— Ey nübüvvet ağacının dalında yetişen gonca! Bu hakır ihtiyar senin kapında köledir, ne verirsen makbulumdür...

Bunun üzerine Hazret-i Fâtıma (R.A.) boynundan gerdanlığa benzer bir şey çıkardı. Bu, Peygamber amcası Hazret-i Hamza'nın hediyesiydi:

— Ey gün görmüş, yaş yaşamış kişi, dedi; işine yarar mı?

— Evet...

— Al öyleyse de gönlün mahzun olmasın...

— Ey Kâbe mumu gibi ışıklar saçan Fâtıma! Lûtf ve keremin beni bahtlıyar etti, gönlüm incilerle doldu...

Ve yaşlı adam bir ceylân gibi sıçradı, gözü gönlü neş'eden kararsız bir hâle gelmişti. Doğruca Peygamber Mescidine koştu. Cenâb-ı Mustafa'nın nur bağışlayan huzuruna vardı, sahabilere seslendi:

— Bunu benden satın alacak var mı?

İnsanlığın Tâci sordular:

— Kaça satıyorsun?

— Anam babam sana fedâ olsun ey Allahın Resûlü; bunu öyle bir parayla satmak istiyorum ki, hem karnımı doyurup bir elbise alayım, hem bir binek hayvanına sâhip olayım, henü de elimde biraz para kalsın!

Allah Resûlünün mukaddes dudaklarında hayâl üstü bir gülümseyle belirdi...

Sahabilerden biri gerdanlığa talip oldu:

— Ey lûtüflara uğramış ihtiyar, dedi; ben onu senden istediğini fiata alıyorum!,

— Al öyleyse... O şartla veriyorum!..

Ve ihtiyarın saâdeti, gözleri kamaştırıyordu...

**

O gerdanlığı alan kutlu sahabî deniz deniz kabardı, kölesini çağırıp şu emri verdi:

— Bunu götür Allahın Resûlüne takdim et. Seni de onun yüzü suyu hürmetine bağışlıyorum!

Kölenin yüzünde tatlı ve esrarlı bir gülüş. Ve alnında hürriyet güneşinin altın hüzmeleri...

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber'e verdi:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; buyurunuz, lütfen kabul ediniz. Efendimin size hediyesidir...

Kâinatın Efendisi emir buyurdular:

— Bunu kızım Fâtıma'ya götürüp ver.

Köle bir kuş gibi uçtu. Cenâb-ı Fâtıma'nın huzuruna vardı:

— Ey cömertlik denizi, dedi; beni Allahın Resûlû gönderdi ve bunu size vermemi istedi...

Ve Cenâb-ı Fâtıma (R.A.) ya gerdanlığı teslim etti.

Köle böylece hürriyetine de kavuşmuş oluyordu.

Peygamberler Peygamberinin kadri yüce kızı 'Cenâb-ı Fâtıma (R.A.) ahlâkının güzelliği, ruhunun letâfetiyle dünya kadınlarının da efendisiydi, Cennet kadınlarının da...

Sadef, sanki onun gülümseyen dudaklarıydı. Dişleri de sadefin içindeki eşsiz inciler... Yüzü sanki bir çiçek bayramıydı. Gönlü bir buhurdan gibi tütüyordu. Gece sabahlara kadar başı kesilmiş mum gibi yanar, yüce Rabbin huzurunda secdeye kapanırdı.. Gözlerinden dökülen yaşlar çiy taneleri gibi mübârek secdegâhını ıslatırdı. O secdeler sebebiyle iman aynası berrak yüzü güneş güneş ışık saçıyordu...

HZ. FÂTİMA'YI AĞLATAN HÂDİSE

Kâinatın yaratılış sebebi, Allahın Sevgilisi, Peygamberlik sancağının ötelere ilk, dünyada son, sonların sonunda da en son sâhibi Cenâb-ı Ahmed'i Muhtar'ın en tatlı sevgilileri Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.) minimini çocukken kaybolmuşlardı.

İbn-i Abbas Hazretleri der ki:

— Ben Allah Resûlünün huzurunda bulunuyordum. Fâtıma-i Zehrâ ağlayarak geldi. Gözlerinden iplik iplik yaşlar akıyor, durmadan hıçkırıyordu:

— Babacığım, dedi; Hasan ve Hüseyin evden çıkmışlardı. Aradan uzun zaman geçti hâlâ gelmediler. Ali'de evde yok, bu yavrularımı kim bulup getirecek, şimdi ne yapacağız?

Kâinatın Efendisi:

— Yâ Fâtıma, dediler; üzülmeyin, Allah Azze ve Celle onları muhafaza eder...

Ve sonra mukaddes ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua ettiler:

— Yâ Rabbi! Eğer iki torunum denizde iseler inâyet kayığın ile sahile ilet. Eğer sahrada iseler, hidâyet rehberinle evine gönder...

O anda Cebrâil (A.S.) geldi ve Varlığın Nuruna hitap etti:

— Ey Ailâhın Resûlü! Onlar dünyadakilerin büyükelendendir. Anneleri daha yüksektir. Siz mahzun olmayınız ki Neccâr oğullarının bahçesinde emniyettedirler. Allahû Teâlâ onları muhafaza için iki melek vazifelendirdi. Şimdi kanatları ile onları örtüyorlar...

Sonsuzluk Nebisi hemen ayağa fırladılar ve doğruca o bahçeye gittiler. Cennet çiçekleri orada oynuyorlardı. Dedelerini görünce koşup kucığına atıldılar. Allahın Resûlü onları koklayıp öptükten sonra geri döndüler...

Hazret-i Hasan'ı bizzat kendi kucaklarına aldılar. Hazret-i Hüseyin'i de bir melek taşıyordu.

Yolda sahabîlerin ulularından Halid İbn-i Zeyd'a rastladılar. Ebu Eyyûp (R.A.) meleği göremediği için Allah Resûlünün iki torununu birden kucığında taşıdığını sanarak atıldı:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allahın Resûlü! Çocukların birini bana veriniz de ben taşıyayım!

Varlığın Sebebi olan Peygamber tebessüm buyurdular:

— Yâ Ehâ Eyyüb! Bunlar dünyada mükerrerem, ukbâda muhteremlerdir. Anneleri bunlardan daha üstündür...

Nihayetsiz olan mülkün Seyyidi buyuruyorlar:

— Yıldızlar, gök ehli için emniyet kaynağıdır. Onlar döküldüğünde; gök ehline kazâ erişir. Ehl-i Beytim fümme-tim emniyet kaynağıdır. Onlar ortadan kalktığında ümmetim üzerine kazâ ulaşır. Ben ashabım için emniyet melceliyim. (Aralarından ayrılıp) gittiğimde onlar üzerine kazâ

olur. Dağlar, yer ehli için (çivileri) dirler. Onlar (Zâil olup) gittiğinde yer ehli üzerine kazâ vâki olur. (1)

Hadis Meâli:

— Hayatım gibi yaşamak, ölümüm gibi ölmek isteyen ve (ağaçlarını) Rabbin diktiği And Cennetinde oturmayı seven kimse, benden sonra Ali'yi velî edinsin. Onun dostunu da dost edinsin ve benden sonra Ehl-i Beytime bağlansın. Çünkü onlar benim soyumdur. Tinetimden yaratıldılar, anlayışımla ve ilimimle rızıklandılar. Ümmetimden, onların faziletini inkâr edenlere ve onlar hakkında selâmı kesenlere azâb olsun. Allah şefâatimi onlara ulaştırmasın...

CENNETİ AYDINLATAN NUR

İbn-i Abbas Hazretlerinin rivayet ettiği bir hadis-i Şerifde Kâinatın Efendisi şöyle buyuruyorlar:

— Cennet ehli Cennette bulundukları sırada birdenbire güneş ziyâsı gibi bir nurun Cenneti aydınlatmakta olduğunu görecekler ve dönüp Rıdvana:

— Ey Rıdvan (Cennetin hâdimi)! Biz dünyada iken Rabbimiz bize «Cennet ehli, Cennette ne güneş ne de ay görecekler!» buyurmuştu. O halde nedir bu? diye soracaklar. Rıdvan onlara şu cevabı verecek:

— Gördüğünüz ne güneş, ne de ay ziyâsıdır. Ali ve Fâtıma'nın tebessüm buyurmaları neticesinde Cennet nurlara gark oldu..

Saâdetin böylesi, ulviyetin bu derecesi...

Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi bir gün şöyle dua ettiler:

h

اللَّهُمَّ جَعَلْتَ صَلَاتَكَ وَرَحْمَتَكَ وَمَغْفِرَتَكَ
وَرِضْوَانَكَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِهِ
اللَّهُمَّ أَنْتَ مَنِي وَأَنَا مِنْهُمْ فَاجْعَلْ صَلَاتَكَ
وَرَحْمَتَكَ وَمَغْفِرَتَكَ وَرِضْوَانَكَ عَلَيَّ وَعَلَيْهِمْ

— Ey Allahım! Bereketini, rahmetini, mağfiretini ve rızanı, Hz. İbrâhîm üzerine ve Âl-i üzerine ihsan ettin!

— Allahım! Onlar (Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin) bendendir, ben de onlardanım. Bereketini, rahmetini ve rızanı benim ve onların üzerine ihsan buyur!..

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Peygamberler Peygamberinin Hazret-i Ali'ye hitabı:

— Ey Ali! Cibrîl seni sevdiğine inanıyor.

— Ben Cibrîl beni sevecek dereceye ulaştım mı?

— Cibrîl'den daha hayırlı olan Allah Azze ve Celle seni seviyor!

Cenâb-ı Ali (R.A.) nin yüzünde mutluluğun ışıık izleri...

Yine Nebiyyi Muhterem Efendimiz buyuruyorlar:

— Kıyâmet koptuğu zaman, Arş'ın ortasından bana şöyle çağrılacak:

— Ey Peygamber! Senin baban Hz. İbrahim ne güzel bir babadır! Ve senin kardeşin Ali de ne güzel bir kardeş tir...

Var oluşun hikmeti, ölümsüzlük rehberi, gerçek hayatın kurucusu, yıkılmaz çatının mimarı Cenâb-ı Ahmed'i Muhtar'ın nübüvvet lisaniyle çizdikleri ve takdim ettikleri Hazret-i Ali (K.V.) sayısız meziyetlerin sâhibi olmakla kalmı-

yor. Aynı zamanda kerametler sarayının eşsiz sultanlığı ve Allahın arslanlığı gibi yönleri de var...

Varlık Nurundan nefes nefes nur alan ve bütün ömrünü onun dizinin dibinde geçiren Hazret-i Ali saâdetin zirvesinde...

Allahın Sevgillsinin en tatlı ve en sevimli çiçeği Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ ile Allahın Arslanı Hazreti Ali'den çağılayan altın nesil.

Ve Ali - Fâtıma ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

İlâhi hikmete bakınız ki, kararan insanlığı sabun suyu yerine güneşle yıkamağa memur bulunan nur nesli, Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ yolu ve Hazret-i Ali vasıtasıyla gelmektedir...

Buraya bir nokta koyup şu hakikatı da bildirelim: İlâhi hikmet, nûrun, Allah Resûlünden, doğrudan doğruya erkek evlâd vasıtasıyla intikaline mânidir. Eğer Allah Resûlünün erkek evlâdı yaşısaydı onların da Nebî olmaları gerekirdi. Sonsuzluk Nebisinden sonra Peygamber gönderilmeceğine göre iş bu yola dökülüyor. Ve bu sebeple nurun biraz peçelenmiş olarak intikali, Allah Resûlüyle babaları kardeş olan Cenâb-ı Ali (K.V.) den gelmektedir...

İşte Fâtıma - Ali ağacının en esrarlı yönü...

İlâhi vaad ve müjde gereğince Nur nesli, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'den o türlü bir ırmak olup çağıladı ki, koca İslâm okyanusu içinde en ileri ve en üstün mânâ kahramanlarını yetiştirdi. Allah ve kemâl gâyesinin başbuğları hep onlardan çıktı...

ALLAH RESULÜNÜN İRTİHÂLİ

Zaman çarkı durup dinlenmeden dönüyor Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin de çocukluk çağlarının en sevimli demlerinde bulunuyor. Allahın Resûlünün de vedâ günü yaklaşıyor...

Zamana bakınız ki, zaman ve mekânın uğrunda yaratıldığı sonsuzluk Nebisi için bile saatini çalıyor...

Kâinatın Efendisi ölüm döşegindeler... Ölüm rüzgârı onun bile can kandilini üflemeye hazırlanıyor...

İnsanlık hurisi, derinlik ve incelik timsâli Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ (R.A.), mini mini yavruları Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin'i alarak varlığın sebebi olan Peygamberin nur bağışlayan huzuruna getirdi; gözlerinde elmas elmas yaşlar vardı:

— Ey Allahın Resûlü, dedi; bu iki körpe kuzu senin çocuklarındır. Bunlara miras olarak bir şeyler bırakmaz mısın?

Allahın Sevgilisi hemen içinde bin kâinat yüzen elâ gözlerini Hazret-i Hasan'a çevirip buyurdular:

لَمَّا حَسَنٌ فَلَهُ هَيْبَتِي وَسُودَتِي
وَأَمَّا حُسَيْنٌ فَلَهُ جُرَاتِي وَجُودِي

— Bu oğlum Hasan'a heybet ve ululuğumu, efendiliği; Hüseyin'e ise kahramanlık ve cömertliğimi miras bırakıyorum.

Diğer bir rivâyete göre de:

— Hasana ağırbaşlılığımı ve heybetimi, Hüseyin'e de kahramanlık ve cömertliğimi verdim...

Buyurdular...

Kâinatın Efendisinin hastalığı ilerlemekte ve ayrılık saati günden güne yaklaşmakta.. Bütün Medine uğultular içinde, bütün sahabiler derin bir sessizliğe bürünmüş için için ağlamakta...

Muazzez sahabilerden İbn-i Mes'ûd:

— Allah Resûlünün ayrılığı yaklaştığı sırada yatmakta olduğu hücreesine gittik. Nebiyyi Muhterem bize nazar

buyurdular ve mukaddes gözlerinden şebnem damlası gibi yaşlar akıttılar ve dediler:

— Hoş geldiniz, Allah sizi mübârek etsin, korusun ve size nusret versin. Takvâ ve Allahtan korkmakla size tavsiye ederim ve sizi Allaha emânet ederim. Ben sizi ondan açıkça korkuturum. Onun memleketinde ve kulları arasında O'na karşı gelmeyin. Ölüm yaklaştı. Cennet-i Me'vâya, Sidre-i Müntehâya ve Cenâb-ı Allah'a yönelme vakti geldi. Size ve benden sonra dininize girenlere Allahın selâm ve rahmetini benden okuyun.

Allahın Resûlü, Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ'yı, en derin ve en ince hisle sevdikleri muazzez kızlarını istediler...

Hazret-i Hasan ve Hüseyin'i tertemiz kucağında büyüten Cenâb-ı Fâtıma mukaddes babasına koştu. Babâ ile kız gözgöze...

Allahın Sevgilisinin yanında bir su kabı vardı. Mukaddes ellerini suda ıslatıp yüzüne sürdü ve:

— Allahım! Ölüm acısını bana kolaylaştır.

Diye dua yaptı...

Dünya kadınlığının en içli örneği Cenâb-ı Fâtıma (R. A.), mukaddes babasının çektiği ızdırabı görünce hıçkırdı:

— Vay benim başıma gelenler. Ey benim babacığım, nedir bu sıkıntılar?

Kâinatın Efendisinin mübârek dudakları kıpırdadı:

لَا كُزْبَ عَلَى آيَاتِ بَعْدَ الْيَوْمِ

— Bundan sonra babanın daha bir sıkıntısı kalmaz.

Ve Fâtıma-i Zehrâ'yı yanlarına çektiler, yaklaşmasını, kulaklarını dudaklarına kadar yaklaştırmasını işaret ettiler... Cennet kadınlarının seyyidi Hazret-i Fâtıma (R.A.) başını, Allah Resûlünün dudaklarına kadar indirdi. Peygam-

berler Peygamberinin mübârek dudakları kıpırdadı. Derin ve İnce Fâtıma'nın iman aynası berrak yüzünde acı ve ızdırabın izleri nokta nokta belirdi. Gözlerinde damla damla yaş... Bir daha kendilerine doğru çektiler ve yine yavaşçak bir sesle birşeyler söylediler. Bu defa Cenâb-ı Fâtıma'nın yüzünde tatlı bir tebessüm ve saâdet...

Evvelâ:

— Ben ölmek üzereyim...

Demişler.. Sonra da:

أَنْتِ أَوَّلُ أَهْلِ بَيْتِي لِحَوْقَائِي

— Ehl-i Beytimden ilkin benim yanıma gelecek olan sensin.

Buyurmuşlar...

Hazret-i Fâtıma da ızdırıp ve sevinç birbirine karışmış. Şimdi ondan ayrılacak ve fakat en evvel yine O'na kendisi kavuşacak...

Gerçekten de öyle olacak... Allahın Sevgilisine ilk olarak o kavuşacak. Dünya kadınlarının sultanı, Cennet kadınlarının seyyidesi Fâtıma-i Zehrâ, o yıl, içinde bulunduğu 25 yaşını doldurmadan, bir türlü sevemediği bu fânî dünyadan ebediyet âlemine göçecek...

Varlığın sebebi olan Peygamber, dalgın, hareketsiz yatıyorlar...

Cebrâil ile Azrâil (A.S.) kapıdalar... Cebrâil, ölüm meleğinin, içeriye girmek ve Allahın emrini yerine getirmek için izin istediğini Varlık Nuruna bildirdi. Âlemin Fahri Cebrâil'den sordu:

— Benden sonra ümmetim için kim var?

Rabbî Rahîmimiz Cebrâil'e vahyetti:

— Habibimi müjdele; ümmetî hakkında ben onu peri-

şan etmem. Yine onu müjdele ki, kıyâmet günü mezarından ilk kalkacak olan O, mahşer halkının efendisi yine O'dur. O ve O'nun ümmeti Cennete girmeden başkaları giremez.

Allah Resûlünün mukaddes dudaklarında hayâl üstü bir gülümseyiş:

— İşte şimdi gönlüm rahat etti!

Buyurdular...

Mübârek başları yine Hazret-i Âişe'nin göğsünde, ellerini suya batırdılar ve:

— Lâ ilâhe illâllah, şüphesiz ki ölümün sancıları vardır, dediler. Sonra ellerini kaldırarak:

الرَّفِيقُ الْأَعْلَى الرَّفِيقُ الْأَعْلَى

— Refik-ı A'lâ'ya, Refik-ı A'lâ'ya...

Buyurdu ve mukaddes başları Hazret-i Âişe'nin göğsünde hareketsiz kaldı...

İnsanlık hurisi Cenâb-ı Fâtıma, bir anda vücudundan geçen kül edici cereyanla bayıldı. Gök kandili koca güneş kömür kesildiği halde ışık saçarak ufka yaklaşıırken Varlık Nurunun ömür güneşi de ölüm ufkundan batıverdi...

Derya gibi bir ümmet öksüz kaldı... Bu canlar yakan mûthiş acı bütün ümmeti âdeta kül etti...

AĞLATMA BENİ

Yak sinemi âteşlere, efgânıma bakma;
Rûhumda yanan âteşe, nîrânıma bakma.
Hiç sönmeyecek aşkıma, imânıma bakma;
Ağlatma da yak, hâl-i perişânıma bakma.

Ağlatma ki âlâmımı tahfife de başlar;
Ağlatma.. serinletmededir bağırimi yaşlar.
Rahmete sakın.. gerçi dayanmaz buna taşlar;
Ağlatma da yak, hâl-i perişânıma bakma...

Yaşlar akarak belki uçar zerresi aşkın:
 Âteşle yaşar, yaşla değil yâresi aşkın,
 Yanınaktır efendim biricik çâresi aşkın,
 Ağlatma da yak, hâl-i perişânıma bakma...
 (Yamandede)

*
**

NUR ÇOCUKLAR

Sonsuzluk Nebisinin ebediyet âlemine göçtüklerinde Hazreti Hasan 7, Hazret-i Hüseyin de 6 yaşlarındaydı... O mini mini masumlar ve Cennet çiçekleri böylece en büyük sevgi ve şefkat kaynağını da kaybetmiş bulunuyorlardı...

Kâinatın Efendisi, o nazlı çiçekleri nasıl bir muhabbetle sevmiş ve nasıl bir aşkla bağrına basmıştı...

Şimdi Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.), hayâl âlemlerinin billûr saraylarında hep o mutlu demleri yaşıyorlardı... Nur çocukların gözlerinden dökülen elmas damlaları gönülleri deliyordu... Ve Peygamber şehri Medine artık göz yaşlarıyla sulanıyordu...

Varlığın sebebi olan Peygamberi son nefesini verdiği hücreye defnettiler. Mübârek kabirlerini, Ubeyde İbnül Cerrah ile Ebu Talha (R.A.) kazdılar. Kabre, Hazret-i Ali (K.V.), Hazret-i Abbas ve Abbas'ın iki oğlu indi...

Bütün insanoğluna Allah müjdesini getiren Varlık Nurunun mukaddes vücûdunu toprağa koydular ve üzerini örtüp meydana çıkan toprak yığınına hayret ve dehşetle baktılar...

**Aç kucağını ki ey toprak ana;
 Allahın Resûlü gelmiştir sana...**

Gözler ve gönüller kan ağlıyordu. Hicran oku ciğerleri delmişti; bütün sahabilerin gözleri ırmak olmuştu, sanki gökler, güneşler, yıldızlar, dağlar, taşlar, pınarlar ve denizler, canlı cansız her varlık onlarla beraber gözyaşı döküyordu...

Çünkü bu hicran gecesinin gündüzü yoktu...

Kâinatın Efendisinin toprağa konulduğu ân, evet, tam o ân Peygamber kızı ve insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (R. A.) oraya geldi...

Gözlerinden inci gibi yaşlar dökülüyordu. Allah Resûlünün mübarek kabrinden bir avuç toprak alıp yüzüne gözüne sürdü ve kendisine hayretler içinde bakan sahabilere şöyle dedi:

— Allah Resûlünün üzerine toprak atmağa gönülleri-niz nasıl râzı oldu?..

Sahâbiler büsbütün kederlenip içli içli ağladılar, gözle-rinden akan kanlı yaşlarla Hz. Fâtıma-i Zehrâ'ya cevap ver-miş oldular...

Seyyidetün nisâ Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (R.A.), son de-rece saygıyla eğildi. Sonsuzluk Nebisinin mübarek kabrin-den bir avuç toprak aldı. Mübarek kabrin toprağını doya doya kokladı yüzüne ve gözüne sürdükten sonra şu beyitle-ri okudu:

مَا ذَا عَلَيَّ مَرَشَمٌ رُبَّهٖ أَحَدًا - أُنْ لَا يَشْمَعُنِي الزَّمَانُ غَوَايَا
صَبَّتْ عَلَى مَصَابِئِ لَوَاتِمَهَا . صَبَّتْ عَلَى الْأَيْدِي صِرَ لَيَالِيَا

Hazret-i Ahmed'in toprağını koklayanın hâli ne olur? Ömrünün sonuna kadar güzel kokuları koklamamak... Ben-im üzerime bir takım belâlar döküldü ki, eğer gündüzlerin üzerine dökülseydi gece olurlardı.

İki Nur çocuk Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.), boyun-larını bükmüşler mahzun mahzun bakıyorlar.

İlâhî kader perdesinde artık bütün hakikat ortadadır. Kâinatın yaratılış sebebi, Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman

ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi Cenâb-ı Ahmed (S.A.V.) ilâhî visâle ermiştir...

Mefkûre iklimi Cennetin, mefkûre çapında nazık ve nârin çiçeği Hazret-i Fâtıma (R.A.); iki kuzusuyla boynu bükük kalmıştır...

Ve dilinden hep inciler saçılmaktadır:

لَا فَقَدْنَاكَ فَقَدَ الْأَرْضُ وَالْهَمَاءُ وَغَابَ مَذْغَبَتُ عَنَّا الرَّحْمَةُ وَالْكَتَبُ
فَلَيْتَ قَبْلَكَ كَانَ الْمَوْتُ صَادِقًا لِمَا نَعَيْتَ وَحَالَكَ دُونَكَ الْكَتَبُ

«Ey Sevgili Peygamber! Bol yağmurunu kaybetmiş ve bereketten mahrum kalmış toprak gibi biz de seni kaybettik. Seni kaybettiğimiz zamandan beri Cenâb-ı Hakkın, her âyeti her sûresi âdetâ ayrı ayrı birer kitap teşkil eden Kur'ân-ı Kerimin vahy yoliyle gelişini de kaybetmiş bulunuyoruz.

Ah keşki senden önce o ölüm bize uğrasaydı ve senin ölüm haberin bize geldiğinde keşki bizim üzerimizde kumlar ve topraklar yığılıp aramıza engel olsaydı da bu hâlî görmeseydik!»

YÂ RESÛLÂLLAH

Senin nûrun gönüllere,
Cilâ'dır Yâ Resûlâllah.
İsmin âşık bülbüllere,
Salâ'dır Yâ Resûlâllah...

İnci dizer gözüm yaşı,
Medyum gönlüm sana karşı,
Senin makamın ki Arş'ı,
Âlâ'dır Yâ Resûlâllah...

Mutlu olur seni seven,
Her sevgiye lâıksın sen,
Senin ahlâkııı öven,
Hudâ'dır Yâ Resûlâllah...

Senden başka kimim kimsem,
Yoktur, yetiş, bitsin çilem,
Senin aşkın bana her dem,
Şifâ'dır Yâ Resûlâllah...

Kim cânını vermez sana?
Aşıklar aşkııla yaha,
Miskin Necâti yoluna
Fedâdır Yâ Resûlâllah!..

HZ. FÂTİMA-İ ZEHRÂ'NIN ÖLÜMÜ

Hayâl âleminin billûr sarayında. bütün sevdiklerini ve yakınlarını bir anda kaybetmiş, derinlik ve hassasiyetin timsâli bir insan düşünelim...

Cenâbı Fâtıma-i Zehrâ'dan tüten ızdırıp asaletini ifade her söz ve her kelime âcizdir.

İsmet ve İffet sadeñi Cenâb-ı Fâtıma (R.A.), yanına minni mini yavrularını alıp bazen, Allah Resûlünün kabrine gidip orada saatlerce kalıyor, Peygamber kabrindeki ıtırli toprağı dakikalarca koklayıp yüzüne ve gözüne sürüp dönüyor...

Hasret âteşli ciğerlerini dağlıyor. Gözleri pınar pınar akıyor ve günlerini böylece geçiriyor...

'Bir türlü sevedemediğı bu fâni dünya şimdi ona büsbütün zindan kesilmiştir... Aradan altı ay kadar bir zaman geçti. Hicretin onbirinci yılı Ramazan ayının başları, Hazret-i Fâtıma'nın ölüm hengâmesi...

İnsanlık hırısı Cenâb-ı Fâtıma (R.A.), mukaddes babasının hasretiyle eriyeye eriyeye bitti ve son damla hâlinde silini-verdi...

Peygamber kızı Hz. Fâtıma (R.A.), can çekişmeye ben-

zer hiç bir hâl göstermeden ve en küçük bir ses çıkarmadan uykuya dalan bir kuş gibi ebediyet âlemine göçtü...

Kâinatın Efendisi ona:

— Kızım, Fâtıma, demişti; Ehl-i Beytimden ilkin bana kavuşacak olan sensin!..

Aynen Allah Resûlünün dediği gibi oldu. Cihan kadınlarının sultânı Hz. Fâtıma (R.A.) hasret tüten bir gönülle cihanda ancak 6 ay kalabildi...

Gecenin ilk saatlerinde ruhunu teslim edeceğine yakın, odasına bir güğüm su getirtti, inceden inceye yıkandı, gusl abdesti aldı ve yine elbiselerini giydi. O, ötelerin, ötelerdeki mânaların geliniydi. Gelin gibi gidiyordu...

Ümmü Selmâ şöyle rivâyet ediyor:

— Hazret-i Fâtıma (R.A.) ölümünden önceki hastalığında yıkanıp temiz elbiseler giydi ve sağ elini yanağının altına koyup yan tarafına yattı. Sonra kibleye karşı dönüp: «Ben şimdi ruhumu teslim edeceğim, beni kimse açmasın!» deyip Allahın sonsuz rahmetine kavuştu. O sırada Hazret-i Ali (R.A.) geldi. Durum kendisine haber verilince pek çok üzüldü ve göz yaşlarını tutamadı...

**

Nur çocukları Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.) o anda boynu bükük kaldılar. Hem dededen, hem anneden ayrıldılar. Bu amansız acı onların elmas kalbini yaraladı. Hicran oku gönüllerine öylesine battı ki, âlemde gülmeyi unuttular...

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali (K. V.), Fâtıma-i Zehrâ'nın (R.A.) ölümünü, en yakın akrabasından başka kimseye haber vermedi. Ne halifeler halifesi Hazret-i Ebu Bekir'in, ne Ehl-i Beyt dışı sahabîlerden birinin haberi oldu...

En büyük şecaat, hikmet ve ulviyet mâdeni Hazret-i Ali (R.A.), gece vakti, başında Kâinatın Efendisine mahsus taçdan bir akis taşıyan Hazret-i Fâtıma'nın aziz vücudunu...

dunu Bâki mezarlığına götürdü, onu çukura uzattı, üzerine elleriyle toprak yığdı... Cennet kadınlarının efendisi ve insanlık hürisi Cenâb-ı Fâtıma'yı yutan toprağa daldı, kaldı.

Karıştı toprağa o nârin çiçek,
Dünyaya güvenmek beyhûde emek...

Ölüm, öyle bir değirmen ki, nice başları öğütüp un etti. Gâye, ölüm geçidinden ölümsüzlüğe ermek...

Ömür ırmaklarını kevserleştirip Cennet gölüne akıtılabilenlere ne mutlu...

Allahın arslanı ve evliyalar sultânı Hazret-i Ali (R.A.), iki mini mini yavrusu ile başbaşa kaldı. Hazret-i Fâtıma'nın ebediyete intikali onu pek üzüyordu. Her gün gidip mübârek eşinin kabrini ziyaret ederek avunuyordu. Kabrin başında şu mısraları okudu:

حَبِيبُ لَيْسَ يَفِدُّهُ حَبِيبٌ - وَمَا لِإِسْوَاهُ فِي قَلْبِي نَصِيبٌ
حَبِيبٌ غَابَ عَنِ عَيْنِي وَجَنَّتْ - وَعَنِ قَلْبِي حَبِيبِي لَا يَفِيبُ

— Dost, öyle bir dosttur ki, ona başka bir denk ve kalbimde ondan başkası için zevk ve nasib yoktur. Gerçi kendisi şahsımdan ve gözümünden kayıptır ama, içimden ve gönümünden aslâ ayrılmamıştır!..

Hazret-i Ali'den tüten ızdırıp böyle noktalanıyordu...

Nur neslinin iki erkek kutbu Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.), muhterem pederleriyle ayrılığın acılığını tâ derinden duydular... Hilm âlemi yüce Sıddık'ın devrinde çocukluk çağlarının en renkli günlerini yaşadılar... Kerametler sarayının eşsiz sultânı Cenâb-ı Ali (K.V.), bu eşsiz incilere bütün gönül kapılarını açmış ve onları hiçbir şeyden mahrum etmemişti.

Dede, anne, sevgili acısı bakımından bu âlemdede hiç bir insanın yükselemediği ızdırıp irtifama çıkan nur çocuklar...

Her hâl ve tavırlarından imân ve asalet tüten bu eşsiz inciler ilim ve hikmette de en ileri dereceyi buldular...

AKIP GİDEN YILLAR

Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.) çocukluk çağlarının en renkli deminde dededen ve anneden ayrı kaldılar. Sıddık-ı Ekber'in devrinde de çocukluk günlerini geçirdiler... Onun peşinden hak ve adâlet güneşi Hz. Ömer (R.A.) geldi... İşte bu devir, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in gençlik çağıydı...

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ömer (R. A.) bir nefes olsun durmadı ve ordular donatıp cihanın dört bir yanına saldı. İslâm ordusu her gittiği yere nur götürüyor, insanlığı dalâletten hidâyete erdirdiyordu...

İslâm mücahidleri İran'ı fethetmişlerdi. Şahın bütün hazineleri Medine'ye gönderilmişti...

Hak ve adâlet güneşi Hazret-i Ömer (R.A.) Peygamber mescidinde... Mescidin içi sahabîlerle dolu... Hazret-i Ali (K. V.), oğulları Hazret-i Hasan ve Hüseyin de orada...

Mü'minler Emiri Cenâb-ı Ömer minberde, buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyor:

— Ey insanlar!

Dünyaya ve onu sevenlerin başına gelene bakın da ibret alın!..

Görölmüyor mu ki, onun verdiğinden ve başınıza getirdiğinden neler hasıl oluyor?.. İşte Kisrâ!.. Sağlığında durmadan, mallarıyla, paralarıyla askerlerinin çoğunluğuna güvenir övünürdü. Allah indinde kendine yarayacak hiçbir şey takdim etmedi...

Bir ömür boyu, boşu boşuna yalan dolan atıp savurdu da; şimdi (Aziz ve Celil olan) Allah yakasından tutuverdi. Güvendiği, dayandığı her şey elinden gitti. Din ve dünyası için ne işledi başladıysa onunla kalakaldı...

Ey insanlar!.. İşte Medâin Meliki... Onun da mülkü

parçalandı, paylaşıldı, kendi dostlarından ayrı düştü. Nerede şimdi o haşmet, o saltanat? Nerde kaldı o askerler, nerde kaldı tâc-ü taht?! Nerde kaldı filler, nerde asker? Dostları nerede!.. Arkadaşları nerede gezer?..

Rahman ve Rahim olan yüce Allah kitabında Habibine buyurdu ki:

— De ki: Habibim! Dünya malı azdır, çabuk biter!..

Muhteşem büyük hutbesini bitirdikten sonra dedi ki:

— İnsanlar! Kimin övünülecek takdir edilecek bir işi varsa söylesin...

Evvelâ hilm âlemi yüce Sıddik'ın oğlu ayağa kalktı ve babasının faziletlerini sayıp döktü...

Hazret-i Ömer (R.A.) ona onbin dirhem ve bir de hil'at verilmesini emretti.

Sonra Hazret-i Osman ayağa kalktı, kendi faziletlerini sayıp döktü...

Cennet ehlinin aydın ışığı Cenâb-ı Ömer (R.A.) ona da:

— Doğru söyledin, yâ Osman, dedi...

Ve onbin dirhem verilmesini emreyledi...

Sonra elâ gözlerini cemaat üzerine gezdirdi. Sahabilerin içinde Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'i gördü... Sesine tatlılık ve sadelik vererek:

— Ey benim sevdiklerim, dedi; Ne şey sizi, herkesin kendi işlerini saydığı bu toplantıda kendi işlerinizi saymaktan geri bıraktı?.. Siz âlemlerin Efendisi, iki cihanın Sultanı Hazret-i Muhammed'in aziz torunları değil misiniz? Vâlidiniz Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (R.A.) değil mi? Babanız Allahın arsları, kınından sıyrılmış İslâmın kılıcı Hazret-i Ali (K.V.) değil mi? Sizin evinizde Kur'ân-ı Kerim nâzil olmadı mı? Altıncısı Hazret-i Cibril olan Ehl-i Abâ sizin evinizde değil mi? Allah sizi kerim kitabında övmedi mi?

Ey Allah Resûlünün kokladığı solmaz çiçekler! Şimdi bütün saydıklarım sizde varken övünseniz yeridir ve gerektir.

Gönlü billûrlardan daha duru olan yüce Fâruk (R.A.),

bu sözlerinden sonra Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'e yirmişer bin dirhem verilmesini emir buyurdu. Bu ulvî manzara orada bulunan sahabîlerin gözünü yaşarttı...

Şecaat, ilim, hikmet ve ulviyet mâdeni Hazret-i Ali (R. A.) ayağa kalktı:

— Yâ Ömer, dedi; Ehl-i Beyti senin gibi kim övebilir?

İslâm ordusunun başbuğu Hazret-i Saad Bin Ebi Vakkas (R.A.), muharebeyi kazandı ve dilinde bir âyet, Kısra'nın sarayına girdi, orada 8 rekât fetih namazı kıldı...

O sırada İran prensesini kaçırmışlardı. Bir İslâm mücahidi, cins küheylânlar üstünde, onları yakaladı, hepsini kılıçtan geçirdi, kızı da esir alıp bir sürü malla beraber İslâm ordusunun baş kumandanına teslim etti... Muazzez sahibi ve Cennetle Müjdelenen saâdet kadrosundan biri olan Saad Hazretleri de, Kısra'nın kızını, ganimetlerin beşte biriyle, nur şehri Medine'ye Hazret-i Ömer'e gönderdi...

Gönlü elmas renkli incilerle dolu olan muhteşem büyük Cenâb-ı Ömer (R.A.), Prensesi göz kamaştırıcı güzelliğinden ve soyluluğundan ötürü, ancak Peygamber torunu Hazret-i Hüseyin'e lâyık buldu ve ona takdim etti. Nur neslini Hazret-i Hüseyin'den alıp yürüten Ali Zeynel Âbidin işte bu prenesten doğdu...

İnsanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur Peygamber torunları... Ve onlara karşı Hazret-i Ömer'in gösterdiği saygı, sevgi, muhabbet ve hürmet...

Kâinatın Efendisinin mukaddes sırtlarında taşıdığı bu Cennet güllerini kim koklamaz ki...

Onların sevgisinden mahrum olanlar ebediyyen perişandır...

EDEP VE TERBİYENİN BÖYLESİ

Saâdet devrinin pırıltılı günlerinden bir gün... Peygamber şehri Medine mü'minlerle cıvı cıvı kaynıyor... İç gözlerine ilâhî nurun sürmesi çekilen hak kulları sonsuz bir

şevk ve heyecanla ömür ipliğine imân incileri diziıyorlar... Ömür nefesleri Allahu zikretmekle tükeniyor.. Ve Peygamber mescidine doğru bir mü'minler seli akıyor.. Çünkü ezan okunmak üzere..

Bir ihtiyar adam çeşme başında abdest almağa çalışıyor... Fakat abdestin nasıl alınacağını bilemediği için uğraşıp duruyor.. Bu ihtiyar mü'mini Peygamber kuzuları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (R.A.) görüyorlar. Onu nasıl ikaz edip de hakikatı söylesinler... Bu ihtiyarın gönlünü kırmamak için çareler düşünüyorlar..

Allah Resûlünün İlâhî bakışlarının aydınlığı altında yetişen bu Peygamber çiçekleri aralarında hemen anlaştılar... Hz. Hasan (R.A.) kardeşi Hz. Hüseyin (R.A.) e dedi ki:

— Canımın içi kardeş! Dikkat et, ben bir abdest alayım da noksanım varsa sen düzelt...

— Peki azız ağabeyciğim!..

Peygamber çiçeği Hz. Hasan (R.A.) en ince teferruatıyla abdest almaya başladı.. İhtiyar mü'min, ona kemâl-i edep ve dikkatle baktı.

Sonra Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) kollarını sıvadı ve:

— İki gözüm ağabeyciğim, dedi; bir abdest de ben alayım, eğer noksanım varsa sen düzelt...

— Olur kardeşim!

İhtiyar adam onu da dikkatle süzdü...

Gönül ocağında bir aşk ateşi yandı ve en taşkın bir vecd ile haykırdı:

— Ey Peygamber kuzuları! Allah sizden râzı olsun. Bu güzel ve ince hareketinizle beni irşad ettiniz. Asıl abdest almayı bilmeyen benim. Bana güzel bir ders verdiniz... Bu ulvî hareketinizi gönlümde solmaz bir çiçek olarak ölünceye kadar yaşatacağım...

İşte nur çocuklar. İşte Peygamber kızı Cenâb-ı Fâtıma ile Allahın arslanı ve evliyalar sultânı Cenâb-ı Ali'nin yetiştirdiği güller... İşte müslümanlığın altınla doldurduğu kalblerdeki saffet ve ulviyet..

İşte nur asrının insanı... O bahtiyar insanlar gönülleri-ni hakikat elmaslariyle doldurmuştu. İslâmı nokta nokta yaşıyordu. Kur'ânın «koş! dediği yerde koşuyor, «dur» dediği yerde duruyordu. Bütün insanlığa İslâm çeşmesinden ebediyet iksiri sunuyordu.

Bu metotla kısa bir zamanda bütün cihan İslâm hakimiyeti altına girdi. Çünkü İslâm, Allahın nizamıydı. Allahın nizamı elbette bütün nizamların üstünde olacaktı...

Gerçek mânada müslüman olanlar ve imanını kemâle erdirenler dünyaya mutiuluk getirmişlerdi...

Bir mislini ne tarihin bildiği, ne de insanoğlunun hayâl edebildiği bu saffet, ulviyet ve hakikat ruhunu nasıl kaybediverdik? Yazık ki hâlâ nur asrının gönüller aydınlatan âhengine bakmayı akıl edemiyoruz. Şu şöyle, bu böyle olursa kurtulacağız diye çırpınıp duruyoruz. Kurtuluş sadece İslâm'dadır...

Beşerin çırpınması hep saâdet içindir,

Lâkin onun menbâı sadece yüce «DİN» dir!..

ORDU KUMANDANLIĞI

Edep ve hayâ iucisi Hazret-i Osman (R.A.) ın devrinde Cenâb-ı Hasan ve Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), Kuzey Afrikanın fethi için hazırlanan orduya kumandan olarak tâyin edildiler. .

25. Hicret senesinde Kuzey Afrikanın fethi için hazırlık başladı. Abdullah B. Sa'd B. Sarh Mü'minler Emiri Hazret-i Osman'dan Mısır'a yeni birlikler göndermesini istedi. Din erlerinin ulusu Cenâb-ı Osman (R.A.) nur yatağı Medine'de 10 bin kişilik bir ordu hazırladı...

İslâmın nur serpen ordusu Medine'den yola çıktı. Dağlar, dereler, çöller, vâdiler aşıldı... Ve iman ordusu nurdan bir ırmak gibi Mısır istikâmetinde akıp gitti. Küfür kanserini kökünden kazımak için harekete geçen müslümanlar hiçbir engel tanımıyorlardı... Afrikanın en kuvvetli kalesi olan Trablus önlerine kadar vardılar. Burada iki ordu karşı karşıya geldi...

Küfür ordusu 120 bin kişiydi. Müslümanlarsa sayıca çok azdı. Fakat gönüllerinde öyle bir iman vardı ki, bu imana ne dayanabilirdi?...

Kale önünde amansız bir cenk başladı... Müslüman mücahitlerden biri atını oynata oynata cenk sahnesine süzül-
dü ve ortalığı çınlattı:

— İmana gelin, müslüman olun, kurtuluşa erin!..

Bir kâfir böğüre böğüre ileri atıldı:

— Hayır! Aslâ müslüman olmayız...

Ve kılıçlar havada pırıltılı kavisler çizdi. İki cengâver birbirine girdi, atlar şaha kalktı, gürzler şangırdadı.. Ve kâfirin feryâdı gökleri tuttu:

— Öldüm!..

İslâm ordusu «Allah Allah» nidâlarıyla hücumla geçti... Yerler bir kan havuzu hâlini aldı. 120 bin kişilik bir ordu kesmekle bitmiyordu ki.

Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.) tıpkı babaları gibi düşmanı yara yara ilerliyenlardı. İman kılıcı küfrün beyni-
ne şimşek şimşek iniyordu. 120 bin kişilik dev gibi ordu bir
avuç müslümanın önünde eridi, perişan oldu...

İmandan mahrumiyet, işte kapkara durum,
Bu felâketli yolun sonu korkunç uçurum!..

*
**

Peygamberler peygamberinin kokladığı bu solmaz çi-
çekler bütün ömürleri boyunca cihana ışıklar saçtılar. Hak
ve adaletten aslâ ayrılmadılar. Müslümanlara en ideal ve
en doğru yolu gösterdiler. Zira onların iç gözlerine ilâhî nu-
run sürmesi çekilmişti. Onlar insanlığı nesil nesil nurlan-
dırmaya memurdu...

Masum efendi, hayâ ve edep incisi Hazret-i Osman asi-
ler tarafından kuşatılmış, evi muhasara edilmişti. Hazret-i
Hasan ve Hazret-i Hüseyin (R.A.), kılıçlarını sıyırıp ileri
atıldılar ve onu âsilere karşı müdafaa ettiler... Ne çâre ki
olanlar oldu, o şanlı halife Kur'an okurken şehid edildi...

Bembeyaz sakalından akan kanlar Kur'an sayfelerinin üzerine döküldü ve bu dökülen kan hiç bir zaman kurumadı...

İlâhî kader gölgesi İslâm topluluğunun üzerinden böylece gelip geçti...

Sonra hilâfet makamına Allahın arslanı ve evliyalar sultânı Cenabı Ali (Kerremallahü vechehû) getirildi...

Bilgi güneşi, ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali (R.A.) Hicretin 35. yılı zilhicce ayının 19. Cumartesi günü, âsiler tarafından şehid edilen Hazret-i Osman'ın cenazesi henüz evde yatarken halife seçildi.

Cennetle müjdeli on büyüklerden biri, Allah Resûlünün damadı, nur neslinin babası, dört üstün halifenin sonuncusu, şecaat, ulviyyet ve hikmet mâdeni Hazret-i Ali (R.A.), şimdi devlet reisi...

Hazret-i Ali (R.A.) nin halifeliği hep iç mücadelelerle geçti. Çünkü bir defa fitne alevi her tarafı sarmıştı. Münâfıkların üfürdüğü zehirli hava gönülleri bulandırmıştı... Müslümanların içine düşen ayrılık genişledi, durdu... Bütün bunların düzeltilmesi için ne lâzımsa yapıldı... Ne çâre ki bir kere heyelân başlamıştı ve sonuna kadar gidecekti... Şeytanların meydanlarda zıplamaya başladığı görüldü. Artık fitne başlar üzerinde kanat çırpıyordu...

Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.), muazzez babalarının emrinde ve hizmetinde... Hazret-i Ali (K.V.) çok çalıştı ise de bu bulanık suyu durultamadı... Nihayet Peygamber şehri Medine'den ayrılıp Basra üzerine doğru yürüdü...

Abdullah B. Selâm (R.A.) Cenâb-ı Ali'nin atının dizginlerini tuttu ve haykırdı:

— Ey Mü'minlerin Emiri, Medineden çıkma!.. Eğer çıkar isen, ebedî olarak, bir daha buraya İslâm emiri giremez...

Evet, bu sahabinin söylediği söz doğru idi. Hazret-i Mur-taza bir daha, Medine'ye dönemedi...

Peygamber şehri Medineden hareket eden ordu Rebeze köyünde konakladı. Hz. Ali Kûfe Valisi Ebu Musa El-Eş'ari Hazretlerine bir nâme gönderdi:

— Yâ Ebâ Musâ'. Allahın dinine yardımcı olunuz; kal-
kınız yanıma geliniz. Biz ancak ve ancak durumu düzelt-
met isteriz. Evvelce olduğu gibi müslümanların kardeş ol-
malarını ve birlikte bulunmalarını dileriz...

**

Mü'minler ulusu Cenâb-ı Ali (R.A.) daha sonra oğlu
Hazret-i Hasanı, sahabilerin büyüklerinden Ammar İbni
Yâsir'le birlikte Ebu Musa Hazretlerine gönderdi...

Onlar şehre vardılar ve doğruca mescide gittiler. Ebu
Musa (R.A.) Peygamber torunu Hazret-i Hasan'ın mescitte
olduğunu duyunca koşup geldi ve sevgilerin en coşkunu ile
onu bağrına bastı:

— Â iki gözümün aydın ışığı, dedi; beni bahtiyar ettin.

Bu içten sevgiyi gören muazzez sahabî Ammar İbni Ya-
sir sitem etti:

— Ey Ebâ Musa! Mü'minlerin Emiri Hazret-i Ali'yi
neden terk ettin de ayaklananlara katıldın?

— Ben öyle bir şey yapmadım!

Cenâb-ı Hasan (R.A.) atıldı:

— Yâ Ebâ Musa! Öyleyse neden Kûfe'lileri bize yardı-
ma bırakmıyorsun. Biz müslümanlar arasındaki soğukluğu
kaldırmak ve bütün müslümanları kardeşçe birleştirmekten
başka bir gâve gütmüyoruz...

Muazzez sahabî Ebu Musa Hazretleri çâresiz inledi:

— Anam babam sana fedâ olsun... Buyurduğunuz doğ-
rudur. Lâkin Allahın Resûlünden işittim ki: Yakında müs-
lûmanlar arasında fitne çıkacaktır. Onda oturan ayakta
durandan, ayakta duran yürüyenden, yürüyen hayvan sır-
tında gidenden hayırlıdır. Müslümanlar hep kardestir. Kan-
ları malları birbirlerine haramdır...

Ammar İbni Yâsir öfkeyle haykırdı:

— Görülüyor ki Ebu Musa tarafsız kalmayı ictihad et-
miş; ictihadında hatalı olsa da mazurdur. Lâkin Kûfe vali-
liğinden çekilmesi lâzımdır...

Ebu Musa Hazretleri fikirlere ışık verecek ve gönülleri aydınlatacak bir nutuk irâd etti:

— Ey insanlar! Bana itâat ediniz. Tarafsız toplum olunuz, fitne ve fesat ortaya çıktıktan sonra insanı hayret ve şaşkınlığa düşürür, gerçekleri bilemez bir hâle getirir. Kılıç-larınızı kınına koyunuz. Kargılarınızı kırınız. Oklarınızı parça parça ediniz. Dünya ve âhirette selâmet bulursunuz!.

Hazret-i Hasan (R.A.) da tesirli bir nutuk söyledi... Fit-ne alevi İslâm sarayını sarmıştı. Hazret-i Osman'ın şehid edilmesi herkesi perişan bir hâle getirmişti.

Bir çok fikirler söylenip görüşüldükten sonra artık iş Hazret-i Ali'nin yanına dönmeye gelmişti.

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Hazreti Hasan son olarak halka şöyle dedi:

— Ey ahali! Ben yarın hareket edeceğim. Gelecekler benimle gelsinler...

Ertesi gün Hazret-i Hasan'a Kûfe'den 9 bin gönüllü katıldı... Ve bu 9 bin gönüllüyü alıp babasının karşısına dikil-di:

— Aziz habacığım, dedi; işte size 9 bin gönüllü asker getirdim!..

— Sağol, gözümün nûru oğlum!

Allahın arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali (R.A.) onlara hitap etti:

— Ey Kûfeliler! Acem ile savaştınız, onların devletini yıktınız. Mirası size kaldı. Bu defa sizi çağırdım. Hep birlik-te Basra'daki kardeşlerimize gidelim, onları hakka dâvet edelim...

9 bin insanın sesi uğultular hâlinde göklere çıktı:

— Gidelim, ey Allah Resûlünün Halifesi!..

Hazret-i Şah-ı Merdan sabahleyin Zikar'dan Basra'ya doğru yola çıktı...

İşte bundan sonra «Cemel Vakası» ve «Sıffin» dediğimiz müessif hâdiseler meydana geldi... Bu cenklerde birçok

sahabî şehid oldu. İctihadî meselelerden dolayı yapılan bu cenkler Ümmeti Muhammed üzerinden bir kader gölgesi hâlinde geçti...

ŞEHÂDET

Cerâb-ı Ali (K.V.), dört sene, sekiz ay, yirmiüç gün hilâfet makamında kaldıktan sonra, Hicretin 40. senesi Ramazanın 17. Cuma günü mescide giderken Haricî tairesinden İbn-i Mülcem isimli lânetlinin eliyle şehit edildi...

Şecaat, ulviyet, hikmet ve dirayet mâdeni Hazret-i Ali (R.A.), o gece bir rüya görmüştü. Rüyasında Kâinatın Efendisini gördüler. Ona ümmetinden şikâyet ettiler:

— Ey Allahın Resûlü! Ümmetinin ettiklerini görüyor musun?

— Yâ Ali! Onlar aleyhine dua et...

Hazret-i Ali de dua etti...

Uykudan uyandıktan sonra sabah namazı için hazırlandı. Müezzini kapıya gelip seslendi. Kalktı ve dışarı süzüldü. Evin avlusundan geçerken ördekler çığlık çığlık öttüler... Ördekleri koğmak ve susturmak isteyenlere mani oldular ve dediler:

— Onlara dokunmayınız, onlar ölü üzerine ağlayıcıdır-lar!..

Sonra şu mısraları okudular:

أَشَدُّ حَيَاظِيكَ لِلْمَوْتِ - فَإِنَّ الْمَوْتَ لَا قِيْلَ
وَلَا تَجْزَعُ مِنَ الْمَوْتِ - إِذَا حَلَّ بِوَادِيكَ

Ölüm için hazır ol ve sıkı dur,

Zira mutlak sûrette ölüm seni yakalayacaktır.

Ölüm kapıyı çaldıktan sonra, feryâd ü figan etme,

Çünkü fayda vermez...

Bu sırada hâin sulkastçı ve arkadaşları pusuda bekliyorlardı... Üçü birden Emirül-mü'minin ve halife-i Seyyidül Mürseline hücum ettiler. İbni Mülcem hâini haykırdı:

— Yâ Ali! Hüküm ancak Allahındır...

Ve zehirli kılıcını olanca kuvvetiyle İmam-ı Ali'ye havale etti. İmânın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Ali (K.V.) ağır şekilde yaralandı.. Bunu duyan Hazret-i Ali'nin derin ve İnce Fâtıma (R.A.) dan doğma kızı ve Hz. Ömer'in zevcesi olan Ümmü Gülsüm, göz yaşlarını tutamadı ve şöyle dedi:

— Bu sabah namazının benimle işi ne? (*) Daha önce kocam Ömer sabah namazında sû'i kasta uğradı. Şimdi de babam aynı vakitte aynı durum ile karşılaştı...

Allah Resûlünün Halifesi Cenâb-ı Ali (R.A.) bundan sonra ölüm hazırlığına başladı. Artık şu fânî hayatın zehirli dişleri arasında ezilmekten kurtulup ebediyetin çiçek bayramına ermenin zamanı gelmişti...

Şeytanların zıplamaya başladığı hengâmeden başlayarak tâ ölümüne kadar devam eden çile devri son bulmuştu...

*
*
*

Cündub B. Abdullah Hazret-i Ali'ye sokuldu:

— Ey mü'minlerin emiri, dedi; şanı pek yüce olan Allah bize senin eksikliğini göstermesin, ama şayet size bir hâl olursa biz oğlunuz Hasan'a biat edelim mi?

Allahın arsları ve evliyalar sultanı gözlerini açtı, derin derin baktıktan sonra:

— Bu hususta size ne emredebilirim. Ne de nehyedebilirim. Siz işinizi daha iyi bilirsiniz, dedi.

Son dakikasına yakın oğulları Hazret-i Hasan ve Hüseyin'i başucuna çağırıp şöyle öğüt verdi:

(*) Hem kocamın hem de babamın sabah namazı vaktinde çöktüğü ile başına gelen masibetlerin hep sabah namazı vaktinde geldiğini ifade etmek istiyorum.

— Benim iki gözümün nurları! Allaha kulluktan ayrılmayınız! Dünya size gelse bile siz ondan kaçın! Dünyadan herhangi bir şey elde edemediğiniz için kasvet çekmeyiniz! Daima hakkı söyleyiniz! Yetimlere acıyınız, zavallılara imdat ediniz! Her işiniz Allah için olsun.. Zâlîme düşmanlığınız ve mazluma sevginiz hep Allah için... Allahın emrini yerine getirirken işlerine gelmeyenlerin hiçbir sözünü dinlemeyiniz!..

O iki solmaz çiçek, muazzez babalarının bu sözlerini göz yaşları içinde dinlediler. Artık dünyadaki tek dayanakları da gidiyordu. İlk defa mukaddes dedeleri Allahın Resûlü topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi onları öksüz bırakmıştı. Sonra anneleri ebediyyetin kucasına gitmişti. Şimdi de babaları. Bu hicran gecesinin bir gündüzü yok muydu? İhtiyar dünyanın zehirli dişleri ne güne kadar canlarını acıtacaktı... Demek ki dünya acılar ve dertlerle süslü bir gelindi... Bunun gülmesi sahte, dostluğu yalandı...

**Ey bütün Nebîleri, dostları alan dünya;
Kimseye yâr olmazsın her şeyin. yalan dünya!..**

İlim ve hikmet mâdeni Cenâb-ı Ali (K.V.), muazzez oğullarının iman aynası berrak yüzlerine tatlı tatlı bakıyordu. Hazret-i Hasan ve Hüseyin (R.A.) iplik iplik yaşlar döküyordu... Hüzün dalgaları gönüllerini sarmış, hicran oku sinelerine saplanmıştı...

Hazret-i Ali (R.A.) en küçük oğlu Muhammed Hanefi'ye nazar etti ve dedi:

— Oğlum! Kardeşlerine ettiğim öğütleri duydun mu?
— Evet, azız babacığımı!

— Sana da bunları vasiyet ediyorum. Bir de sana vasiyetim kardeşlerine hürmetli ol! Onların düşüncelerine uygun hareket et...

— Pekî babacığımı!

Allahın arslanı ve Evliyalar sultanı Cenâb-ı Ali (K.V.), Hz. Hasan (R.A.) a ayrıca şu vasiyetli yaptı:

— GÖZÜMÜN NURU OĞLUM!

Sen benim hayırlı halefim, timsâl-i şerefimsin. Şu vasiyetimi can kulağıyla dinle ve ona göre amel eyle ki, bu sana, çok hayırlı bir baba nasihatıdır.

DÜNYA, çok acâib bir tanıdıktır. Yâr olmaz. Visâli, aceleci ve korkak adamların visâline benzer. Telâşlıdır.

Ayrılığı da sevimsiz kimselerin ayrılığına benzer; gönül kırıcıdır...

Hülâsa; hayrı az, dirliği kısa; güler yüzü gösteriş, yüz çevirmesi fâcia; lezzet ve visâli geçici, nimet ve ihsanı fânî, günah ve vebâli ise bâkidir dünyanın...

Şu halde; müddet bitmeden, kudret elden gitmeden, perde-i gaflet açılmadan, zamanın müsâadesini, imkânın fırsatını ganimet bil de âhiretin için erzak tedârikine bak!..

Kişi, dünyâda âhireti için ne harc etti ise, yarın onu bulacaktır.

Dünya, âhiretin tarlasıdır; tabiidir ki ne ekilirse o biçilir..

Bu vefâsız dünyanın hilesi çok; bir hâl üzere kaldığı yokdur. Bir tarafı ıslâh ederse, diğer tarafı ifsâd; birini sevindirirse, diğerini mecruh eder. Öteden beri onun âdeti, meşrebi ve gidişi budur...

Dünyaya candan meyl ve bağılılık, sonunda iç acısı ve hüsrân olur. Bu dâr-ı fenâda bekâ muhâldir.. Öyle ise ona bel bağlamak açık bir sapıklıktır...

— GÖZÜMÜN NURU OĞLUM!

Sen dünyanın emin hâkimi, asrın muhterem seyyidisin... Kadir ve haysiyetini, şeref ve meziyetini iyi muhâfaza et. Ömrünü boş şeylerle geçirme... Ömür nefesini beyhûde yerlerde tüketme.. Malını da günah yolunda sarfetme ki, dünyadan amelsiz çıkıp da bârigâh-ı izzete amelsiz varmış

olmayasın.. Güzel sözünü güzel işinle birleştir ki, güzel beyanın meziyetini, lütuf ve ihsanın semeresini zâtında cem' etmiş olasın...

Bir de yapamayacağın bir şeyden dem vurma; Söz ehli olmakdan daha çok iş ehli olmalısın!..

Şurasını da dikkat nazarından uzak tutma ki, her fenahlığın başı para sevgisi, hırs ve tamâ'dır. Bu iki kötü haslet, senin kalb-i selimine yol bulmasın... Mutteki ol ki, perhizkârlardan olasın...

OĞLUM!

İyi düşün, ihtiyatlı bulun ki, hevây-i nefsânî ve geçim âlâyişi seni aldatmasın.. Dünyada her şey iğretidir; iğretli alınır. Her şey fânîdir; tabiidir ki, biter tükenir. İnsan oğlunda ise, yalnız kazanmış olduğu güzel ahlâk kalır...

Dünyâ, kâbuslu bir rüyâ gibidir ki, sâhibini ruhânî azâb ile bîzar eder ve huzursuz kılar. Zâhîrde bal gibi tatlı görünür, fakat içinde öldürücü zehir gizlidir. Zevk-u safâ varsa da üzüntü ve keder ile karışmıştır...

Hülâsa: Dünya; sonu, nimetleri giderip mihnetleri celbeden ve gıdâsı insan ömrü olan bir dâr-ı fenâdır. Verir; fakat verdiğini geri alır. İtâat eder; fakat itâatinde bile bin hile gizler. Zâhîrdeki ziynetine aldanan hüsranda kalır...

OĞLUM!

Sen başkalarına benzemezsin. Sen, hânedân-ı nübüvetsin, sen ümmetin göz bebeğisin. Seyyidlik şerêfini hâiz olduğun gibi, hâl ve gidişinle de örnek ve mümtaz olmalısın. Bunun için, hükümlerini yerine getirdiğin takdirde, kadri-ni bir kat daha yükseltecek olan şu vasiyetimi dâima hatırında tut, ona itibar et ve hükümleriyle âmil ol!..

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Ali (K.V.), bu fânî âlemin iğretli hayatından, ebediyet yurdunun gerçek hayatına geçti.. İmam-ı Ali (K.V.) yi oğulları Cenâb-ı Hasan ve Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) ile Abdullah Bîn Cafer gasletti.. Namazını Hz. Hasan (R.A.) kıldırdı. Ve onu

seher vaktinde Kûfe mescidinin yakınında gömdüler... Dört büyük halifenin sonuncusu olan Cenâb-ı Ali (K.V.) nin kutlu başı toprak altında kayboldu. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (R.A.) göz yaşları arasında bu toprak babası lâkaplı büyük insanın toprak altında nasıl yattığına hayretle baktılar... İşte dünyanın sonu ve işte âhiretin ilk konağı, kabir.. Şu kabir taşlarına bakıpda ölümden ibret almayanların vay hâline!..

Hz. HASAN (R.A.) HALİFE SEÇİLİYOR

Peygamber halifesi Hz. Ali (K.V.) şehiden vefat ettikleri zaman kendisine 40 bin kişi biy'at etmiş bulunuyordu. Cenâb-ı İmam bütün reislîği boyunca mukaddes dinin selâmeti için çalıştı... İslâmı saran fitne ve fesat ateşine karşı elinden geleni yaptı... Onun vefatı üzerine oğlu Hz. Hasan (R.A.) hilâfet makamına geçti. Hz. Ali (K.V.) ye biy'at etmiş olan 40 bin kişi Hz. Hasan (R.A.) da aynen biy'at ettiler. Kendisine ilk biy'at eden Kays İbnî Sa'dî'l-Ensârî (R.A.) idi...

Gönüller aydınlatan Cenâb-ı Hasan'a (R.A.) geldi ve dedi ki:

— Yâ Hasan! Elini uzat.. Allahın kitabı ve Resûlünün Sünneti üzerine dinsizler gürûhu ile mukatele etmek üzere sana biy'at eyliyeyim!

Peygamber incisi Cenâb-ı Hasan (R.A.), kitab ve sünnet üzerine biy'at aldı:

— Bu ikisi her şartı câmi'dir.

Ve arkasından binlerce insan ona biy'at etti. Cenâb-ı Hasan (R.A.) şöyle dedi:

— Bana itâat eylemek ve anlaşma yaptığım kimse ile anlaşılan ve savaşmak istediğim kimse ile savaşan olmak üzere biy'atinizi kabul ettim!..

Böylece nur neslini yürüten iki kolbaşından ilki olan Hz. Hasan (R.A.) Peygamber ümmetinin imamı oldu...

Kırkinci Hicret yılı Ramazan ayının dokuzuncu günü halife seçildi.. Halifelîği altı ay, altı gün sürdü.. Kırk birinci yıl Rebiülevvelinin yirmi beşinci günü, makamını şam Valisi Hz. Muaviye'ye (R.A.) teslim etti ve şu dertli dünyadan kendi iç âlemine çekildi..

Bir gün Allahın Resûlü mescidi nebevîde minber üzerinde bulunuyordu. Cenâb-ı Hasan (R.A.) da yanında idl.. Âlemin Fahri bir kere cemâate bir kere de Cenâb-ı Hasan (R.A.) a bakarak buyurdular ki:

إِنِّي حَسْبُنَا هَذَا سَيِّدٌ سَيِّدُ اللَّهِ بِرَبِّينَ فَتَنَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ

— Bı benim oğlumdur ve seyyiddir. Yakında Hak Teâlâ bunun vasıtasıyla iki müslüman cemâatın arasını düzeltir...

Peygamberler Peygamberinin dediği şimdi aynen çıkmıştı.. Ve Hz. Hasan (R.A.) mukaddes dedesinin dediği gibi yaptı... Çünkü Cenâb-ı Hasan (R.A.) takvâ sâhibi bir insandı... Gönlü billûrlardan daha duruydu.. Ümmet-i Muhammed'e karşı sonsuz bir şefkatî vardı... Bu sebeple kan dökülmesini istemedi. Sırf savaş ve kin âteşi sönsün diye taca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurdu... O eşsiz inci, Kâbe'nin kandili, ümmetlerin en hayırlısı olan İslâm cemiyyetinin koruyucusuydu... Peygamber fermanı muhafazadan başka bir şeyle mukayyed değildi.. Gece sabahlara kadar aşk derdiyle ciğerini dağlıyordu.. Namazdayken ayağının dibine inciler dökülüyordu. Yüce melekler, onun göz yaşlarını yerden toplayıp çiy tanesi gibi yüksek Arş'ın üzerine serpiyordu.. Cihanın en iyî insanların Efendisi bunun için dünya mülkünü bırakmış, Allah katındaki sonsuz nimetlere koşmuştu.. Uğrunda canlarını fedâ etmek üzere kendisine 40 bin kişi biy'at etmişken, 6 ay kadar, hidâyete ermiş ümmetin işlerini mukaddes dedesi gibi düzenledi ve ondan sonra

hâkimiyet yüzüğüne tekme vurdu. Şam Valisi Hz. Muaviye (R.A.) ile anlaşarak kendi iç âlemine çekildi.. Hutbeye çıkıp durumu halka şöyle anlattı:

— Ey Müslümanlar! Ben hiç bir zaman fitneyi sevmem. Bugün Hz. Muaviye ile anlaştım. Bu işi kendi rızam ile ona bıraktım. Eğer hakkı ise hakkı ona erişti. Eğer benim hakkım ise bu ümmetin salâhı için hakkımı ona bağışladım...

Sonra Hz. Muaviye'ye (R.A.) şunları söyledi:

— Ey Muaviye! Hak Teâlâ bildiği bir hayr için veya gördüğü bir şer için seni vali yapmıştır...

Büyük bir vakar içinde minberden aşağı indi.

Hz. Muaviye (R.A.) yerinden kalktı ve şöyle dedi:

— Yâ Hasan! Halifeliği bana bırakmakla hiç kimsenin yapamayacağı civanmerdliği yaptın.

Cemâat arasından bir adam ileri atılıp haykırdı:

— Yâ Hasan! Muaviye ile biy'at mı ettin, hakkını ona mı bıraktın?

— Müslümanların selâmeti için öyle yaptım!

— Demek öyle oldu hâ!

— Şânı Pek yüce olan Allah, beni Ümeyye oğullarının saltanatını Resûlüne gösterdi. Onların birbiri ardından kendi minberine çıktıklarını görünce, bu iş Allahın Resûlüne güç geldi.. Bunun üzerine Cenâb-ı Hak:

-- Ey Habîbim! Biz sana kevseri verdik, buyurdu...

Cenâb-ı Hasan (R.A.), Babası Cenâb-ı Ali'nin Cennet yolunu tutuşunda Halife seçilmişti. Az zamanda kendisine 40 bin kişi biy'at etti. Biy'at sahası da, Hicaz, Kûfe, Irak, Horasan ve Yemen'e kadar uzandı. Fakat Suriye ve Mısır bu sahanın dışında kaldı..

Şam Valisi Hz. Muaviye (R.A.) nin 60 binlik bir orduyla Irak'ı zaptetmek üzere Şam'dan yola çıktığını duyunca hemen kuvvetlerini toplayıp o tarafa yürüdü. Bir müddet

yol aldıktan sonra bir yerde konakladı ve üç gün istirahat etti...

Düşündü, düşündü, en ince noktasına kadar düşündü:

İki taraf karşılaşınca bir çok insan telef olacak, sel gibi kanlar akacak ve taraflardan biri ezilmedikçe dâva halledilmeyecek... İşte buna gönlü râzı olmadı... İki günlük dünya saltanatı için müslümanların kanını nasıl akıtsındı.

«Sulhta hayr vardır» ölçüsüne uydu ve müzakereye girdi. Ve yukarıda belirttiğimiz gibi sulh yaptı...

Varlığın sebebi olan Peygamber nübüvvet nuruyle bilip:

اِذَا الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً...

Hazret-i Hasan'ın altı ay hilâfetiyle; Cihar-ı Yâr-i Güzinin zamanı hilâfetlerini ve onlardan sonra saltanat şekline girmesini, sonra o saltanattan ceberut ve fesad-ı ümmet olacağını haber vermişti. Haber verdiği şimdi aynen çıkmıştı...

Allah Resûlünün aydın bakışlarının ışığı altında yetişen Hazret-i Hasan (R.A.) güzel yüzlü, melek huylu, başlarından göğüslerine kadar mukaddes dedesine tam olarak benzerlerdi. Gâyet tatlı konuşurdu, herkes onun konuşmasına hayran kalırdı... Dilinden gayb incileri dökülürdü. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşurdu...

Temkin, vekar, cûd, inâyet, sehâ onun esaslı vasıflarındandı. Bir kaç defa, mal ve mülkünü muhtaçlara tasadduk etmişti. Ve bir kaç defa bineği olduğu halde, Medine'den, Mekke'ye yaya olarak hacca gidip gelmişti... Gökte fıkrdayan güneş, yerde akrep gibi ısırın kum ve canavar dişli taşlar onu yıldırnamamıştı... Sırf Allah için o uzun yolları yürüyerek katetmişti...

Hazret-i Hasan'ın, devlet reislüğünü teslim ettikten sonra yaşadığı dokuzbuçuk yıl içinde vaziyeti, her türlü ezâ ve ce-

fâya karşı bağına ok üstüne ok saplanan bir hedef teşkil etmek...

GÜZEL BİR EFENDİ

Daha evvelce de beyân ettiğimiz gibi Allahın Resûlü:

— Yâ Rabbi! Ben Hasan'ı seviyorum, sen de sev. Onu seveni de sev.

Diye duâ buyurmuşlardı...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Cenâb-ı Hasan (R.A.), yumuşak huylu, güzel ahlâklı, gönül aydınlatıcı, etrafına ışıklar saçan bir efendiydi...

Muazzez sahabîlerden Hazret-i Ebû Hüreyre (R.A.) anlatıyor:

— Bir gece Allahın Resûlü Hazret-i Hasan'ı seviyordu. Haydi annene git, buyurdular.

— Ey Allahın Resûlü, dedim; onu ben götürüyüm!

— Hayır, gitme!

— Peki ey Allahın Resûlü!..

O sırada bir şimşek çaktı, her taraf ışıdı, onun aydınlığında Hazret-i Hasan (R.A.) evine annesinin yanına gitti...

Kâinatın Efendisi bu solmaz çiçeği ne kadar sevmişti. Ne kadar sırtında taşımış, başını okşamıştı...

İşte sonsuzluk Nebisinin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen Hazret-i Hasan (R.A.), hilâfeti bırakıp kendi iç âlemine çekilmişti. O kadar zühd ve takvâ sâhibi idi ki kaç defa yaya olarak hacca gitti...

Yine bir defasında yaya olarak Hacca gidiyordu. Gök yüzünde fıkırdayan güneş, yer yüzünde fokur fokur kaynaayan kumlar, çölün aman vermez sıcağı mübârek ayaklarını yaktı. O nermin ayaklar şişdi, kan ve revan içinde kaldı. Kölesi hemen koştu:

— Anam babam sana fedâ olsun aziz efendim; ayağı-
nızın şişi ininceye kadar hayvana binseniz olmaz mı?

— Binmeyeceğim.

— Ama mübârek vücudunuza eziyet ediyorsunuz.

— Bırak da Allah yolunda biraz canımız acısın...

İnsanoğlunu nesil nesil nurlandırmaya memur Pey-
gamber evlâdı ateş gibi yanan, akrep gibi ısırın kumlar
üzerinde düşe kalka yürüyordu. Çünkü bu yolculuk Allah
içindi. Allah yolunda her acı tatlılık ve mutluluk veriyordu
ona...

Gönül gözleri hep ağlıyordu. İlâhî aşkın şurubunu yu-
dum yudum içmişti. Dilinde zikrullah vardı... Hep Allahı
zikrediyordu...

Bir müddet yol aldıktan sonra kölesine seslendi:

— Evlâdım! İleride konak yerinde bir habeshli görecek-
sin, yanında biraz yağ olacaktır, o yağ ondan satın al...

Kölenin hayretten gözleri açıldı:

— YA İmam! Şimdiye kadar olan konak yerlerinde
böyle kimseler görmedik, burada nasıl olacaktır?

— Sen dediğim gibi hareket et!

— Olur, efendim...

Hazret-i Hasan'ın dediği gibi bir konak yerine geldiler.
Gerçekten de orada siyah bir kimse vardı. Kölesine onu gös-
terdiler:

— İşte söylediğim siyah kimse budur, git parasını ve-
rip ondan bir şeyler al..

Köle koştu:

— Bana parasıyla biraz yağ ver, dedi.

Adam sordu:

— Kimin için alacaksın?

— Efendim için.

— Efendin kim?

— Allah Resûlünün torunu Hazret-i Hasan...

— Öyleyse beni onun yanına götür, çünkü ben onun
kölesiyim!

— Pekâlâ, götüreyim...

Siyah adam Cenâb-ı Hasan'ın nur bağışlayan huzuruna geldi:

— Yâ İmam, dedi; sana fedâ olayım. Ben senin kölen oluyorum. Yalnız bana dua etmeni rica ediyorum. Şu anda hanımım doğum sancısı çekmektedir... Rabbi Rahîmimin bana bir oğlan çocuk ihsan etmesini diliyorum...

Hazret-i Hasan (R.A.) ın dudaklarında hayâl üstü bir gülümseyiş:

— Haydi, dedi; evine git. Cenâb-ı Hak sana istediğin gibi bir oğlan çocuk ihsan etti...

Köle kara gözlü bir ceylân gibi koştu. Sevinç ve heyecan içinde kapıdan içeri daldı. Allah Teâlâ Hazretleri ona nur topu gibi bir çocuk ihsan etmişti...

İşte Peygamber evlâdının kerâmeti...

PEYGAMBER EVLÂDININ DUASI

Gönüller aydınlatan yüce din eri ve mü'minlerin imamı Cenâb-ı Hasan (R.A.) bir gün birkaç kişi ile sefere çıkmışlardı. Bir kurumuş hurma bahçesine girdiler... Hazret-i Hasan (R.A.) için bir hurma ağacının gölgesine yatak serildi. Zübeyr isimli arkadaşı için de bir başka ağacın dibine serdiler.

İçlerinden biri dedi ki:

— Şu hurma ağaçlarında hurma olsaydı da yeseydik...

Hazret-i Hasan (R.A.) sordu:

— Nasıl hurma istersin?

— Yaş hurma isterdim.

— Pekâlâ, istediğin olsun...

Kâinatın Efendisinin kokladığı ulvî çiçek Cenâb-ı Hasan (R.A.) hemen ellerini Allahın hacet kapısına açtı, gönülünün derinliklerinden gelen bir iştiyakla dua yaptı:

— İlâhî! Şu âciz kullarını sevindir!..

O anda Aziz ve Celil olan Allahın lûtûf ve ihsan denizi dalgalandı. Hemen bir ağaç yeşerdi, yapraklandı ve yaş hurmalar verdi...

Bu hâli gören bir yolcunun aklı kamaştı. Hayret ve dehşetle ürperdi ve deli deli konuştu:

— Bu bir sihirdir!

İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Hasan (R.A.), tatlı tatlı gülümsedi:

— Hayır, sihir değil; Peygamber oğlunun kabul olan duasıdır!..

Allah indinde makbuliyetin bu derecesi ve kerametın böylesi...

CÖMERTLİK

Bir gün adamın biri Hazret-i Hasan'ın nur bağışlayan huzuruna geldi:

— Ey Resûlullahın sevdiği, dedi; ihtiyaçlarımı karşıla! Cenâb-ı Hasan (R.A.) sordu:

— İhtiyacın nedir?

— Şu, şu, ihtiyacım vardır!

— İstedğin çok, benim buna gücüm yetmez. Allaha nisbetle çok da versem yine azdır. Senin ihtiyacını karşılayacak varlığım yok. Şayet arzu eder, bana fazla yük yüklemesen, elimde olanı sana veririm...

— Verdiğini memnûniyetle kabûl eder, vermediğinde seni mâzur görürüm, yâ İmam!..

Bunun üzerine Hazret-i Hasan adamlarından birini çağırdı, malını hesap ettirdi, nafakaları kısıdı:

— Fazlasını getir, dedi.

Adam 50 bin dirhem getirdi.

Hazret-i Hasan (R.A.) sordu:

— Beşyüz dinar ne oldu?

— Duruyor.

— Öyleyse onu da getir!

— Başüstüne efendim.

— Altın, gümüş ne varsa bu adama devret...

Hepsini getirip ortaya koydular... Hazret-i Hasan (R.A.) yabancı adama:

— Haydi hamallarını getir, dedi.

Adam iki hamal getirdi.

Gönlü billûrlardan daha duru olan Peygamber evlâdı kira olarak hamallara sırtındaki cübbesini verdi...

Bu cömertlik ve gönül zenginliği karşısında adam aklını oynatacak gibi oldu sevinç ve neşe içinde oradan uzaklaştı...

Cenâb-ı Hasan'ın kendi adamı boynunu büküp mırıldandı:

— Vallahi metellğimiz kalmadı, yâ İmam!

Hazret-i Hasan'ın iman aynası berrak yüzünde saâdet gülleri vardı. Dilinden şu kelimeler döküldü:

— Bize Allah kâfidir! Umarım ki onun katında büyük mükâfat aldık...

Ne tarihlerin bildiği, ne de insanoğlunun hayâl edemediği bu saffet, ulviyet ve hakikat onlardan başka kimde var?

İşte nübüvvet ağacının dalında yetişen goncaların hâli. Ve işte bugünkü insanîyetin perişanlığı...

Ey dünya güzeline gönül verenler! Bu dünyanın vefâsı yoktur. Nefsinizi cânânın yolunda kurban etmedikçe saâdet ülkesinin altın sabahına eremezsiniz...

Ecel tokmağı göç davulunu çalmadan uyanınız ve îslâmı nokta nokta yaşayınız...

**Biz, îslâmı yaşasak, acılar son bulacak,
Bütün ülke bir anda, zilletten kurtulacak...**

Bir gün bir adam Hazret-i Hasan'a bir mektup getirip verdi ve huzurunda boynunu büküp durdu. Hazret-i Hasan (R.A.) mektubu açmadan:

— Haydi git; isteğin yerine getirilecektir, dedi.

Adam huzurdan çıkınca orada bulunanlar Hazret-i Hasan'a:

— Yâ İmam, dediler; mektubu bir kere okuyup baksan da sonra cevap versen olmaz mıydı?

Yüce gönüllü din eri şu cevabı verdi:

— Mektubu okuyuncaya kadar onu karşımda tutsam, onun çekeceği zilletten Allah beni mes'ûl tutar. Bundan dolayı onu bekletmedim...

İmanda kemâli, Hazret-i Hasan'daki ince hâli görüyor musunuz?

Ey nefsine zulmeden biçâreler ibret almayacak mısınız?..

MÜRÜVVET - KEREM - ULULUK NEDİR?

Bir gün Hazret-i Muaviye (R.A.), Peygamber evlâdı Cenâb-ı Hasan'a:

— Yâ Hasan, dedi; mürüvvet, kerem, ululuk nedir?

Ondan şu cevabı aldı:

— Mürüvvet, kulun, dinini muhafaza edip nefsini korutması, misafirini iyi karşılaması münâzaralarda güzel davranması... Ululuk iş, komşuya eziyet etmemek ve zorluklara göğüs germek... Kerem de istemeden vermek, yerinde yemek yedirmek, sâile yumuşak davranmak ve bol vermek...

Mus'ab b. Zübeyr anlatıyor:

Muâviye (R.A.) hac dönüşü nur şehri Medine'ye uğramıştı. Hazret-i Hüseyin (R.A.) Hazret-i Hasan'a:

— Sakın onunla görüşme, dedi.

Hazret-i Muâviye Medine'den yola çıktığı zaman, Cenâb-ı Hasan (R.A.) kardeşi Hazret-i Hüseyin'e:

— Yâ Hüseyin, dedi; bizim ona borcumuz var. Borcumuzu vermemiz lâzım...

Ve hemen bir bineğe atlayıp arkasından koştu, ona çölde kavuştu:

— Yâ Muâviye, dedi; Allahın selâmı üzerine olsun.

— Sizin de üzerinize olsun.

— Sana olan borcumuzu getirdim.

— Ne borcu imiş o?

-- Seksen bin dinar...

Hazret-i Hasan (R.A.) 80 bin dinar olan borcunu zayıf, dişi bir deveye yüklemişti. Deve, yükünün ağırlığından yürüyemiyordu. Adamlar deveyi sürerek getirdiler... Hazret-i Muâviye:

— Ya Hasan, dedi; bu parayı Ebû Muhammed'in borcuna ve ihtiyacına harcayın...

Hazret-i Muâviye cömerîliği ile meşhurdu.

Ehl-i Beyt'e olan sevgi ve muhabbetini böylece izhâr etmiş oluyordu... Zaten Allah Resûlünün sahabilerinin içinde Ehl-i Beyt'e karşı muhabbet etmeyen tek kişi yoktu...

MÜRÜVVETİN BÖYLESTİ

Cihanın cennetlere döndüğü saâdet asrı, ne asırdı?.. O günkü müslümanlar imanun zevkine ermiş, Kur'ân havzında yıkanmış, şariat caddesine ayak atmıştı...

İşte o günlerde bir gün Peygamber çiçekleri Hazret-i Hasan, Hazret-i Hüseyin (R.A.) ve Abdullah b. Câfer hac için yola çıkmışlardı. Güneşin ateşten okları, kumların alev dişleri ortalığı alev alev yakıyordu. Yolda eşyalarını kaybettiler, acıktılar ve susadılar. Susuzluktan dudakları kurumuş, ciğerleri yanmıştı...

Çöl, cehennem vâdisi gibi kavuruyordu. Ne yapsınlar... di şimdi...

Çölün ortasında nokta kadar bir karaltı gördüler. Ona doğru yürüdüler. Orada bir siyah çadır, içinde de bir ihtiyar kadın... Seslendiler:

— İcecek bir şey var mı?

— Var!

— Bizi misafir olarak kabul ediyor musun?

— Buyurunuz, evlâtlarım...

Bunun üzerine çadıra girip oturdular... Kadının tek bir koyunu vardı. Başka ikram edecek bir şeyi yoktu:

— Koyunu sağın ve südünü için, dedi.

Koyunu sağıp südünü içtiler. Sonra kadına dediler ki:

— Yiyecek bir şeyin yok mu?

— Sadece bir koyunum var. Bunu kesin de size pişireyim...

Koyunu kestiler. İyi kalpli kadın pişirdi ve onlar da yiyip karınlarını doyurdular. Kendilerine biraz can, yüzlerine kan gelmişti. Yol yorgunluğunu giderdiler... Hava serinleyince de yola çıktılar. Çıkarken kadına:

— Sana çok teşekkür ederiz, dediler; biz Kureyş'teniz. Hacca gidiyoruz. Allah izin edip de Medine'ye dönersek bizi bul. Biz sana bir yıllık yapmak isteriz...

— Güle güle gidiniz...

Aradan biraz zaman geçince kadının kocası geldi. Koyunu göremeyince sordu:

— Â hatun! Koyunu ne yaptın?

— Misafirlerime ikram ettim.

— Fesühbanallah! Ondan başka bir şeyimizin olmadığını bilmiyor musun?

— Bilmez olur muyum?

— Madem biliyorsun da niçin böyle yaptın?

— Ocağımıza düşenleri mahrum mu edeydim?

— Onları tanıyor musun?

— Kureyş'ten olduklarını söylediler...

— Böyle de adres mi olur?.. Şimdi ne yapacağız?

— Allah bize kâfidir...

Kadın gönlündeki iman neş'esinden mum gibi yanıp ışıklar saçıyordu. Nihayet gün geldi çölden şehire inmek mecburiyeti hasıl oldu. Etraftan tezek parçaları toplar, götürüp satarak geçinirlerdi.

Günlerden birinde gönlü güzel Efendi Cenâb-ı Hasan (R.A.), bu yıllık sever kadını kapının önünde gördü ve hemen tanıdı:

— Ey iyi kalbli Hâtun, dedi; beni tanıdın mı?

— Tanıyamadım, oğlum!

— Ben çölde sana misafir olan kimse değil miyim?

— Hâ evet, öyle...

— Şimdi sana olan borcumuzu ödemenin zamanı geldi...

İmam-ı Hasan (R.A.) hemen harekete geçti ve kadına bir sürü koyun ile bin altın verdi .Sonra Hazret-i Hüseyin'e gönderdi. O dahi, kadını ihsanlara boğdu, eteğini altınlarla doldurdu. Sonra da Abdullah b. Câfer'e gönderdi. Abdullah her ikisinin verdiği kadar verdi...

Kadının bu cömertlik ve ihsan karşısında hayretten gözleri açılmış ne yapacağını şaşırmişti. Hemen kocasına koştu ve çığlığı bastı:

— Â efendi! Bize misafir olanların kim olduğunu bilmek ister misin?

— Evet...

— Onlara anam babam fedâ olsun ki, onlar Allah Resûlünün evlâtları imiş ve şimdi bizi ihsanlara boğdular...

— Demek koyunumuz onlara nasip olmuş?

— Allaha hamd olsun. Bizi onlarla şereflendirdi... Ve birin yerine binlercesini verdi...

**Dağtın bu müjdeml, dağtın siz herkese,
Mahrum olur mu hiç, Allah diyen bir kimse?..**

TASKIN VECD

Kâinatın Efendisinin İlâhi bakışlarının aydın ışığı altında büyüyen ve insanlığı nesil nesil nurlandırmaya me-mur edilen yüce gönüllü Hak sevdâlısı Cenâb-ı Hasan (R. A.) bir gün, nur şehri Medine'de bir evin kapısı önünden geçiyordu. Evden hiç bir ses gelmiyordu. Öldürücü bir sessizlik her tarafa çökmüştü. Cenâb-ı Hasan (R.A.) bu hâli görünce hayret etti ve:

— Bu evden niçin eskisi gibi ses gelmiyor? dedi.

Kapının arkasından bir kadın şu karşılığı verdi:

— Yâ İmam! Bu evin halkı yetim ve dul kalmıştır!

Bu sözleri duyan Hz. Hasan (R.A.) son derece müteessir oldu. Gözlerinden elmas elmas yaşlar aktı. Mübârek sakalı ıslanuncaya kadar ağladı...

İlâhi vecdın bu derecesi..

CÖMERTLİĞİ

İmanın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın güzel adetlerinden biri de, hiç bir kimseyi kapısından boş döndürmemesiydi. Bir defasında adamın biri ona baş vurdu:

— Yâ İmam, dedi; bana Allah rızası için bir şey ver!

Din erlerinin ulusu Hz. Hasan (R.A.), ona on bin dinar verilmesini emrettiler. Adam hayret ve dehşetle ürperdi ve ortahğı çınlattı:

— Yâ İmam! Ben bunu yükleyecek bir şeye sâhip değilim!

Bunun üzerine Hz. Hasan (R.A.) başındaki sarığı adama verdi:

— Al, dedi; işte sarığımı da sana veriyorum. Paralarını onun içinde muhafaza edersin...

Cömertliğin bu derecesi... İnsanlık buna ne buyurur?. İşte Peygamber kuzuları böyleydi. Onların bütün varlığı Allah içindi... Onlar fânî dünyanın birkaç fânî pırıltısına aldanmamışlar bütün ömürlerini Allah yolunda tüketmişlerdi... Allah onlardan râzı olsun...

ZEHİR

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hasan (R.A.), halifeliği devredişinden sonra nur yatağı Medine'ye geldi. Ömrünün kalan kısmını bu Peygamber diyarında geçirmek istiyordu.. Tamamen iç âlemine çekilmiş, dünya ile alâkasını kesmişti.. Evet, fânî dünyanın bir kaç fânî pırıltısına gönül vermemişti.. O, ebediyyetin altın sabahına hazırlanıyordu.. Böyle olduğu halde, onun varlığı düşmanlarınca çekilmez bir şeydi.. Onu ne yapıp da ortadan kaldırsınlardı.. Bu ırfan denizine gark olmuş Peygamber evlâdının hemen etrafında bir fesat ve suikast çevresi halkalandı ve bunlar Cenâb-ı Hasan (R.A.) a doğru yol almak üzere, birer bahaneyle onun en yakınlarından 30-40 kişiyi idam ettirdiler... Bu fecî durumu gören Cenâb-ı Hasan (R.A.), yanına akra-

balalarından bir kaç kişiyi alıp, tehlikenin belki de merkezi-
ne, Şam'a gitti.. Şam'da biraz kaldıktan ve alâkalı gördük-
leriyle görüştüktan sonra Musul yolunu tuttu.. O zamanki
Şam valisi Saad Musûlî yakın dostu idi.. Musul'da Saad'ın
has misafiri ve her türlü koruyuculuğuna mazhar olduğu
halde yine de bazı tuzaklara düşmekten kurtulamadı.. Dâ-
vetini kabul ettiği insanlardan biri tarafından zehirlendi..
Bu zehir, Peygamber torununun bünyesini fena halde sars-
tıysa da gâyesini elde edemedi.. Allahın lütfu inâyetiyle
ölümünden kurtuldu..

Gönlü billûrlardan daha duru olan eşsiz inci hep tâat
ve ibâdetle meşgul oluyordu.. Gözlerinden elmas elmas yaş-
lar akıyordu.. Dünyaya ve ona gönül verenlere bakıp bakıp
âh ediyordu.. İnsanlar yarın nedâmetle başlarına topraklar
saçacaktı; fakat bugün onu düşünmüyorlardı.. Dünyanın
yalancı iltifatı, gönül avlayıcı hîlesi onları uyutmuştu...

Cenâb-ı Hasan (R.A.), böyle kendi iç âlemiyle çalkanıp
dursun.. Düşmanlar rahat durur muydu? Rahat durmadı-
lar, fesat merkezinden daha tesirli bir zehir istediler..

Zehiri bir adam getirdi.. Cebinde onun nasıl kullanıla-
cağına ait bir de mektup var.. İlâhî hikmete bakınız ki, yol-
da yırtıcı vahşi hayvanların hücumuna uğradı ve parçalan-
dı... Böylece hak ettiği cezayı Cenâb-ı Hak ona verdi...

Oradan geçen Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın yakın bir dos-
tu zehir şişesiyle mektubu buldu.

Bir şâhin gibi koşa koşa İmam-ı Hasan (R.A.) ın huzu-
runa geldi:

— Yâ İmâm, dedi; düşmanlarının yeni marifetini gö-
rüyor musun?

O gönlü güzel Peygamber torunu ne yapsa iyi?..

Mektubun hitap ettiği adamı mahcup etmemek için su-
çunu yüzüne vurmadı, Valiye de haber vermedi ve her şeyi
içinde sakladı...

İşte insanlık ve işte kemâl!..

Fakat Vâli Saad, bir münasebetle olanları öğrendi ve Peygamber evlâdına suikast etmek isteyen hâin adamı idam ettirdi...

İNCE MİZAÇ

Daha evvelce de belirttiğimiz gibi Cenâb-ı Hasan (R. A.), kan dökülmesini ve fitne doğmasını gerektirecek hal-lerden son derece çekinirdi.. Mizaçındaki bu incelikler ki, ona halîfeliği bıraktırmıştı...

Zühd ve takvâda da zamanının en ulusuydu.. İnsanların en iyisiydi. Her yaptığı iyi ve yerinde olan bir gönül pâ-dışahı idi... Âlemde öyle bir şaşılacak güzeldi ki, bütün imân ehli ona candan âşık olmuştu.. Beraberinde sürü sürü deve ve at varken yirmi beş defa Kâbe'yi yaya olarak ziyâret etti..

Ona sordular:

— Ey bakış ve görüş sâhibi! Bu kadar uzun mesafeyi bineksiz aşmaya niçin katlanıyorsun?

Verdiği cevap harika olmuştu:

— Başka türlü Allahın huzuruna durmaktan hayâ edirim!

O kadar da güzel ve içli konuşurdu ki, bu bahiste titizliğiyle meşhur birisi şöyle demiştir:

— Hiçbir insan görmedim ki, konuşmaya devam etmesini, susmamasını gönlüm dilesin.. Yalnız Hasan Bin Ali müstesna.. O konuşurken aman susmasa diye içim titrerdi...

Evet, o can gözü açık insan nur neslinin kolbaşısıydı... Allahın Resûlü onu mukaddes omuzlarında taşımıştı... O eşsiz Peygamber incisi coşup köpüren deniz gibi kaynayıp duruyordu...

TEKRAR MEDİNEYE DÖNÜYOR

Cenâb-ı Hasan (R.A.), bu hallerden pek üzgün ve kırılgın olarak tekrar nur yatağı Medine'ye döndü.. Artık Musul'da kalması da imkânsız olmuştu.

Fakat Medine'de de kendisini bir tuzak bekliyordu.. Hem de bu tuzak tâ evinin içine kadar uzanmıştı.. Bizzat kendi zevcesi Câde, düşmanla birlik olmuştu... Düşmandan aldığı emirle iki defa Cenâb-ı Hasan'ı zehirlemeye teşebbüs etti..

Bu zehirler de tam tesir etmiyor ve her defasında mukaddes dedesinin mübârek ravzasında ettiği dualar kabul edilip kurtuluyor.. Ne istiyorlar bu Peygamber evlâdından? İnsan kadar hiçbir şey yükselmez, yine insan kadar hiçbir şey alçalamaz... Demek ki insan bu kadar alçalabiliyormuş...

Cenâb-ı Hasan (R.A.), nur şehri Medine'de de emniyet bulamayınca tekrar Musul'a göç ediyor...

Düşmanlar Peygamber evlâdını öyle amansız bir çember içine almışlardır ki, kurtulabilmenin yolu yok.. Bu defa da, körlük taklidi yapan biri elindeki zehirli asâyı, gûya görmediği Hz. Hasan (R.A.) ın ayağına çarpıyor, ayağını yaralıyor ve oradan öldürücü maddeyi damara geçiriyor... Bu defa Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın acısı her zamankinden daha fazla... Tâ ciğerleri alev alev yanıyor...

Yine gözleri yaşlı, elleri Allahın hacet kapısında durmadan dua ediyor. Uzun zaman yatıp şifaya kavuşuyor..

Derken yine Medine...

Allah Sevgilisinin Ravzasında elmas elmas yaşlar döküyor.. Artık zevcesinin evine uğramayacak ve kız kardeşi Ümmü Gülsûm'un evinde kalacak...

Karar böyle.. Fakat dışı kaplan her an hazır.. Câ'de her an Peygamber torununu kollamakta... Bir cuma gecesı Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın yattığı hücre pençeresine bir gölge gibi sokulup oradaki su kâsesine, küçücük bir şişe içinde getirdiği elmas tozunu boşaltıyor ve yine bir gölge gibi sızıyor... Biraz sonra uykudan kalkan Hz. Hasan (R.A.) ın eli

sûrahide.. Müthiş bir susuzluk hissediyor ve sûrahiyi kap-
tıgı gibi başına dikeyor ve ciğerini parçalarcasına bir acı
hissiyle doğruluyor.. Öyle müthiş bir acı ki, imân aynası
berrak yüzünü yemyeşil etmiştir... Ciğerini yakan ve mide-
sini delen bir ızdırıp mengenesinde kıvranmaya başladı. Ar-
tık işin şakası yoktur, bu zehir kendisini ölümün eşliğine
getirmiş bulunmaktadır.

Hemen, kardeşi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) i çağırttı:

— İki gözümün nûru kardeşim, artık benim gitme za-
manım geldi. Çocuklarımı sana emânet ediyorum!

Allahın sevgilisinin ravzasının civarına gömülmem için
Hz. Âişe'den izin iste!

Hz. Hüseyin (R.A.) atıldı:

— Aziz Ağabeyciğim! Her şeyden evvel bana şunu söy-
le: Seni bu hâle getiren kimdir?

— Kardeşim, bana açık olan sana gizli değil!..

— Olsun, sen bildiğini söyle!

— Hiçbir şey demeye lüzum görmüyorum!

— Neden?

— Çünkü bize düşen sabır ve rızâ!..

— Demek başımıza bu da gelecekti?..

— İlâhî bir cilvedir bu! Allahın nice hikmetleri vardır
ki, kulların buna aklı ermez... Kâh dostunu tutup ateşe at-
tırır, kâh düşmanını bir sineğe boğdurur. Kâh denizler üs-
tünde şoseler döşer, kâh ateşler içinde güller desteler... Hep-
si onun takdiri, hepsi!..

CAN VERİYOR

Gönüller aydınlatan din büyüğü ve Peygamber torunu
Cenâb-ı Hasan (R.A.) a son dakikalarında ölüm ürküntüsü
geldi.. Bu hâli gören Hz. Hüseyin (R.A.):

— Niçin ürküyorsun, â iki gözümün nûru kardeşim,
dedi; sen yıllardır hasretini çektiğin büyük babamız, Alla-
hın Resûlüyle, babamız Ali'nin, annemiz Hatice ve Fâtıma-ı
Zehrâ'nın, dayılarımız Kasım ile Tahir'in ve amcalarımız
Hz. Hamza ile Câfer'in yanına gidiyorsun.. Artık senin için

hicran gecesi bitiyor.. Ebediyyetin altın sabahına erecek-sin...

Gönlü billûrlardan daha duru olan dîn büyüğü Cenâb-ı Hasan (R.A.) doğrulur gibi yaptı ve şu karşılığı verdi:

— Nasıl ürkmem, â Hüseyin, nasıl ürkmem! Şimdiye kadar benzerine rastlamadığım bir takım mahlûklar görüyorum! Ve şu âna değin izini görmediğim İlâhî emir sırtına gidiyorum!..

Bu sözlerinden sonra kendisini yatağa upuzun bıraktı ve şehâdet getirerek, Peygamber soyundan gelen aziz ve temiz rûhunu teslim etti..

Öldüğü ân, imân aynası berrak yüzünde Cennetler gibi bir tebessümün belirdiğini müşahade ettiler...

O Peygamber çiçeği dalından koparılıp şehid edilmişti... Ölüp de ölmeyenlerin içine karışmıştı...

Nasıl kıydı bilmem, kıyanlar sana,
Bu kadar küçüklük gelmez insana...

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), mü'minler annesi Hz. Âişe (R.A.) nin yanına koştu:

— Ey mü'minlerin annesi, dedi; kardeşim mukaddes dedemizin nur ravzasına gömülmesi için vasiyet etmişti. İzin veriyor musun?

— Âh iki gözümün nûru evlâdım! İzin vermez olur muyum. Mübarek evlâdımı Allah Resûlünün civarına gömünüz...

— Teşekkür ederim!.

Mü'minlerin temiz ve pâk annesi Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın nur ravzasına gömülmesine izin verdi ama bazı sebeplerle o mübarek insanın oraya gömülmesine mani oldular.

Hicretin 49. yılı 46 yaşlarında iken sonsuzluk diyarına göçtü..

Onu, Bakî Mezarlığında, annesi kadınlığın tâcı, incelik ve derinlik timsâli Hz. Fâtıma'nın yanına gömdüler...

Hâşiye:

Bakî kabristanında binlerce sahabî medfûn olduğu gibi, sahabî uluları da medfûndur. Meselâ: Mû'minler Emiri Hz. Osman, Hz. Abbas, Hz. Hasan, Hz. Zeynel-Âbidin, İmam Muhammed Bâkır, İmam-ı Câfer-i Sâdık, Ebû Saîd El-Hudrî, Cenâb-ı Ali (K.V.) nin annesi Fâtıma Binti Esed, Allah Resûlünün süt annesi Hâlime, yine Peygamberimizin oğlu İbrâhîm, Kurrâdan İmam Nâfi, İmam Mâlik, Akil B. Ebi Talib, Allah Resûlünün hanımları, kızları Zeyneb, Rukiyye, Ümmü Gülsüm gibi mübârek insanların kabri vardır.. Allah hepsinden râzı olsun...

RÜYA

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberinin kokladığı solmaz çiçek Cenâb-ı Hasan (R.A.), zehir hâdisesinden birkaç gün evvel bir rüyâ gördü: Alnında İhlâs Sûresi yazılı... Rüyayı onun gıyabında yorumlayan Sâid isimli biri:

— Eğer, dedi; rüyası sâdıksa yakında ölüm şerbetini içecek demektir...

Gerçekten de ecel rüzgârı geldi can kandilini söndürüverdi.

Ölümünden evvel kardeşi Hüseyin (R.A.) e şunları söyledi:

— Benim anladığıma göre biz ki Ehl-i Beytiz, Allahü Teâlâ nübüvvet ile hilâfeti bizde cem etmeyecek... Lâkin korkarım ki, Kûfe sefihleri seni rahat bırakmayıp dâvaya kıyam ettirirler...

İmam-ı Hasan (R.A.) in dediği aynen zuhur etti ve Kûfe halkı Hazret-i Hüseyin'e müthiş bir oyun oynadı...

O gönlü güzel efendi sık evlendi ve sık boşandı. Bir defasında adamlarından birisine, iki âilesi için iddet bekleme-lerini onlara söylemesini ve her birerlerine 10 biner dirhem

verilmesini emretti. Adam, emredilene yapıp geldi. Hazret-i Hasan sordu:

— Ne dediler?

— Birlisi boynunu büküp sükût etti. Öbürü yüksek sesle ağlayarak: «Bir dosttan ayrılmak için bu çok az şey!» dedi...

O anda Hazret-i Hasan'ın ince kalbi rikkate geldi, o da başını eğip bir müddet sessiz kaldı. Sonra şöyle buyurdu:

— Boşadığım kadınlara mürâcaat itiyâdım olsaydı, ona mürâcaat ederdim...

Hazret-i Hasan (R.A.), yine bir gün Abdurrahman isimli şöretli bir fakihın yanına gitti...

Abdurrahman, emsâli bulunmayan Medine fakihlerinin reisi idi.

İşte peygamber çiçeği Cenâb-ı Hasan (R.A.), bu zatın evine gitti. Abdurrahman sevincinden uçacak gibi oldu. Hazret-i Hasan'ı sevgi ve muhabbetlerin en taşkını ile karşıladı ve şöyle dedi:

— Â iki gözümün ışığı! Haber gönderseydin ben geldim; niye zahmet ettin?

— Şahsi bir işim için geldim!

— Söyle, emrin nedir?

— Kızını istiyorum!

— Vallahi, Yâ Hasan; kızıma senden daha iyi tâlib olamaz. Fakat bilirsin ki kızım, benden bir parçadır. Onu sevindiren beni sevindirmiş, ona kötülük eden bana kötülük etmiş olur. Sen ise çok alıp boşayan bir zatsın. Şâyet benim kızımı da boşayacak olursan, sana karşı olan sevgimin kaybolmasından korkarım. Çünkü sen de Allah Resûlünün bir parçasısın. Kızımı boşamayacağına söz verirsen, fedâ olsun, vereyim.

Hazret-i Hasan (R.A.) sükût etti ve çıkıp gitti. Giderken:

— Kızını boynuma halka yapacaktı, dedi...

**

Allahın arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali (R.A.) Hazret-i Hasan (R.A.)'ın çok evlenip boşamasından üzüldü. Bir gün hutbe esnasında halka şöyle demişti:

— Hasan'a kız vermeyiniz, zira boşar!..

Hemedân kabilesinden biri ayağa fırladı ve gönül coşkunluğu içinde haykırdı:

— Ey Mü'minlerin Emiri! Yeter ki o bizden kız istesin. Biz, ona istediği kadar kız veriz. O isterse saklar, isterse boşar!..

Adamın bu sevgi ve bağlılığına memnun kalan Hazret-i Ali (K.V.) hemen şu mısraları okudu:

لَوْ كُنْتُ بَوَّاءًا عَلَى بَابِ جَنَّةٍ
لَقُلْتُ لِهَمْدَانٍ أَذْخِلِي سِلَاحِي

— Eğer Cennet'in kapıcısı olsaydım. Hemedân sülâlesine, selâmetle içeri girin, derdim!..

İmanın billûrlaşmış nurdan âbidesi Hazret-i Hasan (R.A.), zamanın Yusuf'uydu. Güzellik göğünün en yücesine varmış bir efendiydi...

Ebediyet âlemine göçtüğü vakit kendisinden 15 erkek ve 8 kız evlâdı kaldı...

Bunlardan da, babasıyla aynı adı taşıyan Hasan'dan başka hiç birinin çocuk sâhibi olmasına imkân doğmadı... Dördü Kerbelâ çölünde, o müthiş günde, zalimler eliyle ve Hazret-i Hüseyin (R.A.) ile şehid oldular... Geriye kalanları da çocuk sâhibi olamadan vefat etti...

Hazret-i Hasan (R.A., yalnız üç hadıs rivayet etti. Çünkü Allah Resûlünün bekâ âlemine göçüşlerinde, yaşı ancak yediydi...

Hilim, edep, hayâ, ahlâk ve yumuşaklık başlıca fari-kalarındandı. Ömründe kimseye sert muamele ettiği ve ga-zap yüzü gösterdiği görülmemiştir.

Her mikyasın üstünde cömert... Birkaç kere, olanca malını ve mülkünü Allah için verdi... Her şeyini yüce Rabbin rizâsı uğrunda sebil etti... Ve kendisinden yardım isteyenle-ri bütün mevcudiyetiyle lûtuflandırdı. Onun kerem ve cömertliği dillere destan olmuştu... Hiç kimse kapısından boş dönmemişti... Hiç kimseyi mahrum bırakmamıştı...

Ömür nefeslerini Allahı zikrederek tüketmişti... Kâbe mumu gibi gece sabahlara kadar yanar, seccadesi üzerinde göz yaşları dökerdi...

O elest bahçesinde yetişen Peygamber çiçeği, bu dün-yada bir çiçek gibi yaşadı ve kısacık bir ömürden sonra son-suzluk diyarına göçtü... Allah ondan râza olsun... Bu günah-kârı ve bütün mü'minleri şefaatine lâyık kılsın... Âmin...

SELÂM

Selâm sana ey ak nurlar sâhibi,
Seni candan sevmiş idi son Nebi...

Sen ki geldin, nurlar saçtın cihana,
Benim gönlüm hasretinle hep yana...

Derd-i derûnuma dermân crîştir,
Gecemin gündüzü yok, bu ne iştir?

Şefâat eyle ey Kâbe'nin mumu,
Ben sana bağladım hep umudumu..

Sensin Son Nebî'nin kokladığı gül,
İşte ben de oldum, bir garip bülbül!..

HAZRET-İ HÜSEYİN (R.A.)

Kâinatın Efendisinin mukaddes kucağında ve aydın okşalarının ışığı altında yetişen Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) gâyet hâlim, selim, kerim, edip, zâhit, âbid, âlim, âkil, kâmil ve faziletliydi...

Din imamlarının başı, velîler-silsilesinin ser tâciydi.

Künyesi Ebû Abdullah; lâkapları da Ez'zeki ve Es'sapt..

Hayatta dört defa evlendiler: Leylâ, Ümm-ü Veled, Ümm-ü İshak, Er'Rûbab isimli hanımları aldılar...

Bunlardan Ümm-ü Veled, İran Şâhının kızıdır. İran'ın fethinde müslümanların eline düştü. Ganîmetlerin beşte biri ve esirlerle beraber Peygamber beldesi Medine'ye gönderildi...

Soyluluğu ve fevkalâde güzelliği sebebiyle, hak ve adâlet güneşi Hazret-i Ömer (R.A.) tarafından, Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin'e hediye edildi...

Cenâb-ı İmam-ı Hüseyin (R.A.) in çocukları şunlardır:

Ali Ekber,

Ali Evsat —ki Zeynel Âbidin diye meşhur olmuştur.—

Küçük Ali,

Muhammed,

Abdullah,

Câfer,

Zeynep,

Fâtıma,

Sekine...

Ali Ekber, harikulâde yakışıklı bir insan çehresi ve konuşmasıyla, Allah Resûlünün benzeri...

O güzel efendi ve taze çiçek de 28 yaşında, Kerbelâ'da şehid oldu. Zâlimler Peygamber soyundan gelen bu mübârek insanı öldürmekten titremediler...

ZEYNELÂBİDİN

Hz. Hüseyin'in İmam-ı Zeynelâbidin diye şöhret bulan oğlu Ali (R.A.), 38 tarihinde doğdu. Muazzez babası Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) şehid düştüğü zaman 23 yaşındaydı. Şu fânî âlemde 57 yıl yaşadı ve Hicretin 94. yılında ebediyyetin gerçekler diyarına göçtü... Muazzez amcası Cenâb-ı Hasan (R.A.) ın yanına gömüldü... İlâhî cilveye bakınız ki, Peygamber kızı, torunu ve torununun oğlu yanyana... Zeynelâbidin'in altısı erkek ve beşi kız, onbir evlâdı oldu...

İmam-ı Zeynelâbidin, babası gibi, ilimde, hîlîmde, ibâdetde, ittikadda, bilgide, keremde, takvâ ve verâda pek yüksek...

Abdest alırken imân aynası berrak yüzü sapsarı kesilirdi.

Sebebinî sordular:

— Yâ İmam! Yüzünüz niçin böyle sararıyor?

Cevap verdi:

— Kimin huzuruna durduğumu düşünürseniz niçin sarardığımı anlarsınız!..

O gönüller aydınlatan din büyüğü iman zevkinden öyle bir hâle gelmişti ki, bir günde, gece ve gündüz, bin rekât namaz kılıyordu...

O kadar ahlâk ve edep sahibi idi ki karıncayı bile incitmek istemezdi... İşte nur neslinin insanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur edilmiş büyükleri...

Bir gün kendisine dil uzatan ve kinayeli lâf atan bir şahsı görmemezlikten geldi... Fakat buna rağmen edepsiz adam haykırdı:

— Seni kastediyorum, seni; nasıl görmemezlikten geliyorsun?

O gönlü güzel din büyüğü de:

— İşte, bunun için görmemezlikten geliyorum...

Cevabını verdi...

Yine bir gün, kendini bilmez bir İmam Zeynelâbidin'e sataşmıştı. Adam ileri geri bir hayli atıp tuttu. Nihayet yorulup sustu. Hz. İmam sadece sükûnetle dinledi. Adamın sustuğunu görünce, ellerini Allahın hacet kapısına açtı ve şöyle dua etti:

— İlâhî! Bu adamın bana isnat ettiği suç ve kusurlar bende varsa, beni islâh eyle ve günahımı bağışla.. Eğer bende yoksa, bu adam, büyük günah işlemiş oldu, onu mağfiret et...

Bu ulviyyet, bu alicenaplık taş kalbli adamı rikkate getirdi. Hayret ve dehşetle ürperdi ve Cenâb-ı İmama koşup göz yaşları içinde özür diledi...

Ahlâk ve seciyenin böylesi...

Bu ahlâk ve üstün seciyenin kaynağına baktığımız zaman bu kaynağın Peygamberler Peygamberinden olduğunu ve nur neslini çevrelediğini görüyoruz...

Din inamlarının başı, velîler silsilesinin ser tâcî Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) bir gün evinde misafirleriyle oturuyordu... Her taraf nur ile pırıl pırıldı.. Can bûlbûlü hak bahçesinde dem çekiyordu. Tatlı ve zevkli bir sohbe dalmışlardı...

Cenâb-ı Hüseyin'in kölesi misafirlere hizmet ediyordu. Bir ara kölenin ayağı dolaşarak elinde tuttuğu sıcak yemeği Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in üzerine döküverdi... Sıcak yemekten canı iyice yanan, Hz. İmam hiddetle kölenin gözlerinin içine baktı. Köle, büyük bir kusur işlediğini anladı ve efendisinin canını yaktığı için cezaya çarpması gerekiyordu...

Köle, ama öyle yaman bir köle... Dilinden hikmet incileri dökülüyor ve hemen Kur'andan şu âyetleri okudu:

وَالْكَافِرِينَ الْفَيْضَ

Öfkelerini yutanlar...

Hazret-i Hüseyin (R.A.):

-- Peki, dedi; öfkemi yendim!..

Fakat yaman köle durmuyor, yine okuyor:

وَالْمَافِينَ عَنِ النَّاسِ

İnsanların kusurlarından, afv ile, geçenlerdir.

Yüce din eri, velîler silsilesinin ser tâcî Cenâb-ı Hüseyin (R.A.):

— Madem ki, diyor; Allahtan korkan takvâ sahipleri insanların suçlarını afvediyorlar. Öyleyse ben de senin suçunu bağışlıyorum. Çünkü ben de Allahtan korkan bir kulum...

Kölenin dudakları yine kıpırdıyor:

وَاللَّهُ يَحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

— Allah iyilik edenleri sever!..

Hazret-i Hüseyin'in iman aynası berrak yüzünde tatlı bir tebessüm ve dudaklarında köleyi saâdetten uçuracak kelime:

— Seni malımdan da âzâd eyledim!..

Köle sevinç göz yaşları içinde sesini yükseltti:

— Aziz Efendim! Allah size uzun ömürler ihsan etsin...

İşte Peygamber evlâtlarındaki hak ve adâlet duygusu... Onların iç gözlerine İlahî nurun sürmesi çekilmişti, onlar şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışının ışığı altında büyümüşlerdi... Ve şimdi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in evlâdı da aynen muazzez babası gibi âleme nurlar saçıyordu... Ahlâk ve edebin en yücesine erişmiş bir din büyüğüydü...

GÖZ YAŞIYLA SULANAN YERLER

Büyük İslâm âlimi İmam-ı Esmâî diyor ki:

— Bir gece Mekke'de Allahın evini ziyâret edeyim ve bu tenhalıktan istifade ederek yüce Rabbime ibâdet edeyim diye geç vakit evden çıktım. Allahın evini tavaf ederken bir genç gördüm. Baktım ki yönü Beytullah'a karşı gözlerinde elmas elmas yaş, Aziz ve Celil olan Allaha yalvarmakta:

— Ey Rabbi Rahimim! Herkes uyur, sen her yerde hazır ve nazırsın, Hay ve Kayyumsun. Bütün kapılar kapanmıştır, sadece senin rahmet kapın açıktı. Ben, âciz, günahkâr, rahmetine muhtaç olarak kapına geldim. Şu mukaddes evin hürmetine beni rahmetine mazhar kıl. Günahları ancak sen bağışlarsın. Beni de bağışla ey yaradanım Allah... Ey Allahım! Senin lütfunla sana ibâdet ve itâat ediyorum. Sen bilirsin, isyanım varsa cehlinden isyan etmişimdir. Günahlarımı mağfiret eyle, mübârek cemâlini görmekten beni mahrum etme... Habibinin şefaatine nail eyle... Yâ Rabbi! Senin kapına geldim, beni ümitsiz etme... Benim bütün ümidim ancak sensin!..

Elleri Allahın hacet kapısında, gözlerinde billûr billûr yaş durmadan hıçkıran genç bu sözlerinden sonra kendinden geçmiş olarak yere yığıldı. Yanına sokulup baktım... Bir de ne göreyim: İmam-ı Zeynelâbidin değil mi?

Onu şevkle kucakladım. Onun içli duası ve ağdı beni de ağlattı. Kucağında baygın bir halde bir müddet yattıktan sonra gözlerini açtı ve:

— Beni Hâlıkımın zikrinden alıkoyan kimdir? dedi.

— Â benim aziz efendim! Sen Peygamber evlâdından olduğun halde bu ağlayış, bu inleyiş nedir?

O zaman mübârek başını kaldırıp bana baktı ve:

— Ey Esmâî, dedi; Şanı yüce Rabbimizin şu ilâhî fermanını bilmiyor musun? Cenâb-ı Hak Kerim kitabında şöyle buyurmadı mı:

فَإِذَا نَفَخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ
يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ۝

— Sur üflendiği zaman, işte o gün aralarında nesep diye bir şey yoktur ve ondan sorulmayacaklar da...

Ey Esmâî! Bilmez misin ki, Cenâb-ı Hak, Cennetini kendisine itâat edenler için yaratmıştır.

Evet, o gönüller aydınlatan Peygamber evlâtları böyleydi... Baş kesilmiş mum gibi sabahlara kadar göz yaş döküyorlardı...

Yine bir defasında Hışam Bin Abdülmelik Allahın mukaddes evini ziyarete geldi. Kalabalıktan bir türlü, «Hacer-i Esved» e yanaşamadı. O sırada Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) Efendimizin oğlu Zeynelâbidin görüldü. Öyle bir an ki, iş ne atılsa yere düşmeyecek kadar kesif bir kalabalık var... Mü'minler, mübârek taşın etrafını çevrelemişler, gönülleri- nin tâ içinden niyaz ediyorlar.. İşte tam bu anda Zeynelâbidin beliriveriyor. Herkes ona hürmetin ve muhabbetin en güzelini gösteriyor ve yol veriyor...

Hışam'ın etrafındaki Şam büyüklerinde hayret ve dehşet... Efendilerine soruyorlar:

— Bu zat kimdir ki, halk kendisine saygıların en büyüğünü gösteriyor?

Ve Şâir Ferezdak meşhur kasidesini ortalığı çınlata çınlata okuyor:

Bilmiyorsan bil ki, bu, Fâtıma'nın oğludur;
Büyük babasıyla Allahın Nebilerine son verilmiştir.
Allah onu azametli ve şerefli yarattı;
Kudret kalemi onun bu şerefine levha yazdı.

Kendisi hayâ duygusundan gözünü saklar;
 Başkaları da onun heybetinden önlerine bakar.
 Konuşmaz, ancak güler yüzle söz söyler.
 Onun iki eli birden cömertlik bulutudur ki,
 Boyuna ihsan yağmuru yağdırır da suyu yine bitmez..
 Ömrünce yok dememiştir; ancak Şehadette..
 Eğer Şehadette yok kelimesi olmasaydı,
 Oradaki yok da onca evet olurdu.
 Kıtık hüküm sürer ve arslanlar açlıktan kıvranırlarken,
 Onlar lütûf saçmakta devam ederler..
 Zorluk, onların ellerindeki açlığı daraltmaz.
 Bu, zengin olsalar da, olmasalar da esas.
 Allahın anılışından sonra gelen isim onlarındır.
 Her söz onların anılışıyla mühürlenir.
 Hangi mahlûkun boynunda onların iyiliği yoktur ki?
 Allahı tanıyıp bilen, onların da ululuğunu bilir.
 Ümmetler onların hanedanı sayesinde din ve hakika-
 te erdî..

Şâir'in bu methiyesi üzerine Hışam gazaplanıp Şâiri hapsetti. Bunu haber alan din büyüğü Hz. Zeynelâbidin de Ferezdak'a on iki bin dirhem hediye etti ve şöyle haber gönderdi:

— Bundan ziyade paramız olsaydı onu da gönderirdik..

Şâir, alıcenaplık göstererek parayı almak istemedi:

— Ben dedi; sizi Allah için methettim, para için değil!..

Ve şu cevabı aldı:

— Biz peygamber evlâdınız. Hediyeimizi geri alamayız..

ÖĞÜT

O Elest bahçesinde yetişen gül, bir gün Hasan Basri Hazretlerine şöyle öğüt verdi:

— Yâ Hasan! Sana ihsan edene itâat et! İtâat etmezsen isyan etme... Eğer âsi olacaksan ihsanımı kabul etme ve yemeğini yeme! Bütün bunlara rağmen isyan edeceksen. cevabını hazırla! Ama dikkat et ki, cevabın doğru olsun!..

Güzel de şiir söylerdi... Bu dalda da en usta:
 Allahım! Hacetlerimi sana yönelttim;
 Ve dileklerimle senin kapına geldim.
 Ey sırlar ve gizlilikler âleminin âlimi;
 Yüreklerin sakladığını ancak sen bilirsin.
 İlâhî, benim hacetlerimi sen gör!
 Zira senden başka hacet kapısı görmüyorum.
 Ey rızıkları bölen Allah;
 Fazlın ve kereminle benim rızıkımı genişlet!
 Bildiğin günahlarımdan beni suçlama!
 Kereminle benim suçlarımı ört..
 Seni belirtebilecek ne bir medh sıfatı
 Ne de bütün kâinata bedel bir kudret...

İşte Peygamber çiçekleri âleme böyle güzelim miskler saçıyordu... İnsanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur nur nesli böyleydi...

AHLÂK

Bir defasında vicdanı kara adamın biri Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e karşı terbiyesizce bir söz söyledi... O güller ay dınlatan din büyüğü imân aynası berrak yüzünü hayırsız adamdan tarafa döndürüp tatlılık ve yumuşaklık içinde şöyle dedi:

— Ey Kardeş! Eğer sözünde doğru isen, Allah seni mü-kâfatlandıracaktır. Eğer yalancı isen, bil ki Yüce Allahın intikamı, benim senden alacağım intikamdan daha şiddetlidir!..

Rivayet edildiğine göre Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) Efendimizin Ali isimli oğulları üçtür: Büyük, ortanca ve küçük Ali'ler...

Din ve şariat ulusu Hz. Hüseyin (R.A.), kardeşi Hz. Hasan'ın göğsünden yukarı kısmıyla Sonsuzluk Nebisine benzesine karşı, göğsünden aşağı kısmıyla Allah Resûlünü andırıyordu...

Alemin Fahri bu dünyadan ebediyete intikal ettikleri zaman Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) altı yaşındaydı... Ancak sekiz hadis rivayet edebildi...

EN GÜZEL SIFAT

Cihan günlerinin saâdet cennetlerine döndüğü nur asrında bir gün, Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi sahabileriyle bir sokaktan geçiyorlardı. Mini mini Hüseyin de orada oyun oynuyordu.

Kâinatın Efendisi onu görür görmez koştular, yavruyu mukaddes kucaklarına aldılar, kokladılar, öptüler ve hayâl üstü bir gülümseyişle şöyle buyurdular:

— Hüseyin, güzel sıfatlarda ve dış görünüşte bana yakındır; ben de ona yakınım. Hüseyin'i seven Allahı sever. Hasan'la Hüseyin benim torunlarımdır ve öyle iki kol başıdırılar ki, zürriyetleri dalga dalga her tarafı tutacaktır...

İşte koca islâm zemini üzerinde en ileri mâna kahramanları o nesilden yetişti... Buhârâ'dan tutun da tâ Endülü's'e kadar binlerce seyyid... Ve binlerce velî...

Fâtıma - Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı...

Rabbi Rahimimiz Kerim kitabında Ehl-i Beyt'e hitaben:

— Ey Ehl-i Beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tettemiz yapmak ister!

Buyuruyor...

İşte bu mübârek âyet Peygamber evinin has kadrosuna şâmil. Onları her türlü tereddüt ve şüpheden münezze ve esasta tertemiz olarak vasıflandırıyor...

Yine Âlemin Fahri'ne salât ve teslimiyet emreden şu âyetin inışinde:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

— Şüphesiz ki Allah ve Melekleri Peygambere çok salât (ve tekrım) ederler. Ey imân edenler, siz de ona salât edin, tam bir teslimiyyetle de selâm verin.

Muazzez sahabileri Allahın Resûlünden sordular:

— Ey Allahın Resûlü! Sana nasıl selâm vereceğimizi öğrendik; fakat nasıl salât getireceğiz; bunu da öğretir misin?

Bunun üzerine Kâinatın Efendisi, aynıyle namazların son rekâtlarında okunan «Allahümme sallî» ve «Allahümme Bârik» i tâlım buyurdular. Bunda salât, Muhammed'e ve onun âline —soyuna— ve İbrahime ve onun âline şeklinedir...

İşte böylece âyet ve hadisle, «âl-i Muhammed'e alt soy» un mevkil gösterilmiş oluyor...

Fahr-i Râzî diyor ki:

Peygamber evinin mensupları, Allahın Resûlüyle beş şeyde ortaklırlar: Birincisi selâm... İkincisi son rekâtlerdeki salât... Üçüncüsü esasta tertemiz olmak... Dördüncüsü kendilerince sadaka kabûlünün haram oluşu... Beşincisi muhabbet...

İç gözlerine ilâhî nurun sirmesi çekilen şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (R.A.) üstün ahlâk ve edepleriyle düşmanlarını bile hayrette bırakmışlardır...

Yine Âl-i İmran Sûresindeki bir âyet, Hz. Fâtıma-ı Zehrâ (R.A.) ile soyunun üstünlüğüne şehadet ediyor...

Kâinatın Tâci, kendilerini ve soylarını yalanlayanlara lânet okuyan bu âyet nâzil olunca, kâfirleri meydan münakaşasına dâvet buyurdular... Kâfirler de hemen reislerine koştular:

— Yâ Âkib! Muhammed bize meydan okuyor; ne yapmamızı tavsiye edersin?

Âkib şöyle dedi:

— Vallahî Muhammed'in Peygamberliği sizce de muhakkak... Bunun inkârı muhaldir. Bir Peygamberle çekişenlerin ise helâkleri muhakkaktır. Onun için, eğer dinine giremeyecekseniz O'nunla çekişmekten vazgeçip iyi geçinmek en güzel yoldur...

Kâfirler Âkib'den ayrılıp dönerken yolda Sonsuzluk Nebisine tesadüf ediyorlar... Kâinatın Efendisinin mukaddes kucığında Hz. Hüseyin (R.A.) vardır. Hz. Hasan'ın da elinden tutup götürmektedir... İlim ve Hikmet Kutbu Cenâb-ı Ali (K.V.) de arkadan geliyor...

Bu hâli gören kâfirlerden biri dayanamıyor ve arkadaşlarına şöyle diyor:

— Görüyor musunuz manzarayı?.. Bunlar öyle insanlar ki, Allahtan, bir dağın silinip süpürülmesi ve yok edilmesini isteseler, Allah onların duasını kabul eder ve o dağ silip süpürür, yok eder.. Onlarla sakın çekişmeyiniz ve hep iyi münasebet muhafaza ediniz...

Allah Resûlünün yakınlarına dostluk ve muhabbet emreden âyeti kerime nâzil olunca sahabiler sordular:

— Ey Allahın Resûlü! Kendilerine dostluk ve muhabbet gösterilmesi bize vâcip olan yakınların kimlerdir?

Ebedî Hayat Müjdecisi buyurdular ki:

— Ali, Fâtıma ve onların iki oğludur!..

Bir gün gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hasan (R.A.) verdiği bir hutbede şöyle dedi:

— Beni bilen bilir; bilmeyen de bilsin ki, Ben Allah Resûlünün torunuyum! Ve şu âyet-i:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا

— Ey Peygamber, biz seni hakıykatın bir şâhid, bir müjdeci ve bir korkutucu, ve Allah'a, Onun emir (ve teysiri) ile bir dâvetci ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik.

Okuyarak. Ben Müjdecinin, ben korkutucunun oğluyum. Ben Peygamber evinin o kadrosundanım ki, Allah onlara sevgi ve dostluğu farz kıldı ve Peygamberine indirdiği Kur'ânında bu sevgi ve dostluk borcunu bildirdi.

**

Allahın Sevgilisi buyuruyorlar:

— Benim soyumdan gelenlere sevgi, Nuh'un gemisi gibidir. Binenler kurtulur, binmeyenler de helâk olur!

— Sırat üzerinde en sağlam adım atacak olanlar, soyumdan gelenlerle sahabilerime muhabbette en ileri olanlardır...

— Şu benim oğullarım. Hasan ile Hüseyin, Cennet gençlerinin efendileridir. Babaları da onlardan daha hayırlıdır...

— Sizi nimetlendiren Allahı seviniz. O'nu sevdiğiniz için beni, beni sevdiğiniz için de Beyt Ehlimi sevinizi!..

— Benim nefsimi kendi nefsinden, zatımı zatından, ehlimi ehlinden ve soyumu öz soyundan üstün tutmayanda imân kâmil olmaz...

— Soyumdan bana en sevgili olan, Hasan ile Hüseyindir...

— Benim esrar mahzenim ve güven hedefim, soyum-

dan gelenlerle yardımcılarımdır. Onlardan bir hatâ çıkacak olursa bağışlayınız ve muhsin olanları kabul ediniz!..

Enbiyanın ekmeli, Evliyanın emeli, Kevn-ü Mekân Temeli Cenâb-ı Risâlet Penah Efendimiz, Vedâ Haccında yer gök arası, insan oğlunun vardığı son kelâm harikası olan muhteşem hutbelerinde şöyle buyurdular:

— Ey İnsanlar! Ben size kadr ve kıymeti azim iki varlık bırakıyorum: Biri, nur ve hidâyet kaynağı Kur'ân; öbürü beyt Ehlim...

Ve üç kere tekrar ettiler:

— Beyt ehlim hakkında size Allahı hatırlatırım! Beyt ehlim hakkında size Allahı hatırlatırım! Beyt ehlim hakkında size Allahı hatırlatırım!..

Evet, o beyt ehli ki, hikmet cevherinin kaynağı, hidâyet gülistanının gıncasıdır...

Din imamlarının başı, veliler silsilesinin ser tâcı olan Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in hamâseti, yani cesareti ve kahramanlığı dünyaya misâl olacak derecede yüksekti... Şanlı ve ebedî Peygamberimiz bir hadis-i şeriflerinde:

— Hasan bana benzer, Hüseyin Ali'ye benzer!

Buyurmuşlardır. Hakikaten Cenâb-ı Hasan (R.A.) hilim ve teennî, afiv ve idarede Sonsuzluk Nebisine benzediği gibi, göbekten yukarı kısımları da tamâmen O'nu andırıyordu...

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) ise şiddet ve atılganlıkta, cesaret ve kahramanlıkta Allahın Aslanı ve evliyalar sultânı olan pederi İmam-ı Ali'ye benziyordu... Ve göbekten aşağı kısımları mukaddes dedesini andırıyordu...

O kadar takvâ ve verâ sahibi idiler ki, 25 defa yaya olarak hacça gittiler... Hatta bir gün bir gecede bin rekât namaz kıldıkları bildiriliyor...

O bir cömertlik deniziydi ki herkes onun lütûf ve ihsanından istifade ediyordu...

Cihan günlerini Cennet sabahlarına döndüren Kâinatın Efendisi onları nur ve hidâyet menşuru olarak bırakmış-

lardır... Ne mutlu, o iki goncayı koklayabilen mü'minlere... Ne yazık, ne yazık, onların sevgisinden mahrum olan karanlık gönüllere...

EHL-İ ARZIN SEMAYA EN SEVGİLİSİ

Rivayet edildiğine göre: Bir gün Peygamber mescidinde Allah Resûlünün sahabîlerinden Ebû Saîdî'l-Hudrî ve Abdullah İbni Amr İbnil-Âs ve diğer bazı ileri gelenler bir hal-ka olup oturuyorlardı. Tam o anda din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) mescide geldi ve onlara selâm verdi... Hepsi de selâmı aldılar. Yalnız Abdullah sükût etti. Cenâb-ı Hüseyn (R.A.), yanlarından uzaklaşınca da yüksek sesle:

— Ve aleykesselâm ve rahmetullahi veberekâtühû, dedi..

Sonra arkadaşlarına dönüp:

— Ey arkadaşlar, dedi; size yer halkından gök ehline en sevgili kimdir, haber vereyim mi?

— Pekâlâ haber ver!

— İşte bu gidendir ki —Hz. Hüseyn— eyyamı Sıffin-den sonra bana bir söz söylemedi.. Benden râzı olması indimde cihan değer!..

Muazzez sahabî Ebû Saîdî'l-Hudrî:

— Yâ Abdullah, dedi; özür dilesen olmaz mı?

— Evet, olur!..

Hemen ertesi sabah Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) in huzuruna varmak için karar verdiler. Ve ertesi gün Peygamber torununun kapısına vardılar:

Tak tak!.

— Kim o?

— Biziz, yâ Hüseyn!

— Buyurun!

Hz. Ebû Saîdî'l-Hudrî, Abdullah'ın Mescidi Nebevide söylediği sözleri hikâye etti...

İmanın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) sordu:

— Yâ Abdullah! Ehl-i arzın semâya en sevgilisi ben olduğumu biliyor musun?

— Kâbe'nin Rabbi olan Allah hakkı için öyledir!

— Öyle ise niçin Sıffin'de hem benimle, hem pederimle muhârebe ettin? Halbuki pederim benden daha hayırlı idi!

— Evet, öyledir! Lâkin pederim Amr, bir gün beni Allahın Resûlüne şikâyet etti:

— Ey Allahın Resûlü! Abdullah bütün gece namaz kılar ve gündüzün oruç tutar...

O zaman Kâinatın Efendisi şöyle buyurdular:

— Yâ Abdullah! Namaz kıl ve uyu. Oruç tut ve iftar et ve Amr'a —yâni babana— itâat eyle!..

İşte ben Sıffin'de babama itâat eyleyerek cenk sahnesine çıktım. Amma vallâhi kılıç çekmedim, süngü takmadım, ok atmadım...

Abdullah, bu sözleriyle İmam-ı Hüseyn (R.A.) den özür diledi...

O gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Hüseyn (R.A.), öyle gönül aydınlatan din büyüğüydü ki onunla cenk edenler bile onun yüksek kıymetini takdir ediyorlardı...

O, cihana bir cennet çiçeği olarak gelmişti ve âleme güzelim miskler saçarak ebediyet yurdunun kapısından içeri ayak attı...

Ey Allah Resûlünün kokladığı tek çiçek;
O güzel Cennetlere bizi de, bizi de, çek!..

Hz. MUAVİYE'NİN ÖLÜMÜ

Hicretin 80. senesi içerisinde Hazret-i Muaviye (R.A.), bir gün minbere çıktı. Hutbe okuduktan sonra:

— Ey insanlar, dedi; üzerinizde müddet-i emâretim uzadı. Sizi usandırdım. Ben de sizden usandım. Ve sizden ayrılmayı arzu eder oldum, siz de benim ayrılığımı arzu eder ol-

dunuz. Lâkin benden sonra size benden hayırlısı gelmez. Nitekim evvel gelenler, benden hayırlı idiler. Denilmiştir ki, her kim Cenâb-ı Hakka kavuşmayı isterse Bâri Teâlâ dahi onun likasını ister... Yâ Rabbi.. Ben senin mülâkatını istiyorum, sen de benim mülâkatımı irade buyur ve beni mübârek ve mesûd kıl!..

Minberden inip evine gitti ve arkasından hastalandı. Ölüm döşegine yattığı vakit: «Beni oturtun» dedi. Kendisini oturtular. Allahı tesbih ederek andı ve gözlerinden yaşlar boşanarak ağladı ve kendi nefsine hitap etti:

— Ey Muaviye! İhtiyarlayıp çöktükten sonra Rabbini hatırlayıp zikrediyorsun. Halbuki bu hâlin, gençlik dallarının bol su aldığı ve yapraklarının henüz yemyeşil olduğu zamanda olmalıydı!..

Sonra ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp duaya başladı:

— Ey Rabbi Rahimim! Kalbi katı ve günahkâr olan şu ihtiyara merhamet et. Allahım; kusurlarımı at, sürçmelerimi bağışla. Senden başkasında ümidi olmayan lûtfunla muamele et...

Artık ecel rûzgârı onun da can kandilini söndürmek üzereydi. Bu esnada ziyaretine gelenler oldu. Onlara şunları söyledi:

— Topyekûn dünya, görüp tecrübe ettiğimizden başka bir şey değildir. Vallahî, iyi biliniz ki, onun yeşilliklerini neş'e içinde karşıladık, yaşayışımızdan zevk aldık. Dünya ise durmadan yavaş yavaş bu zevk ve neş'elerimizi bozdu. Nihayet bir gün dünya bizi kocalttı ve terk etti. Bizi elem ve kederlendirdi. Vay bu dünyaya, vay bu dünyaya!

Oğlunu başucuna çağırıp şu öğüdü verdi:

— Ey Yezid! Ben öldüğüm vakit beni aklı başında bir adam yıkasın. Zira akıllıların Allah indinde bir değeri vardır. Beni güzel yıkasın ve âşikâre tekbir alsın...

— Oğulcağızım! Ben seni seferler ile dolaştırmaktan müstağni ve her işi sana âsan kıldım... Ben senin için kimseden

korkmam, lâkin Hazret-i Hüseyin (R.A.), Abdullah İbn-i Ömer ve Abdullah İbn-i Zübeyr'den korkarım...

İbn-i Ömer, ibâdet ve tâate düşkündür ve takvâ yoluna koyulmuştur. Herkes sana biat edince o da eder. Amma Hazret-i Hüseyin, hafif bir zattır! Kûfe halkı onu, sana karşı çıkarabilirler. Ona karşı zafer kazandığında af ve bağışlama ile muamele et. Onun bize karâbeti ve büyük hakkı vardır Senin üzerine arslanlar gibi hücum edecek ancak Abdullah İbn-i Zübeyr'dir...

*
**

Son sözleri şu oldu:

— Allahın Resûlü bana bir elbise vermişti. Onu bugüne kadar sakladım. Mübârek saç ve tırnaklarından da bir miktar almıştım. Bunları, ağız, burun, kulak ve gözümün üzerine koyun. Allah Resûlünün giydiği bu elbiseyi de kefenimin altından bana giydirin. Allahü Teâlânın ana - baba hakkındaki emirlerine riâyet edin. Beni böylece mezarıma koyduğunuz vakit, Allahın Rahmeti ile başbaşa bırakın... Ben öldükten sonra cömertlik ve ikram dahi benimle beraber ölü. Ve nice insanların devlet hazinesinden aldığı tahsisat kesilir, dilencilerin elleri boş kalır.

Ve gözlerinden akan yaşlar sakalına doğru inerken şunları ilâve etti:

— Keşki bir köyde kalaydım da devlet işlerini üzerime almayaydım..

Evet, her fâni gibi Hazret-i Muaviye de (R.A.) bu dünyadan ebediyet âlemine göçtü... Kendisi cömertliğiyle meşhurdu. Peygamberimizin de kâtiplerindendi, aynı zamanda Nebiyyi Muhterem'in kayın birâderi oluyordu...

BÜYÜK FÂCİA

Hazret-i Muaviye'nin vefatından sonra, yerine geçen oğlu Yezid, makamını sağlamlaştırmak için, Medine valisi Velid'e bir nâme gönderdi:

— Yazım sana geldiği zaman, Hüseyin B. Ali ile Abdullah bin Ömer, ve Abdullah Bin Zübeyr'i buldur. Onların, bana biatlarını sağla...

Halkın da biy'atını al...

Velid, Yezid'in mektubu gelince, bir fitne ve karışıklık çıkmasından korktu. Bazı yakınlarını çağırıp mektubu gösterdi ve:

— Nasıl hareket edeceğiz? Diye sordu.

Şu cevabı verdiler:

— Yâ Velid! Hemen üçünü de dâvet et.. Kendilerine biy'at teklif eyle!. Kabul ederlerse ne âlâ!.. Zira bu iş, gâyet hassas ve tehlikelidir!..

Velid bir adam göndererek Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) ile Abdullah ibni Zübeyr'i dâvet etti. Adam, her ikisini de mescidi saâdetle bularak dâveti bildirdi:

— Yâ Hüseyin! Velid sizinle görüşmek istiyor ve sizi makamında bekliyor...

— Sen git, biz geliriz!..

Abdullah İbn-i Zübeyr (R.A.), Hazret-i Hüseyin'e sordu:

— Sence, bu saatte adam gönderilip çağırılmamızın sebebi ne olabilir?

— Sanırım ki, Muaviye (R.A.) ölmüştür. Biy'at için çağırılıyoruz!

— Ben de aynı fikirdeyim! Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

— Adamlarımı toplayıp kalabalık hâlinde gider ve işin iç yüzünü öğrenirim!

— Hayır, hayır! Korkarım ki sana bir kötülük yaparlar...

— Ben ancak Velid'in bana bir zarar eristiremeyeceği şekilde giderim!..

— Öyle de olsa çok dikkatli davran...

Ve mescidden ayrılıp evlerine gittiler...

Abdullah İbn-i Zübeyr (R.A.) evine gidip gizlendi ve etrafına bazı yakınlarını toplamayı da ihmal etmedi...

Cenâbı Hüseyin (R.A.), ev halkıyla kendisine bağlı dostlarını yanına alıp hükûmet konağına gitti ve etrafındakilere, kapıda, şu emri verdi:

— Ben içeriden çıkmadıkça sakın buradan bir adım olsun ayrılmayınız! Bir ses işiterseniz hemen içeriye dalınız!.

Kendisi erkek adımlarla küt küt yürüyerek hükûmet konağına girip Velid'in karşısına geçti:

— Esselâmtü aleyküm;

Dedi ve oturdu..

Şimdi Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) ile Velid karşı karşıya...

Velid, Şam'dan gelen mektubu okudu. Hz. Muaviye'nin vefat ettiğini bildirdi.. Hz. Hüseyin (R.A.):

— İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn = Muhakkak biz Allaha aidiz ve yine ona döneceğiz. Allah Muaviye'ye rahmet eylesin, dedi.

Velid sordu:

— Biy'at hususunda ne diyorsun?

Cenâb-ı İmam (R.A.) şöyle konuştu:

— Benim mevkiiimdeki insanlar gizli biy'at edemezler. Etseler bile makbul olmaz. Sen halk huzurunda bizi açıkça biy'ata dâvet et! Biz de o zaman vazifemizi yapalım!

Velid, Peygamber torununa karşı sevgi ve muhabbetinden dolayı:

— Yâ Hüseyin, dedi; istediğin gibi olsun!!

Mecliste bulunan biri hemen atıldı:

— Yâ Velid! Ne yapıyorsun sen? Eğer Hüseyin biat etmeden gidecek olursa nice kanlar dökülmedikçe yola gelmez. En iyisi, hapset. Hazır ele geçmişken onu biy'ate zorla.

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) bir arslan gibi yerinden sıçradı ve ortalığı çınlattı:

— Ey mor suratlı adamın oğlu! Yalan söyledin... Valahlı, sen, alçaklaştın!

Kâinatın Efendisinin en sevgili çiçeği böylece kükredik-

ten sonra Velid'in yanından ayrıldı, adamlarını peşine takdığı gibi evinin yolunu tuttu...

Bazıları:

— Yâ Velid! Hüseyin çıkıp gitti. Vallahî sen, böyle bir fırsatı hiç bir zaman eline geçiremezsin!..

Velid, sulh sever bir insandı. Aynı zamanda Peygamber torununa karşı derin bir sevgisi vardı.

Velid, bu defa Abdullah ibn-i Zübeyr'e adam gönderip onu yine isteddi.

İbni Zübeyr (R.A.) bir günlük mühlet isteyip ertesi gün geleceğini söyledi; ve gece vakti, kardeşi Câfer'le beraber yükte hafif olarak nesi varsa alıp Mekke istikâmetinde yola çıktı... Velid, arkalarından asker gönderdiyse de onlara yetişemediler...

Velid ve adamları onlarla meşgul iken Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), yol hazırlıklarını yerine getirip ertesi günün akşamı, kendi ev halkını, kardeşlerini ve kardeşlerinin çocuklarını yanına aldı; ve dudaklarında mukaddes bir âyet, yola revân oldu... Birâderi Muhammed İbni Hanîfe, Peygamber şehri Medîne'de kaldı... Ve Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e şu sözleri söyledi:

— Aziz kardeşim! İnsanlar içinde en sevdiğim sensin ve indimde herkesten azizsin! Herkesten ziyade sana samimî ve hayır isteyenim. Yezid'e biy'atten ırak ol ve mümkün olduğu kadar şehirlerde eğlenme. İnsanlara memurlar gönder, kendine dâvet eyle. Biy'at ederlerse Allaha teşekkür edersin.. Başkasına biy'at etmek üzere ittifak ederlerse senin din ve akıl ve mürüvvetine noksan gelmez... Ben ondan korkarım ki, bir beldeye vardığımda insanlar ihtilâfa düşer. Bir kısmı seninle olur, bir kısmı aleyhinde bulunur.. Senin gibi, şahsen, baba ve anne yönünden bu ümmetin en hayırlısı olan bir büyük adamın kanı boşa gider ve ehli zelil olur!

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) sordu:

— Yâ nereye gideyim, aziz kardeş?

— Mekke'ye git. Orada mutmain olursan ne âlâ, ve il-
lâ belde belde dolaşırsın ve işin sonunu beklersin!

— Nasihatını kabul ettim!

— Allah râzı olsun ve yolunu açık etsin!

— Âmin!..

İki kardeş göz yaşları içinde vedâlaştılar.. Cenâb-ı Hü-
seyin (R.A.) Mekke'ye doğru yola revân oldu.

Nebiyi Muhterem (S.A.V.) Efendimizin mukaddes to-
rununun Medine'yi bırakışı halka pek giran geldi.. Mü'min
gönüller onun hasretiyle alev alev yandı.. Gözlerden iplik
iplik yaşlar döküldü.. Yine bir hicran gecesi başlamıştı.. Bu
gecenin bir gündüğü yok muydu?..

Yolda kendilerine rastlayan Abdullah Bin Mutî, hay-
retler ve dehşetler içinde sordu.

— Yâ Hüseyin! Sana kurban olayım; nereye gidiyor-
sun?

— Şimdiki halde niyetim Mekke'ye gitmek... Orada Al-
lahtan istihâre ederim!..

Abdullah ızdırap içinde sesini yükseltti:

— Sakın dedi; Kûfe'ye gideyim deme! O diyar şeametli-
dir, halkı da vefasızdır... Babana gadrettiler. Kardeşine de
etmedikleri zulüm bırakmadılar... Sen Mekke'den ayrılma!
Arapların Efendisi sensin! Hicazlılar, arabın efendisinden
yüz çevirmezler.. Sen Hicaz'dan başka bir yeri seçme!.

İmânın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin
(R.A.) malyetindekilerle beraber yol alıp Mekke'ye vardı. Ve
yine dudaklarında bir âyet, Allahın beytine girdi...

Daha önce Abdullah İbni Zübeyr (R.A.) Mekke'ye va-
rıp:

— Beyt-i şerife iltica ettim!

Diyerek arkadaşlarıyla beraber bir köşede ibâdet ile
meşgul olmaya başladı...

Beyt-i şerife girenlerin her türlü taarruzdan korunduk-
ları malum.

Arkasından Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) de gelip Beyt-i şerifte buluştular. Ve Mekke'nin ileri gelenleriyle görüşmeye başladılar...

Bu sırada Kûfe ahalisi, Yezîd'in Halifelik makamına geçtiğini, Hz. Hüseyin (R.A.) ile İbni Zübeyr ve İbni Ömer (R.A.) ın bîy'atten kaçındıklarını, Hazret-i Hüseyin'in Medine'de tutunamayıp Mekke'ye geçtiğini haber aldılar ve hemen kendisine bir mektup yazdılar:

— Yâ Hüseyin! Hemen Kûfeye gel! Sana bîy'at edelim...

Biz, kendimizi senin bîy'atine bağladık. Senin yanında ölmeyi göze aldık!

Senin yüzünden Cuma'da, cemâatta bulunamamaktayız! Hemen yanımıza gel! (1)

Haydi, gel artık! Bütün halk, seni gözlüyor. Onların, senden başka imamları yok!

Acele, acele gel, vesselâm! (2)

Her taraf yeşerdi. Meyvalar yetişti. Kuyuların suyu çoğaldı. İstedığın zaman gel!

Senin için askerler ve yardımcılar hazırlanmıştır. (3)

Hasılı Hazret-i Hüseyin'e gelen mektuplar bir heybe dolusu idi...

İki gün sonra bu mektubu, bazı Kûfe ileri gelenlerinin imzaları altında umumî efkârı çerçeveleyen bir tezkere takip etti...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Hazret-i Hüseyin (R.A.) Kûfeliilere bir nâme yazdı:

— Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla...

Hüseyin b. Ali'den, Kûfe'de bu mektubun kendisine erişecek bana dost, taraftar ve bağlı olanlara!

(1) Taberi-Tarih, c. 6, s. 194.

(2) Yâkublî-Tarih, c. 2, s. 241.

(3) Taberi-Tarih, c. 6, s. 193.

Esselâmü aleyküm! Bundan sonra derim ki: Gönderdiğiniz mektuplarınız bana geldi. Sözlerinizden, yanınıza geldiğim zaman sevineceğinizi, bana saygı göstereceğinizi anladım.

Amcamın oğlu, kardeşim ve ailem halkından güvendiğim Müslim b. Akil'i size gönderiyorum. Hâlinizi görsün, fikirlerinizi dinlesin, ileri gelenlerinizle görüşsün! Eğer vaziyet gerçekten bildirdiğiniz gibiyse bana yazar, ben de kal-kar oraya gelirim!

**

Müslim, Hazret-i Hüseyin'in huzurunda. Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), sesine tatlılık ve yumuşaklık vererek Müslim'e hitap etti:

— Ey amcamın oğlu! Seni, Kûfe'ye göndereceğim! Kûfelilerin görüşlerinin hangi noktada toplandığına bak.. Eğer onlar, bana gönderdikleri mektuplarında oldukları üzere iseler, bana acele bildir, hemen yanına geleyim. Eğer sözleriyle fiilleri birbirini tutmuyorsa, sen geri dönmekte acele et!

Müslim, evvelâ Peygamber beldesi Medine'ye gidip Allah Resûlünün nur ravzasını ziyaret ettikten ve yakınlarıyla vedâlaştıktan sonra, soylu atının başını Kûfe istikâmetine çevirdi...

Dağlar, çöller, vâdiler aşır Kûfe'ye vardı. Kûfe'de, Muhtar b. Ubeydenin evine kondu. Başına birçok insanlar toplandı... Etrafını yüzlerce kişi sardı. Tez zamanda İmam-ı Hüseyin (R.A.) adına 30 bine yakın kişiden biy'at aldı.

İşler hiç de fena gitmiyordu...

Haber, Kûfe'de ufuk ufuk yayıldı... Yeni bir heyecan ve taze bir çağlayış başladı...

O sırada Kûfe valisi bulunan Numan b. Beşir, halim, selim, dindar ve kan dökmekten çekinen bir kimseydi... Toplantıların dağıtılması, alevin bacayı sarmadan söndürülmesi için epeyce uğraşdı ise de muvaffak olamadı... İslâmın

akıbeti bakımından birçok öğütler verdi, bunu dahi dinlemedi... Zira Kûfe denizi bir defa dalgalanmıştı, kolay kolay sakinleşeceğı benzemiyordu... Bakalım bu deniz, kaç günahsız insanı yutacaktır?..

Yezid'in casusları hemen harekete geçti ve Yezid'e kuşun kanadıyle haber uçurdu:

— Numan b. Beşir'i azlet, onun yerine acele başka bir vali gönder. Zira onun gevşekliğı yüzünden halk Hüseyn b. Ali'nin etrafında yumak yumak oluyor...

Yezid, İmam-ı Hüseyn'in Kûfe'ye doğru yola çıktığını da haber almıştı... Kûfe valisi Numan'ı azletti. Onun yerine Basra Valisi Ubeydullah İbn-i Ziyad'ı getirdi. Ve yeni valiyeye şu emri verdi:

— İki kanadın varsa, kanatlan, Kûfe'ye uç!

Onun hakkında yapılacak iş: Ele geçirilip azadlanmak, yahut bir köle olarak geldiğı yere geri çevrilmektir. (4)

Haber aldığıma göre Kûfeliiler, yanlarına gelmesi için Hüseyn'e yazmışlar, Hüseyn'de Mekke'den ayrılıp onlara doğru hareket etmiştir.

Beldeler arasında senin belden, günler arasında senin günün onunla belâlanmıştır! Sen, ya onu öldürürsün; yahut, bize bağlanmış olan alle nesebin kesilerek kendi nesebine, köle babana döndürölürsün! Sen, yok edilmeden de sakın... (5)

Yezid, yazısında, Müslim b. Akl'i ele geçirinceye kadar defne arar gibi arayıp buldurarak öldürölmesini, yahut sürgün etmesini de İbn-i Ziyad'a emretmişti...

Hz. HÜSEYİN'İN BASRALILARA GÖNDERDİĞİ MEKTUP

Gönlü elmas renkli incilerle dolu Peygamber torunu,

(4) Zehabi - Âlam, c. 3, s. 201.

(5) Yâkubi - Tarih, c. 2, s. 242.

Selman adındaki azadlı kölesiyle Basralı taraftarlarına şu nâmeyle gönderdi:

— Rahman ve Rahîm olan Allahın adıyla..

Allahın selâmı üzerinize olsun! Bundan sonra derim ki: Ben, sizleri, hak ve gerçek yolun nişan ve alâmetlerini diriltmeye, bid'at ve dalâletleri yok etmeye dâvet ediyorum!.. Dâvetime icabet ederseniz, doğru yolu bulursunuz.

Mektup Basra'ya ulaştı. Herkes öpüp başına koydu. Ancak Münzir b. Cârud isimli bir hâin İbn-i Ziyad'a giderek Hz. Hüseyin'in mektubunu ve içinde yazılı olanı haber verdi...

İbn-i Ziyad, hemen işe el attı ve Cenâb-ı Hüseyin'in adamını buldurup boynunu vurdurdu... Ve böylece cinayetler serisi başlamış oluyordu...

İbn-i Ziyad, Basra halkını şehrin en büyük camisinde toplattı. Minbere çıkıp haykırdı:

— Ey Basralılar! Mü'minler Emri —Yezid— beni, Basra ile birlikte Kûfe'ye de, vali tâyin etti... Ben oraya gidiyorum. Kardeşim Osman'ı yerime bırakıyorum...

Herhangi birinizin ona muhalefet ettiğinizi veya yalan haber verdiğinizi işitirsem, kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a andolsun ki, onu da, onun velisini de öldürür, sizi yola getirinceye kadar, yakın uzak, sıhhatli, sıhatsız demeyip yakalar, hesaba çekerim!

Ve minberden inip camiye terk etti...

Bu tehdit karşısında Basralılar apışıp kaldı... Hayret, dehşet, ibret...

Tek kişi ayağa fırlayıp da «Biz zâlimlerden korkmayız!» diyemedi...

Artık kader ağını örüyor ve Peygamber evlâdı Cenâb-ı Hüseyin'in çevresinde büyük fırtınalar kopmak üzere bulunuyordu...

İbn-i Ziyad derhal Kûfeye hareket etti. Kûfe'ye gireceği sırada başını bir başörtüyle iyice sardı...

Kûfe halkı, Hazret-i Hüseyin (R.A.) in geleceğini işiti-mişti. Dört gözle onu bekliyorlardı.

İbn-i Ziyad'ın adamlarıyla birlikte yanlarından geç-mekte olduğunu gördüler. O zâlimi, Hazret-i Hüseyin sana-rak ayağa kalktılar...

Sevinç çığlıkları atıyorlardı:

— Buyur, hoş geldin ey Resûlullahın oğlu!

Allah'a şükür ki seni bize gönderdi.

Anlamadan dinlemeden Hazret-i Hüseyin sandıkları İbn-i Ziyad'ın ellerini ayaklarını öpüyorlardı...

İbn-i Ziyad, doğruca Vali konağına vardı. Eski Vali Nu-man b. Beşir köşkün damına çıkmış şöyle sesleniyordu:

— Ey Allah Resûlünün oğlu! Sen, benim yanıma ne di-ye geldin? Beldeler arasında benim beldemi seçmekteki mak-sadın nedir?

İbn-i Ziyad avaz avaz bağırdı:

— Uykun uzasın ey kör adam!

Ve başını açtı. Numan b. Beşir, onu tanıdı ve kapıyı açtı.

Kûfe halkı da paniğe kapıldı. Deminden beri ellerini ayaklarını öptükleri bu adam demek ki felâketin tâ kendisiydi:

— Mercane'nin oğlu, Mercane'nin oğlu!

Diyerek çığlık kopardılar ve onu taşla tuttular...

İBNİ ZİYAD'IN TEHDİDİ

İbn-i Ziyad işlere hemen el attı. Halkı Kûfe'nin ulu ca-miine topladı ve minbere çıkıp şu tehdidi savurdu:

— Ey Kûfeliler! Mü'minler Emiri, beni, sizin şehrinize vali tâyin etti. Harp ganimetleri kendi aranızda bölüşülecektir.

Mü'minler Emiri, mazlumlarınıza insaf ve adâletle muamele etmemi, beni dinleyen ve bana itâat edenlerinize ihsanda bulunmamı, âsl olanlara, şüphe ve tereddüt içinde

bulunanlara karşı ise şiddetli ve sert davranmamı bana emretti. Ben, onun emrini sonuna kadar yerine getireceğim.

Ben, sizin itaatlılarınıza karşı şefkatli bir baba, aykırı hareket edenlerinize karşı da ıslatılmış zehir gibiyim!.. Kendisini esirgeyen, koruyandan başka hiç biriniz sağ kalmaz!.

Bu tehdit tesirini göstermekte gecikmedi. Vefasız insanlar bir bir dağıldı...

Kâinatın Efendisinin koklayıp bağrına bastığı biricik çiçeği Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e «Gel, sana canımız fedâ!» diyenler şimdi susuyorlardı...

*
**

MÜSLİM'İN BAŞINA GELENLER

Müslim b. Akil, İbn-i Ziyad'ın Kûfe'ye geldiğini öğrendi. Yatsıdan sonra misafir kaldığı evden gizlice çıkıp Kûfe Eşrafından Hâni b. Urve'nin evine gitti. Orada Kûfelilerin Hazret-i Hüseyin'e biy'atlerini almaya devam etti...

Hâni b. Urve, Basralı Şerik b. Averî de evinde, Müslim b. Akil'in kaldığı odada misafir etti...

Şerik, Basra'daki Ehl-i Beyt taraftarlarının büyükelendirdi. Hâninin evinde bulunduğu sırada hastalandı. İbn-i Ziyad, onu ziyarete geleceğini bildirdi...

Şerik'in beyrinde bir şimşek çaktı ve Müslim b. Akil'e:

— Ey Müslim, dedi; senin gayen de, sana taraftar olanların gayeleri de ancak bu İbn-i Ziyad belâsının yok edilmesidir. Allah sana, onu yok etmen için imkân ve fırsat verdi. O beni ziyarete gelecektir. Kalk, mahzene gir. Yanımda oturup dinlendiği sırada hemen çık başını gövdesinden ayır... Bundan sonra, vali konağına git, orada otur. Halktan hiç kimse, onun hakkında seninle çekişmez, hiç kimse sana düşmanlık etmez...

Ev sâhibi itiraz etti:

— Ben, İbn-i Ziyad'ın evimde öldürülmesini hoş bulmam!

Şerik atıldı:

— Niçin hoş bulmuyorsun? Vallahî, onu öldürmek Al-laha yakınlıktır!

Ve Müslim'e de:

— Sen bu hususta kusur etme!..

Dedi...

Tam o an evin kapısı çalındı.

Tak, tak, tak!..

— Kim o?

— Vali, İbn-i Ziyad!

Müslim hemen mahzene girdi ve Vali içeri alındı...

İbn-i Ziyad, selâm verdikten sonra Şerik'in hâl ve hâ-tırını sordu. Şerik, Müslimin mahzenden çıkıp valinin işini bitirmesi için, sorunun cevabını uzattı durdu. Müslim'e du-yurmak içinde yüksek sesle bir beyit okuyup:

— Â Müslim! Daha ne duruyorsun?

Demek istedi ve beyti tekrarladı... Fakat Müslim bir türlü çıkmıyordu. Nihayet Vali kalkıp gitti...

Müslim mahzenden çıktı. Şerik öfkeyle haykırdı:

— Ey Müslim! Onu öldürmekten seni ancak korkaklık alıkoymuştur!..

Müslim'in dudaklarında tatlı bir tebessüm, şu cevabı verdi:

— Onu öldürmekten beni iki şey alıkoydu. Onlardan birisi: Onu, Hâni'nin evinde öldürmeyi hoş bulmayışım. Öbürü de: Kâinatın Efendisinin şu mübarek sözüdür:

— «İman, ansızın adam öldürmek için fırsat kollamaz!»

Şerik, gerçekten Allah Resûlünün ehl-i Beytine mu-habbet besleyenlerden biriydi. Bu hâle pek üzüldü ve şöyle dedi:

— Vallahî, sen onu öldürmüş olsaydın işin düzelir, kuv-vet ve kudret sende derlenip toplanmış olurdu...

— Öyle olurdu ama, biz ki, Peygamber soyundanız; hile ile adam öldürmek bize giran gelir...

Şerik, birkaç gün sonra bu fanî âleme vedâ etti, ebediyet yurdunun kapısından içeri geçti.

Müslim'in bulunduğu yer bir müddet İbn-i Ziyad'a gizli kaldı.

Fakat İbni Ziyad durmuyordu. Müslim'i bulmak için Mi'kal adındaki kölesini vazifelendirdi...

Mi'kal, Müslim'in yerini öğrendi. Gidip onunla görüştü. Her şeyi öğrendikten sonra İbn-i Ziyad'ın huzuruna gelip haber verdi.

İbn-i Ziyad, bir bahâne ile Müslim'i misafir eden Hâni'yi yanına getirtti. Sorguya çekti. Dövdü... Sonra da zavallı adamın boynunu vurdu...

İbn-i Ziyad'ın elinde zulüm tırpanı, önüne geleni biçiyordu. Bu adam, zulüm mengenesini sıktıkça sıkıyordu..

Müslim b. Akıl, bunu haber alınca İmam-ı Hüseyin'e biy'at eden Kûfe halkına seslendi:

— Ey Kûfeli! Siz çağırınız, biz de geldik. Şimdi niçin gevşek davranıyorsunuz?

Kûfeli! Müslim'in etrafında halka halka oldular. İbn-i Ziyadın konağını akşama kadar kuşattılar...

Akşam olunca, Müslim'in çevresinde ancak 30 kişi kaldı. Vefasız insanlar bir bir dağıldı...

Bu hâli gören Müslim'in ızdırabı sonsuz...

Yanıdakilerle birlikte Vali konağından geri döndü... Bir de ne görsün... Sokak ortasında tek başına kalmamış mı? Artık kaderiyle başbaşa idi ve sığınacak bir yer de bilmiyordu...

Çaresizlik içinde bir müddet çırpınıp durdu.. Şimdi ne yapardı. İbn-i Ziyad, pençesini attığını parçalıyordu...

Güç belâ bir kadının evinin kapısını çaldı:

— Tak, tak, tak!..

— Ne istiyorsunuz?

— Bir yudum sul..

— Siz kimsiniz?

— Hazret-i Hüseyin'in amcasının oğlu Müslim b. Akıl!

— Peki burada ne arıyorsunuz?

— Kûfe halkı Hazret-i Hüseyin'e mektup gönderdi. O da onlarla görüşmek üzere beni vazifelendirdi...

— Sizi çağırانlarla görüşmedin mi?

— Görüştüm, görüştüm ama, vefasız insanlar şimdi beni yüzüstü bırakıp gittiler... İbn-i Ziyad'da her yerde beni arıyor...

— Vah vah! Pek acıklı bir durum!

Ve kadın Müslim'i evine aldı... Oğluna da sıkı sıkı tenbihte bulundu:

— Yavrucuğum! Sakın bu adamı Vali'ye haber verme!

Çocuğun gözlerinde hâlnâne bir pırıltı. Hemen soluğu Vali konağında aldı. Ve konak kapısından içeri bir yılan gibi süzüldü. İbn-i Ziyad sordu:

— Ne istiyorsun?

— Sana büyük bir müjdem var!

— Öyleyse biz de seni mükafatlandırırız.

— Müslim b. Akıl bizim evde gizleniyor!

İbn-i Ziyad sevinçle yerinden sıçradı ve adamlarına «Hazır ol!» emrini verdi...

Bir sürü asker Müslim'in bulunduğu evi kuşattı. Müslim artık kapana kısılmış kalmıştı... Fakat teslim de olmuyordu. Merdçe kılıcını çekmiş zâlimlerin karşısına dikilmişti... Tek adam, bunca askere ne kadar dayanabilirdi ki?.. Nihayet Müslim'i esir ettiler ve İbn-i Ziyad'ın köşküne götürdüler...

İbn-i Ziyad, köşkün damına çıkmış avaz avaz bağııyordu. Kendi adamlarından Bukeyr isimli birine şu emri verdi:

— Onun boynunu hemen vur.

Fakat Müslim bir arslan gibi sıçradı ve kılıcını o canıye havale etti. Adam acı bir çığlık attı...

Vali büsbütün öfkelendi, karanlık ağzını açıp haykırdı:

— Müslim'in boynunu sen vur, öcünü al!..

Bükeyr, Müslim'e saldırdı ve o mübârek insanı kanlar içinde yere serdi... Sonra soluğu Valinin huzurunda aldı..

Valinin gözlerinde vahşi bir parıltı vardı:

— Müslim'i öldürdün mü?

— Evet..

-- Sız onu öldürmek için hamle yaptığınızda ne söylüyordu?

— Tekbir getiriyor, Allahu tesbih ve tevhid ediyor, istiğfar okuyordu. Boynunu vurmak için yaklaştığımız zaman dilinden şu kelimeler dökülüyordu:

— Allahım! Bizimle, bizi aldatan, bize yalan söyleyen, sonra da bizi bırakıp ölmemize sebep olan kavim arasında sen hükmünü ver!

Kendisine kılıçla bir darbe indirdim. Fakat bir şey yapamadım. Müslim bana:

— Ey kul! Dökülen kanına karşılık, beni kılıçla tırmalamam yetmiyor mu? dedi.

İbn-i Ziyad:

— Demek, ölürken de övünüyor, dedi.

— Evet...

— Peki sonra ne oldu?

— İkinci darbede onu' öldürdüm...

Müslim b. Akıl, 60. Hicret senesinin sekiz Zilhiccesinde şehid edildi. Kûfe halkının vefasızlığı yine bir insanın başının kopmasına sebep olmuştu...

Dünyanın birkaç fânî pırlıtısına aldanıp Peygamber evlâtlarının boynunu vuran canilerin gözlerine kabir akşamları azap parmaklarını elbette sokacaktır...

MÜSLİMİN KESİK BAŞI

Kûfe valisi, Müslim b. Akıl ile Hâni b. Urvenin başını Yezid'e gönderdi. Yezid, İbn-i Ziyad'ı candan alkışladı ve şöyle dedi:

— Senin bu derece becerikli olduğunu sanmamıştım. Sen, vazifeni, becerikli ve cesaretlilere yarasır bir şekilde yaptın. Gönderdiğin iki elçine bazı işlerden sordum. Onlar, öğütte, üstün görüşte, dediğin gibidirler.

Bana erişen habere göre: Hüseyin b. Ali, Mekke'den ayrılmış, senin tarafına doğru gelmekte imiş. Ona hemen casuslar uçur. Yollar üzerine gözcüler dik. Bütün dikkat ve hassasiyetinle bunun üzerinde dur. Seninle çarpışmadıkça, sakın, kimse ile çarpışma... Hergün, olan bitenlerin haberini bana yaz!

*
**

Müslim b. Akil şهادetinden önce Cenâb-ı Hüseyin'e şu mektubu göndermişti:

— Şüphe yok ki konak yeri tutmak için gönderilen kişi, kendi adamlarına yalan söylemez.

Kûfelilerden 18 bin kişi bana biy'at etmiş bulunmaktadır. Acele gel! Çünkü, bütün halk, seninle birliktedir. Onların, Ebû Süfyan hânedanına hiç meyilleri yoktur...

*
**

Bu mektubu alan, fakat bu mektuptan sonra nelerin olup bittiğinden haberi olmayan İmam-ı Hüseyin (R.A.), Kûfeye gitmek için sefer hazırlığına başladı...

Tam yola çıkacağı sırada Hazret-i Ömer'in oğlu Abdullah (R.A.) yanına geldi:

— Ey kardeşliğim Hüseyin, dedi; nereye gidiyorsun?

— Irak'a!

— Sakın onların yanına gitme!

— Bu yüzlerce mektup onların bana biy'atlarıdır!

— Şüphe yoktur ki: Allah, Peygamberini dünya ile âhiret arasında serbest bıraktı. O da âhireti tercih etti. Siz de ondan bir parçasınızdır. Hiç bir zaman dünyaya nâil olamazsınız...

Allah sizi, ancak, sizin için en hayırlı olana çevirir. Geri dön, geri dön de, bizi firakınla yakma!..

— Teşekkür ederim, yâ Abdullah; ilginiz dostça ve kardeşçe. Fakat bir defa niyet ettim...

Abdullah (R.A.) hüngür hüngür ağladı. Gözlerinden yaşlar boşanarak Hz. Hüseyin'in boynuna sarıldı... İki dostun ayrılışı cidden hazine oldu...

Bu defa Hazret-i Hüseyin'in karşısına Abdullah İbn-i Abbas (R.A.) dikildi:

— Ey amcamın oğlu! Ben senin için Kûfe'den korkarım! Kûfe'ye gitme! Oranın halkı gaddar ve dönecek insanlardır. Sen arabın efendisi bulunuyorsun! Hicaz halkı senin peşindedir. Mekke'de kal ve biy'at imkânını burada hazırla! Eğer Iraklılar vaadlerinde sâdıksa, ne diye seni çağırıyorlar; yığınlar hâlinde buraya gelsinler!.. Eğer mutlaka hicazdan ayrılman gerekse, Kûfe gibi netâmetli bir yere gideceğine. Yemen'e git! Yemen'in kaleleri kuvvetli, arazisi dağlık ve her türlü korunmaya müsait, halkı da senin baba dostların.. Gitme, yâ Hüseyin, Kûfe'ye gitme, bizi arkandan ağlatma!.

İslâm bağında yetişen İrfan incisi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) şu cevabı verdi:

— Öğütleriniz babaca, ilginiz de kardeşçe... Ama benim buradan çıkmam ve Kûfe yolunu tutmam, artık bir oldubittî hükmündedir. Bana selâmet dilemekten başka size vazife kalmamıştır!..

Tekrar yalvardılar:

— Yâ Hüseyin! Hiç olmazsa ev halkını ve yakınlarını beraber götürme! Korkarım Osman gibi evlâd-ü iyâliyin gözleri önünde maktul olursun!

Abdullah b. Cafer de mektup yazıp bu yoldan dönmesini istemişti. Hazret-i Hüseyin (R.A.) ona da şu mukabelede bulundu:

— Ben, bir rüya gördüm. Allahın Resûlünü gördüm. Bana, bu işi, O emretti. Ben oraya gideceğim! (1)

Ben bana emrolunanı işleyeceğim!..

Bu defa da Hazret-i Hüseyin'in yolunu sahabi ulularından Ebû Said'i Hudri Hazretleri kesti:

— Ey Ebû Abdullah, dedi; ben, senin için hayırlı bir öğütçüyüm ve sana çok şefkatliyim...

İşittiğine göre: Sana taraftar olan kavm sana mektup yazmış. Sakın, sen onların yanına gitme... Kûfe'de babandan işitmiştim, diyordu ki:

— Vallahi, ben onlara küstüm. Onlar da bana küstüler. Ben onlara kızdım. Onlar da bana kızdılar. Ben onlardan bir hayır ve vefâ görmedim. Onların ne sebatları, ne azımleri, ne de kılıca dayanmaları, göğüs germeleri var... (2)

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri İmam-ı Hüseyin (R.A.), bu tavsiyeleri de dinlemedi... Kader o türlü hükmünü yerine getirdi ki, Peygamber torununa hiçbir mantık, hiç bir söz, hiç bir akıl tesir etmedi...

Kaynağından taşıp ölüm denizine giden bir su misâli Hazret-i Hüseyin de tehlikenin tam merkezine doğru gidiyordu...

Sonsuzluk Nebisinin mukaddes kucağında taşıdığı bu Cennet çiçeği ebediyet iklimine adım adım yaklaşıyordu...

Çoluk çocuğunu, bütün yakınlarını topladı ve Irak istikametinde Mekke'den yola çıktı... Onun Mekke'den ayrılışı mü'min gönülleri alev alev yaktı. Gözlerden şebnem damlası gibi yaşlar aktı...

Gök yüzünde fıkırdayan güneş, yeryüzünde kaynayan kumlar ve uçsuz bucaksız kum denizi... Ve bu denizde ölme giden bir kervan...

(1) Zehebi - A'lâm, c. 3, s. 199.

(2) Zehebi - A'lâm, c. 3, s. 196 - 197.

Yolculuğu sırasında meşhur Şâir Ferezdak'a rastladı ve sordu:

— Halk ne düşünüyor, halleri nasıl?

Ünlü şâir ve büyük hikmet adamı şu cevabı verdi:

— Yâ Hüseyin! Sana kurban olayım... Halkın kalbi seninle ama kılıçları düşmanlarıyla... Kazâ ve kader gökten iner ve Allah (C.C.) dilediğini işler!

— Dediğin doğrudur. Emir yüce Allahındır. Dilediğini yapar. Kazâ eğer istenilen şeye muvâfık düşerse Allaha hamd eylerim. Umulanın aksi zuhur ederse niyetli hak ve kalbi takvâ üzere olan kimse onu yadırgamaz...

Şecaat, ulviyyet ve hikmet mâdeni Veliler ser tacı Cenâb-ı Hüseyin yoluna devamda... Akabe vâdisine vardığında bir arap karşı geldi:

— Yâ İmam, dedi; Allâh için geri dön! Zira mızrakların ucuna ve kılıçların iki tarafı keskin ve sivri ucuna karşı gidiyorsun!

Hazret-i Hüseyin (R.A.), tevekkül ve teslimiyetle mukabele etti:

Â kardeş! Dediğin bana gizli değildir... Lâkin Allahın emrine kimse galebe edemez!..

Adamcağız boynunu büktü, gözlerinden sadece damla damla yaşlar akıtılabildi...

Yolda bazı kimseler de Cenâb-ı Hüseyin'e katıldı. Yine yollarına devam. ettiler... Rümme vâdisine erişince Kûfeli-lere şu nâmeyi gönderdi:

— Müslim b. Akil'in, hakkımda söz birliği ettiğinize ve gelmemi arzuladığınıza dair mektubu bana erişti. Siz, gasbedilen hakkınızı talepte bize yardım hususunda toplanmışsınız.

Allah Azze ve Celle bize ve size iyi ameller işletsin. Bu yoldaki amelinizin karşılığını en üstün derecede ihsan buyursun...

Mektubum, size Rümme vâdisinden gönderilmiştir. Ben de yanınıza acele geliyorum...

Ve Kays b. Müshir'e emretti:

— Atına atla, yıldırım hızıyla git ve bu mektubumu Kûfelilere ulaştır!..

Kays b. Müshir, kartopu alınlı atına atladı ve Kûfe istikametinde uçup gitti... Fakat her taraf düşman gözcüleriyle ve öncülerıyla doluydu. Kayb b. Müshir'i kısıvrak yakaladılar ve zâlim valiye gönderdiler...

İbn-i Ziyad, onu vali konağının en yüksek burcuna çıkarttı ve oradan meydanlığa yüzüstü atılmasını emretti...

Kays, yüksek burçlardan atıldı. Ve yere düşer düşmez öldü...

ACI HABER

Peygamber çiçeği Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), yine hep yoluna devamda... Salebiye mevki denilen yere vardıklarında Esad oğullarından bir adamla karşılaştılar ve sordular:

— Kûfe'de ne var, ne yok?

— Ben Kûfe'den çıkmadan biraz önce, Müslim b. Akil ile Hâni b. Urve öldürüldü. Çocukların, onların cesetlerini ayaklarından tutup sürüdüklerini de gördüm!

— İnnâ lillâhî ve innâ ileyhî râciûn!.. Biz (dünyada) Allahın teslim olmuş kullarıyız ve biz âhirette de ona dönücüleriz!

— Ey Allah Resûlünün oğlu! Allah aşkına kendine ve seninle birlikte bulunduklarını gördüğümüz şu ev halkına acı! Geldiğin yere dön... Kûfe'ye gitmeyi bırak! Vallâhî, orada sana yardımcı yok!..

Bütün kafilâ feryâda başladı... Göz yaşları iplik iplik akıyordu. Hicran oku gelip sinelere batmıştı... Bu gecenin bir gündüzü olmayacak mıydı?

Bazı dostları tekrar rica ettiler:

— Yâ İmam! Ne olursun, dön geriye, dön!..

Müslim'in kardeşleri çığlık çığlık atıldılar:

-- Kardeşimiz Müslim'den sonra, bize yaşamak gerekmez! Ya kardeşimizin intikamını alırız, yahut biz de onun gibi şehitlik şerbetini içeriz! Başka türlü olamaz!..

Peygamber torunu bu dileği doğru buldu ve yola devam emrini verdi...

İlâhî kader nasıl tecelli ediyordu... Kimse bilmez ki? Bu gidiş nereyeydi ve nasıl oluyordu.. Aklın eli kırılmış gibiydi...

Bütün insanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in bahtı bir türlü gülmüyordu.. Kara haberler birbirini kovalıyordu.. Yine bir haber daha almıştı.. Güzel gönü alev alev yandı... Müslim'in arkasından gönderdiği süt kardeşi Abdullah'ın da Kûfe valisi tarafından şehit edildiği haberi geldi... Kafilde teesür ve ıstırap büsbütün arttı... Sırtlan yürekli insanlar Peygamber evlâtlarını öldürmekten hayâ etmiyorlardı..

Gönüller aydınlatan din büyüğü yine yoluna devam ediyor... Şeraf Nehri geçilmişti ki, karşıdan bir alay süvari kendilerine doğru gelmekte... Bunu görünce sağ tarafta bir dağa saptılar... Atlılar da onları takip etti ve karşılarına gelip kondu...

Süvari birliğinin başında Hür Bin Yezid isimli bir adam... Namaz vakti gelince İmam-ı Hüseyin (R.A.) in müezzini Ezan okudu... Bir ilâhî nağme dalga dalga göklere doğru yükseldi... Allahü Ekber sesiyle her taraf inledi.. Göklere den de de nurlar yağdı... Hazret-i Hüseyin (R.A.) cemâatin önüne geçip «Allahü Ekber!» diyerek tekbir aldı.. Bütün kafil e arkasında cemâat oldu.. Süvari birliğinin kumandanı Hür Bin Yezid de askerleriyle birlikte Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e uydu ve namazı onunla birlikte edâ etti... Namaz bitince din ve şariat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) gün kadar aydınlık yüzünü cemâata döndürüp bir hutbe okudu ve dedi ki:

— Ben, buraya sizin dâvetiniz üzerine geldim. Eğer siz

ahdinizden döndünüzse ben de geri dönüp geldiğim yere giderim!

Hür cevap verdi:

— Benim öyle dâvetnamelerden haberim yok! Ben sizi Kûfe'ye, Ubeydullah İbn-i Ziyad'ın huzûruna götürünceye kadar yanınızdan ayrılmamağa memurum!..

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.):

— Ölüm bundan ehvendir, dedi. Ve yanındaki ashabına: Atlarınıza bininiz! emrini verdi...

Fakat Hür bu emre mâni oldu:

— Ne Medine'ye gidebilirsiniz, ne de Kûfe'den başka bir yerel..

Ne hazin bir tecellidir ki, artık tutuklanmış bulunuyorlardı. Atlarına bindiler ve sol tarafa doğru yol aldılar. Hür ve atlıları, peşlerinde...

Biraz ilerleyince, karşılarına Kûfe ve civarından birkaç kişi çıktı. İmanın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) onlara sordu:

— Kûfe'den ne haber?

Hür, bu adamlarla Cenâb-ı Hüseyin'in görüşmesine mâni olmak istedi. Fakat Hazret-i Hüseyin (R.A.) ortalığı çinlattı:

— Ne yapıyorsun, be adam?

Hür, bu sert çıkış karşısında biraz yumuşadı ve görüşmelerine müsaade etmek mecburiyetinde kaldı...

Gelenler, Kufe'lilerin hâlini ve Müslim ile öbürlerinin nasıl gaddarca şehit edildiklerini anlattılar... İçlerinden biri şöyle dedi:

— Yâ İmam! Senin dostun az, düşmanın da çok... Gel, bizim oymağımızın bulunduğu dağa çekilelim!.. O dağda, düşman üzerimize derya misâli asker gönderse yine bir şey yapamaz! On gün geçmeden civar kabileler de imdadımıza gelir.. Efendileri olduğum yirmi bin Tâi'nin hemen emriniz altında toplanmasını taahhüt ediyorum!..

Kâinatın Tâci'nin torunu memnun oldu:

— Allah sana iyi âkıbet ihsan etsin... Fakat şimdilik bizim yolumuzu değiştirmemiz pek güçtür!

Dedi...

Tarnâh İbni Adiyy diretti:

— Aziz Efendimiz! Kûfe'den çıktığımda Kûfe dışında çok asker gördüm. Mümkün ise onlara bir karış yaklaşma!.

— Çâresiz bu yola devam edeceğim!

— Fakat sizin mübarek vücudunuza bir ziyan vereceklerinden korkuyorum!

— Hüküm Allahındır!..

BİR RÜYA

Bu yolculuk esnasında Hazret-i Hüseyin'i bir uyku bastırdı. Bir müddet uyuduktan sonra gözlerini açtı ve dilinden şu mübarek âyet döküldü:

— İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn. Velhamdü lillâhi Rabbil Âlemin!..

Bunu iki üç defa tekrar ettiler...

Oğlu Ali:

— Aziz babacığım, dedi; niçin böyle söyledin?

— Oğulcuğum! Uyukladığım sırada bir atlı, ansızın önüme çıkıp «Şu cemâat gidiyor, ölümler de kendilerine doğru geliyor!» diyordu. Anladım ki cemâat biziz. Ölüm haberi de herhalde bize veriliyor!..

— Bahacığım! Allah sana kötü bir şey göstermez! Biz, hak ve gerçek dâva üzerinde değiliz miyiz?

— Kulların merclî olan Allaha yemin ederim ki, evet, biz hak ve gerçek yoldayız!

— O halde biz, ölüp kaybolup gitmemize hiç üzülmeyiz!..

— Oğulcuğum! Allah seni, babasından dolayı mükâfatlandırılan hayırlı bir oğulun mükâfatıyla mükâfatlandır-sın!.. (1)

Muharrem ayının ikinci Perşembe günüydü... Din ve şeriat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) yanındakilerle beraber hareket eyledi. Sol tarafa doğru meyletti.. Hür, yolunu kesti. Kûfe tarafına gitmesini istedi. Nihayet bir konak yerine varmışlardı ki, soylu bir at üzerinde, bir adamın karşıdan gelmekte 'olduğunu gördüler.

Adam gelip Hür'ün önünde durdu ve koynundan bir nâme çıkararak ona uzattı. Bu, vali İbn-i Ziyad'ın mektubuydu. Şöyle diyordu:

— Bundan sonra bilersin ki; mektubum sana erişince, hemen Hüseyin'i tevkif et ve onu susuz, ıssız, ağaçsız, otsuz ve bozkır olan bir yere kondur...

Hür, bu zâlimce yazılmış mektubu Hazret-i Hüseyin'e bildirdi:

— Sen hemen buracığa kon. Başka türlü hareket edip de valiye karşı beni güç duruma düşürme!..

Hazret-i Hüseyin (R.A.) itiraz etti:

— Böyle şey olmaz! Sen bizi, az ıllerdeki bizden bir ok atımı kadar uzaktaki yere kondur!

— Yâ Hüseyin! Ben buna muktedir değilim.. Bu mektubu getiren adam valinin casusudur. Ben onun emrinden dışarı çıkamam...

Böylece Peygamber torununu ıssız ve susuz bir yere konmağa mecbur etti..

VEFALI BİR DOST

Hazret-i Hüseyin (R.A.) in vefakâr ve fedakâr adamlarından Zübeyr b. Kayn yalvardı:

— Anam babam sana fedâ olsun ey Allah Resûlünün oğlu! Vallâhi, bize, şunlardan başka gelen olmazsa, biz onlara yeter ve hepsini kılıçtan geçiririz... Gel, sen bize müsaade buyur da şunlara karşı vazifemizi yerine getirelim... Çünkü, bunlarla çarpışmak, bunlardan başka gelecek olanlarla çarpışmaktan daha kolaydır!..

Peygamber çiçeği buna da yanaşmadı ve şöyle dedi:

— Cengi kendim başlatmayı hoş bulmuyorum. Eğer onlar başlatırlarsa ne âlâ...

Zübeyr, göz yaşları içinde yine yalvarıyor:

— Aziz efendim! Bak işte şurada yakınımızda Fırat kıyısında bir köy daha var!

— Nedir, o köyün ismi?

— El'Ark!.. —medhuş olmak, yaralamak, boğazlamak—

— Ark'dan Allaha sığınırız!

Hür ve adamları Cenâb-ı Hüseyn'in etrafında fır fır dönüyorlardı. Hangi yöne gidecek olsa o'yünü kesiyorlardı. Nihayet Kerbelâ'da durdular. Cenâb-ı Hüseyn'i de durdurdular...

Hür:

— Yâ Hüseyn, dedi; in bu yere! Fırat nehri de yakınında..

Hazret-i Hüseyn sordu:

— Bu yerin ismi nedir?

— Kerbelâ!

— Demek kerbelâ burası..

— Evet!

— Üzüntülü, tasalı, mihnetli ve belâlı bir yer!

— Öyle, yâ Hüseyn!..

— Babam, Sıffin'e giderken buraya uğramıştı. Ben de yanında idim. Durdu. Burasının neresi olduğunu sordu. İsmi kendisine haber verilince; «Onların hayvanlarından aşağı indirilecekleri yer, işte burasıdır! Kanlarının döküleceği yer, işte burasıdır! dedi. Bunun, ne demek olduğu, kendisinden sorulunca da «Muhammed hânedânının yükleri, ağır hıkları, işte burada indirilecek!» dedi... (1)

Allahın Arslanı ve Evliyalar sultânı Hazret-i Ali'nin hizmetinde bulunanlardan birinin rivayetine göre: Hazret-i Ali (K.V.), Sıffin'a giderken Ninevâ hizasına gelince, ona şu emri vermişti:

— Ebû Abdullah! Fırat kıyısında biraz dur...

— Niçin duracağız, ey Mü'minler Emiri?

— Ben bir gün, Allah Resûlünün nur bağışlayan huzuruna vardım. Mukaddes gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Ey Allahın Resûlü! Seni, gözlerinden yaşlar akıtacak dereceye bir getiren mi oldu? dedim.

Şöyle buyurdular:

— Evet! Biraz önce Cebrâil yanımdaydı. Hüseyin'in, Fırat kıyısında şehid edileceğini bana haber verdi. Onun toprağından sen de koklar mısın?

— Evet, ey Allahın Resûlü!

Bunun üzerine Kâinatın Efendisi mübârek elini uzattı. Bir avuç toprak avuçlayıp bana verdi. Gözlerimin yaşını tutmaya kadir olamadım! (2)

KERBELÂ

Din erlerinin ulusu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in Kerbelâya inişinin ikinci günüydü. Ömer Bin Saad, emrindeki 4000 kişilik kuvvetle Kerbelâ'ya geldi. Deylem kabilesinin isyanı üzerine İbni Ziyâd onu Rey Emiri yapmış ve onu o tarafa gitmeğe memur etmişti... Cenâb-ı Hüseyin'in Kûfe'ye doğru gittiğini duyunca da onu çağırıp:

— Yâ Ömer, demişti; emrindeki kuvvetle Hüseyin'in üzerine git... Onu zararsız hâle getirdikten sonra eski vazifene dönersin!

Ömer İbni Saad valiye şu cevabı verdi:

— Beni bu işten affet!

— Öyle ise Rey için verdiğimiz emrînâme'yi geri ver!

— Bana müsaade et de ertesi güne kadar düşüneyim!

— İsteddiğin müsaadeyi veriyorum. Düşün sonra kararını bize bildir!

Ömer valinin yanından ayrılıp arkadaşlarının yanına geldi ve onlara sordu:

— İbni Ziyâd bizi Hz. Hüseyin'in üzerine sürmek ister ne dersiniz?

Ömer'in yeğeni hemen atıldı:

— Dayı! Allah için olsun Hüseyin'e karşı gitme... Günahtâr olursun! Vallahi yeryüzünün mülk ve saltanatından ayrılmak şöyle dursun, dünyadan çıkıp gitmek Hüseyin'in kanına girip de o halde Huzûr-i Bâriye varmaktan hayırlıdır!

— Pekâlâ! Ben de bu işe girmem!

— Çok isabetli bir karar verdin...

*
**

Ömer İbni Saad gece olunca derin bir düşünceye daldı ve kendi hâline taaccüp etti:

— Ne yapayım, Rey emirliğinden mi geçeyim, yoksa Hüseyin'in katliyle iki âlemde de rüsvay mı olayım? Hüseyin'in katlinde muhakkak ateş var... Rey mülküne emir olmak da tatlı bir şey!..

Sabahlara kadar bu düşünceler içinde kıvrandı... Sabah olur olmaz İbni Ziyâd'ın huzuruna koştu:

— Siz, dedi; beni bu makama tâyin ettiniz. Bütün insanlar da duydu.. Beni memuriyetime gönderseniz de, benim yerime Hüseyin'in üzerine Kûfe'den başka birini bulup memur etseniz olmaz mı?

İbni Ziyâd kaşlarını çatı:

— Ben seninle müşâvere edecek değilim... Sen askerimizin başında başbuğ olarak gidersen ne güzel... Yoksa bizim emirnâmemizi geri ver!

Ömer artık her şeyi unutmuştu... Dünya saltanatı ona âhîret saâdetini bile ayaklar altına aldırılmıştı... Ömer fanî hayatın birkaç pırıltısına aldanmıştı:

— Giderim! Hüseyin'e karşı cenk ederim, dedi.

Valinin gözlerinin içi gülüyordu... Nihayet Peygamber torununa karşı kılıç çekecek bir taş kalbli bulmuştu...

Ömer İbni saad 4000 kişilik kuvvetinin başına geçti ve Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e derhal bir elçi gönderdi ve sordu:

— Niçin geldiniz?

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) cevap verdi:

— Kûfeliler istedi, ben de geldim. İsteklerinden caydı-larsa ben de döner, giderim!

Ömer bu cevabı dört nala, Ubeydullah'a bildirdi..

Gelen emir tüyler ürpertici:

— Hüseyin bizim pençemize düştükten sonra kurtul-mak mı istiyor? Evvelâ Yezid'e biy'at teklif et! Kabul eder-se ne âlâ!.. Etmezse sularını kes ve Hüseyin'i, diri veya ölü, ele geçir!..

Teklif edildi:

— Yezid'e biy'at et Yâ Hüseyin!

— Aslâ!..

— Kat'i karar aldık, seni bu hususta zorlayacağız!

— Hiç bir teklifinizi kabul etmeyeceğim!

— Ama kendine yazık edersin!

— Vallahî Yezid'e biy'at etmektense ölmek iyidir!..

Bunun üzerine Ömer İbni Saad, su ile Peygamber to-runu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in arasına girmek üzere beş-yüz atlı gönderdi... Atlılar suyu tuttu.. Cenâb-ı Hüseyin, cephesi ve cenahından kuşatıldı. Çöl ortasında susuz ve yar-dımsız, kala kaldı...

Suyu tutanlardan Abdullar ibni Ebî'l-Husayl'ı Ezdi isimli adam, Hz. Hüseyin (R.A.) e şöyle haykırdı:

— Yâ Hüseyin! Uzaktan suya bakacaksın. Amma bir damlasını tadamadan öleceksin!..

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (R. A.) ellerini Allahın hacet kapısına açtı ve içli içli dua etti:

— Ey Rabbi Rahimim! Sen bu adamı susuzlukla helâk et!..

O adam birdenbire hastalandı. Hastalığı suya doymamak.. Kırbalarla su içtiği halde susuzluktan kıvrana kıvrana can verdi.. Böylece Peygamber torununun duası yerini buldu..

İrfan denizine gark olmuş Peygamber torunu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), Ömer İbni Saad'a haber gönderdi ve o gece Ömer'le tenhada görüştü:

— Bırakın beni, ya Medine'ye döneyim, yahut kâfirlerle çarpışmak üzere Türkistan taraflarına gideyim! Yahud doğru Şama yollanayım!..

Ömer, Hz. Hüseyin (R.A.) in bu tekliflerini beğendi ve hemen Ubeydullah'a yazdı. Ubeydullah da mektubu okuyunca hoşlandı ve:

— Ne güzel, ne hoş teklifler!.. Kabul ettim!.. Birinden birini seçelim!

Dedi.. Fakat, huzurunda bulunan Şemir isimli korkunç nasipsız, hemen ayağa fırladı:

— Yâ Ubeydullah, dedi; Sen ne yapıyorsun? Hüseyin senin eline geçmişken onun bu teklifini kabul mu edeceksin? Vallahi o bu vehile savuşup giderse kuvvetlenir.. Bilmiyor musun ki, bu adam, nereye gitse taraftar toplar ve senin başına belâ kesilir... Hususiyle, gece, Ömer'i bir kenara çekip yalnızca konuşmuş... Şüpheli!.. Sen Ömer'e yaz, etrafındakilerle beraber buraya gelmesini Hüseyin'e teklif et-sin!.. Gelecek olursa hakkında kararı sen verirsin.. Dilersen cezalandırır, dilersen affedersin!..

Ubeydullah bu zehirli telkinlerin ağına düştü ve Ömer'e şu emri yazdı:

— Hüseyin'e, yanındakilerle beraber bana gelmelerini teklif et! Kabul ederse, hepsini al, getir! Kabul etmezse onunla cenkleş, hepsini yere ser, hepsini kılıçtan geçir ve at-lara çiğnet!

Emri de, zehir kusan Şemir'e verdi ve dedi:

— Şayet Ömer emrime karşı koyacak olursa başını kes ve bana gönder! Sana yetki veriyorum!

Hâin adam artık muradına ermişti.. Kumandayı eline almaya kadar muvaffak olan Şemir, cebinde mektup ve yetki kâğıdı, yola çıktı ve Muharrem'in dokuzuncu günü Kerbelâ'ya vardı...

Şemir Ömer'in karşısına dikildi ve şöyle dedi:

— Al işte sana Ubeydullahtan getirdiğim nâme!

Ömer, getirdiği nâmeleri gözden geçirdikten sonra Şemir'in suratına baktı ve nefretinden bu surata tüküreceği geldi... Aynı zamanda köpürüp taşı:

— Vay Allah cezanı versin! Ne çirkin haberle geldin.. Benim bütün muradım islâh idi... Hüseyin vallahî teslim olmaz. El-veledü sirru ebihi=Çocuk babasının esrarındandır!

Karanlık ruhlu adam hiç aldırmadı ve sordu:

— Yâ Ömer! Şimdi ne yapacaksın?

Ne yanz ki Ömer de hilekâr Şemir'in telkinlerine kapılmakta gecikmedi.. Kendisini yüksek rütbelerin cazibesiyle avlayan Şemir'in emrine baş eğdi:

— Ne yapayım, çâresiz hükmünü infaz edeceğim.

Dedi. Ve akşama doğru askerine Cenâb-ı Hüseyin (R. A.) i her yandan kuşatmak üzere ileri emrini verdi...

Sonsuzluk Nebisinin torunu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), çadırının önünde başını iki dizleri üzerine koyup dalmıştı... Hemşiresi Zeynep yanına gelip:

— Yâ Hüseyin, yâ Hüseyin!

Diyerek onu uyandırdı... Hazret-i İmam imân aynası berrak yüzünü kardeşine döndürdü... Bu yüzde ebediyyet nurları parlıyordu... Bir İlâhî güzellik vardı ki insanı mest ediyordu... Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) dudaklarında çiçek çiçek bir tebessüm olduğu halde konuşmaya başladı:

— Şimdi rüyâda mukaddes dedemi, Allahın Resûlünü gördüm... Bize geleceksin, diye buyurdu...

Zeynep çılgı başı ve ellerini yüzüne vurdu:

— Vah bizlere yazık!

— Kızkardeşçğim! Size ne var? Allahü Teâlâ size lütûf ve inâyet eyler..

Artık Hz. Zeynep'in gözlerinden elmas elmas yaşlar dökülüyordu. Kerbelâ çölleri bu göz yaşlariyle ıslanacaktı... Peygamber bahçesinde yetişen bu hakikat goncası dalından koparılacaktı... Buna hangi yürek dayanabilirdi... Dağlar, taşlar, çölleri, güller ve bülbüller hep çığlık çığlıktı...

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), böyle geç vakit yapılan kuşatma hareketinin sebebini sormak için kardeşi Abbas'ı gönderdi.. Abbas, koşu koşu Ömer'in yanına gitti:

— Yâ Ömer, dedi, bu askeri hareketin sebebi nedir?

Ömer cevap verdi:

— Artık sizinle cenk hâlinde bulunuyoruz!

— Öyleyse durumu Hz. Hüseyin'e bildireyim!

— İyi edersin...

Abbas, soluk soluğa Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in yanına gelip haykırdı:

— Ey Azîz Ağabeyciğim! Bu asker senin üzerine geliyor!

— Hemen geri dön, cengi yarın sabaha kadar ertelemelelerini iste...

— Pekil..

Abbas durumu Ömer'e bildirdi. Ömer bu dileğe müsbet cevap verdi.

Gönüller aydınlatan Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in maksadı kendi ev halkına ve yakınlarına gereken öğütleri vermek ve o geceyi ihâdet ve istiğfarla geçirmekti...

Etrafındakileri topladı ve onlara hitâp etti:

— Allahım! Sana hamd ederim ki, bize nübüvvetle ikram ettin. Bizde, hakkı işittir kulaklar, hakkı görür gözler, hakkı benimser kalbler yarattın... Bize Kur'anı bildirdin ve din ilmini öğrettin... Bizi, sana şükredici kullarından eyle!.. Bundan sonrası şu ki, ben yakınlarımdan daha vefâlı ve ha-

yırlı dost, ev halkımdan daha şefkatli ve bağlı akraba görmedim.. Allah hepinize, benden ötürü, hayırlı ihsanlarda bulunsun... Ancak, sanırım ki şu karşımızdaki düşmanla he-saplaşmanın vâdesi bu akşam dolmaktadır.. Son meydan yarındır.. Bu bakımdan hepinize izin veriyorum. Üzerinizde bana ait bir borç kalmış olarak, yâni serbestçe ve rahatça bu gece gidebilirsiniz! Bu geceyi deve diye kullanınız, fırsatı kaçırmayınız ve gecenin karanlığına bürünüp uzaklaşınız. Her biriniz ev halkımdan birinin elinden tutup gitsin... Hepiniz Allahın sonsuz lûtuflarına eriniz Köylere, kasabalara yayılın ki, Allah üzerinizden mihnet ve meşakkati kaldırsın... Düşmanlar, benimle boğuşmak, beni yok etmek azminde... Beni elde ederlerse başka bir şey istemezler..

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in gönüller dağılayan bu hitabesinden sonra yakınları göz yaşlarını tutamadılar... Oğulları, kardeşleri ve kardeşlerinin oğulları, hep beraber çığlık çığlık atıldılar:

— Seni bırakarak gitmeyi ve senden sonra yaşamayı Allah bize göstermesin!

Peygamber çiçeği Hz. Hüseyin (R.A.), bu fedakâr ve çilekeş yakınlarına yine öğüt verdi:

— Oğullarım, kardeşlerim, yeğenlerim! Müslim'in şehit düşmesi yeter! Size ben izin veriyorum! Gidiniz!

— Yâ insanlara ne diyelim? Büyüğümüzü, efendimizi, babamızı, kardeşimizi, en hayırlı amcamızı, ok atmadan, tek yara almadan bıraktık mı diyelim? Vallahi bu durumu ebedî olarak kabul etmeyiz!.. Hepimiz, nefslerimizi, mallarımızı, yakınlarımızı sana fedâ eder, ölünceye dek senin yanında ve senin uğrunda dövüşürüz!..

Din erlerinin ulusu bu fokur fokur imân kaynayan muazzez insanlara tatlı tatlı baktı... Allah için can fedâ etmeye hazır olan bu imân kahramanları gönlünü fethetmişti... Göz yaşları iplik iplik bir zaman akıp durdu... Bir zaman olduğu yerde sessiz sessiz etrafı süzdü...

Bu sırada Müslim Bin Evsece-tül Esedî ayağa kalkıp haykırdı:

— Seni yalnız mı bırakmak?.. Öyleyse senin hakkını koruma bahsinde huzûr-i Bâride Allah'a hangi mazereti gösterelim? Vallahî mızrağımı düşman göğsünde kırincaya ve kılıcımı kabzasına kadar parçalayincaya dek senden bir nefes olsun ayrılmam! Silâhım olmasa bile senin uğrunda ölünceye kadar taşlarla döğüşürüm!..

Daha nice nice sadakat ve bağlılık sözü...

Bunun üzerine Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp dua etti:

— Ey Rabbi Rahîmim! Bunları en güzel mükafat ile mükafatlandır.

Büyük aşk ve vecd adamı, Resûller Serverinin muazzez sahabîsi Hz. Ebu Zer (R.A.) in kölesi kılıcını silerken öyle içten, öyle dokunaklı mısralar okudu ki, onları işiten Hz. Hüseyin (R.A.) in kız kardeşi Hz. Zeynep, çığlık kopararak bayıldı...

Hız. Zeynep ayılınca başucunda Cenâb-ı Hüseyin'i buldu. Hz. Hüseyin'in gönül dudakları kıpırdadı:

— Kardeşim, Allah'a sığın! Bil ki, bütün dünya ehli ölür. Semâ ehli de bâkî kalmaz... Yüce Allahın zâtından başka her şey helâktedir. Annem, babam ve kardeşim benden daha hayırlıydılar. Öldüler...

— Evet, aziz kardeşim hep öldüler!

— Öyleyse sende yüce Allah'a dayan ve sabır bineğine bin!..

— İnşaallah öyle yaparım!

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), adamlarına şu emri verdi:

— Çadırlarınızı sıklaştırınız ve iplerini birbirine dolaştırınız. Arkanızı sağ ve solunuzu çadırlar ile mahfuz kılıp düşmana karşı durunuz!..

Bundan sonra gönüller aydınlatan din büyüğü sabaha kadar ibâdet ve istiğrakla meşgûl oldu...

Sessiz ve ıssız bir gece... Tam şafak vakti... Kerbelâ çölü, gerine gerine uyanmakta... Bütün gece boyunca tek saniye uyumamış olan Peygamber torunu İmam-ı Hüseyin (R.A.) yakınlarına sabah namazı kıldırıyor... Alev alev yanan kalblerin kandilinde pırıldayan yüce Allah ismi ve dillerde Kelime-i Tevhîd... Ufukta gittikçe koyulaşan kızallıklar...

İmânın billûrlaşmış nurdan âbidesi Hz. Hüseyin (R.A.) atlı ve yaya, 70-80 kişilik maiyetini safa dizdi, sağ ve sol yanlarına, maiyetindekilerden en güvendiklerini koydu, bayrağı da bir emrine verdi... Ve merkeze geçti. Aynı anda Ömer altı bin kişilik askerine ileri emrini verdi.

Binlerce askere karşı yalnız 70-80 inanmış adam...

İnsanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur olan nur neslinin iki kolbaşısından biri şimdi devesinin üzerine binmiş meydana doğru sürüyordu.

Heybet ve vakar dolu bir duruşla ilerledi ve karşısında, müslümanlık iddiasındaki askerlere haykırdı:

— Ey insanlar! Benim kim olduğumu düşününüz, sonra da vicdanınıza rücû ediniz! Sözüme iyice kulak veriniz! Aceleye kapılmayınız! Ben size vâcip olan şeyi söyleyeyim! Gelişimden ötürü özrümü bildiriyorum. Özrümü kabul ve sözümü doğrularsanız, saâdet kazananlardan olursunuz!

Özrümü kabul etmez ve sözümü dinlemezsensiz, istediğinizi yapmakta hürsünüz!..

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) bu noktada durdu. Zira kız kardeşleri içler yakıcı, gönüller dağlayıcı şekilde ağlamaya başlamıştı... Hz. Hüseyin (R.A.) onlara döndü ve kendilerini sükûnete getirinceye kadar uğraştı... Sonra tekrar askere hitap etti:

— Ey insanlar!.. Beni herkese nisbet edin ve düşünün; ben kimim? Bu hususta vicdanınıza baş vurun, nefislerinizi suçlandırın; bakalım benim kanım size helâl midir, öldü-

rûlmem câiz midir? Ben âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberin nesiylim? Ben Peygamber kızıyla yeğeninin oğlu değil miyim? Şehitlerin efendisi Hz. Hamza (R.A.), babamın amcası, Cennette uçan Câfer (R.A.) benim amcam değil midir? Allahın Resûlü, kardeşimle benim için, siz Cennet gençlerinin efendileri ve sünnet ehlinin göz bebeklerisiniz, dememiş midir? Şüphe yok ki, bu dediğim şeyde beni doğrularsınız.. Eğer yalanlıyorsanız, içinde Câbir Bin Abdullah'a yahud Ebû Said veya Selh Bin Saad'a, yahud da Zeyd Bin Erkan'a veya Enes'e sorun! Haber verirler; Yok mu, içinde bir yasaklayıcı ki, benim kanımın akıtılmasına engel olsun?..

Kays İbni Eş'as atıldı:

— Siz, dedi; İbni Ziyâd'ın hükmü üzerine teslim olmanız olmaz mı?

— Hayır, vallahi olmaz. Size zül ve meskenet ile kendimi teslim edemem!

Cenâb-ı İmamın sağ Kol komutanı bir at üzerine binip ileri doğru sürdü ve ortalığı çınlattı:

— Ey insanlar! Biz sizi Cebbâr oğlu Cebbâr olan Ubeydullah'ın aleyhine dâvet ediyoruz!

Bir karanlık adam cevap verdi:

— Biz senin sâhibini ve yakınlarını katli, yahut tutup Ubeydullah'a teslim etmedikçe buradan ayrılmayız!

Züheyr avaz avaz bağırdı:

— Ey Allahın kulları! Hz. Fâtıma'nın oğlu, yardıma Sümeyye'nin oğlundan daha lâyıktır... Onun yolunu açınız, onu öldürmekten sakınınız.. Şama gitmesine müsaade ediniz... Şüphe etmem ki emmizâdesi Yezid İbni Muaviye bundan hoşnut olur!..

Saltanat hırsıyla gözü dönmüş adam Şemir, Züheyr'e bir ok attı. Züheyr büsbütün köpürdü:

— Be adam! Ben sana hitap etmiyorum... Senin hayvanlardan ne farkın var? Allahın kitabından iki âyeti dürüst okuyabilesin.. Seni azab-ı eîlîm ile tebşir ederim!..

Şemir karanlık ağzını açıp yine homurdandı:

— Allah seni de sâhibini de helâk etsin!

Züheyr'in cevabı şiddetli oldu:

— Sen beni ölüm ile mi korkutuyorsun? Vallahî seninle ebedî kalmaktansa ölümü tercih ederim!..

Sonra sesini bir kat daha yükseltip Ömer'in askerine hitap etti:

— Ey Allahın kulları Bu alçak ve cânî herif sizi aldatmasın. Vallahî Allah Resûlünün zürriyetinin kanını dökenler O'nun şefâatına nâil olamazlar...

Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) Züheyr'e geri çekilmesini emretti.. Züheyr de onun emriyle geri döndü...

İMAM-I HÜSEYİN'İN KÜFELİLERE SON HİTABI:

Kâinatın yaradılış sebebi, Allahın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberinin kokladığı ulvî çiçek en son şöyle dedi:

— Ey insanlar! Bırakınız beni, geri döneyim!

Vicdanı kara adamlar çılgılığı bastı:

— Hayır, hayır!

— Bırakınız, Yazid'in yanına gideyim!

— Bu aslâ olmaz..

— Peki nedir zorunuz?

İçlerinden sırtlan yürekli birisi, kılıcını sıyırdı ve öküz gibi böğürdü:

— Seni cehennemle müjdelerim!..

Hazret-i Hüseyn'in iman aynası berrak yüzünde kahredici, öldürücü, yakıcı bir gülüş. Şu cevabı verdi:

— Hayır! Belki, inşaallah, Rabbimin rahmeti ve Peygamberimin şefaatiyle müjdelenirim! (1)

(1) Zehebi - Â'lâm, c. 3, s. 288.

Hız Hüseyin, gözleri yaşlı, elleri ulvilik âlemlerinde. Al-laha niyaz etmeye başladı:

— Allahım! Her üzüntü ve sıkıntıda güvencim, dayan-cım sensin! Her nimetin velisi, her iyiliğin sâhibi sensin!

Ve başını kaldırıp Ömer'e:

— Ey Ömer, dedi; acele etmeyiniz! Vallâhi, sizin en iyi ve en hayırlı olanlarınızın bana mektupları gelmedikçe, ben, buraya gelmiş değilim...

Mektuplarınızda: «Sünnet, öldürüldü, nifak doğdu. Hu-dut ve şariat muattal oldu. Hemen gel! Umulur ki: Allah, ümmeti seninle düzeltir!» dediniz. Geldim...

Eğer, bu gelişimden hoşlanmadınızsa, geldiğim yere dö-nerim.

Siz, biraz kendinize geliniz, aklınızı başınıza devşiriniz. Benim kanım, size helâl olur mu?

Ben, sizin ve bütün insanlığın Peygamberinin oğlu de-ğil miyim? O iki cihan güneşi, Allahın Sevgilisi benim ve kardeşim hakkında:

— Bunlar, Cennetlik gençlerin iki seyyididir
Buyurmadı mı?

Şemir isimli lânetli homurdandı:

— O, ancak Kureyş lehcesiyle Kur'ân okuyarak Allaha ibâdet etmesini bilir. Keşki, ne söylediğini de bilseydi.

Ömer b. Saad Hazret-i Hüseyin'e şu cevabı verdi:

— Eğer senin işin bana ait olsaydı, dilediğini kabul ederdim

Hazret-i Hüseyin'in iman dudakları kıpırdadı:

— Ey Ömer !İşleyeceğin günahın sana ait olacağını ve ondan dolayı bir gün sorguya çekileceğini hiç düşünmüyor musun?

Allahım! Iraklılar beni aldattılar. Bana hile ettiler. Kardeşime yaptıklarını, bana da yaptılar

Allahım! Onların işlerini boz, dağıt; Hepsini birer birer topla ve yok et! (2)

*
**

Kûfelilerden 30 kişi ileri atıldı ve avaz avaz bağırdı:

— Allahın Resûlünün kızının oğlu size üç teklifte bulundu. Onlardan hiç birini kabul etmediniz! Biz şimdi onun safına geçiyor ve ölünceyedek çarpışmaya ahdediyoruz!..

Ve gerçekten Hazret-i Hüseyin'in safına geçtiler ve ölünceyedek de arslanlar gibi çarpıştılar...

Ömer askerlerine ileri emrini verdi. Altıbin asker sadece 70 - 80 kişilik Hazret-i Hüseyin (R.A.) kafilmesine karşı at sürdü. Bu hâli gören Hür'ün gönlünde iman şahlandı, yüzünde pırıltılar belirdi, gözleri çıkmak çıkmak yandı. Ömerin önüne dikilip haykırdı:

— Allah seni islâh etsin! Allah Resûlünün torunu ile cenk mi edeceksin?

— Evet!

— Hüseyin'in teklif ettiği şartlardan birini kabul et-sen olmaz mı?

— Evet, vallâhi bence olur, ama ne yapayım ki senin emirin kabul etmiyor!

— Yâni, Allahın emrini tutmuyorsun da İbn-i Ziyad'ın emrine mi baş eğiyorsun?.. Yazık sana!

Hür yavaş yavaş Hazret-i Hüseyin (R.A.) e yaklaşıyordu. Ona yaklaştıkça kendisini bir titreme aldı. Bunu gören biri dayanamayıp sordu:

— Vallâhi senin hâlin garibdir. Bu titreyiş nedir böyle? Hiç bir zaman sende bu hâli görmemiştım.. Kûfe halkının en cesaretlisi kim dense seni gösterirdim... Şimdi beni şaşırtıyorsun...

Hür'ün imanı fokurdamakta:

— Vallâhi, dedi; nefsimi Cennet ile cehennem arasın-da muhayyer kılıyorum ve Cennetin üzerine bir şey tercih edemiyorum.!

Artık Hür yaptığı hatayı anlamış ve sonunda işin haki-katına ermişti. Bundan sonra yapılacak tek şey kalıyordu. O da onu yaptı. Atının başını Cenâb-ı Hüseyin'den tarafa çevirip mahmuzladı, at bir sıçrayışta şahin gibi uçtu...

Hür'ün gözlerinde nedâmet yaşları, şöyle dedi:

— Allah beni sana fedâ kılsın, ey Allah Resûlünün ev-lâdı! Senin avdetine mâni oldum ve seni burada tevkif eden benim. Vallâhi kavmîme arzettiğim sûretî kabul etmeyecek-lerini ve işin bu dereceye geleceğini bilemedim!.. Ben şimdi sana günahlarımdan tevbe ederek geldim. Önünde ölünce-yedek cenk edeceğim.. Bu dönüşüm acaba kabul edilir mi?

Hazret-i Hüseyin'in imân aynası berrak yüzünde tatlı bir tebessüm:

— Evet, dedi; bu gelişin, senin için bir tevbedir. Tebrîk ve tebşîr ederim ki, sen, inşaallah dünyada da Hür'sün, âhi-rette de Hür'sün!..

Hür, saâdetinden uçacak gibi oldu ve Kûfelilere seslen-di:

— Ey İnsanlar! Hz. Hüseyin'in tekliflerinden birini ka-bul etmez misiniz ki, Allahû Teâlâ da sizi affetsin!

Ömer yumuşar gibi oldu:

— Buna bir yol bulsam ben de sevinirdim!

Hür'ün sesi yine ufuk ufuk çınladı:

— Ey vefâsız Kûfeller! Siz Hüseyin'i (R.A.) dâvet et-tiniz! Uğrunda can fedâ ederiz diye söylediniz... Sonra da sözünüzden dönüp onu muhasara altına aldınız... Şimdi de öldürmek istiyorsunuz... Bu ne tûyler ürpertici bir vahşet ki, onu hıristiyan, yahûdi ve ateşperestlerin içtiği Fırat su-yundan mahrum bıraktınız.. Bütün yakınlarıyla beraber su-suzluktan mecalsiz bir hâle geldi.. Gökte fıkırdayan güneş,

yerde kavuran kum ve bir tarafta siz... Buna can mı dayanır?

Allah Resûlünün zürriyeti hakkında ne fenâ muamele ediyorsunuz... Eğer tevbe ve mağfiret isteyip de bu halden geçmezseniz yarın rûzi mahşerde ne cevap vereceksiniz?

Gözü dönmüş câniler onu ok yağmuruna tuttular. Artık hiç bir söz kâr etmiyordu. İbn-i Ziyad'ın emrini, Allahın emrinden üstün tutuyorlardı... Hançer hançer gözlerle Hür'ü bakıyorlardı. Hür çaresiz kaldı ve Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) in yanına döndü...

SON NASİHAT

Şanlı ve ebedî Peygamberimizin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen ve Cenâb-ı Fâtımanın kucığında yetişen Hazret-i Hüseyn (R.A.), son bir defa daha şansını denemek istedi ve ilerleyip bu gözü dönmüş çılgınlar gürubuna seslendi:

— Sözümlü dinleyiniz! Eğer söylediklerimde bir şüphe-niz varsa yahut Allah Resûlünün torunu olduğum üzerinde tereddüt geçiriyorsanız, biliniz ki, bugün doğudan batıya dek Allah Resûlünün benden başka torunu yoktur! Söyleyin, öldürdüğüm bir mazlumun kanını mı; üstüne oturduğum bir malın ziyanını mı, yoksa bir yaralamanın kisasını mı istiyorsunuz benden? Ne istiyorsunuz?

Ey Şit b. Reb'â, ey Haccar b. Ebcar, ey Kayb b. Eşî'at ve ey Yezûl b. Hars!.. Kûfeye gelmem için bana mektup yazmadınız mı?

Gönlü elmas renkli incillerle dolu olan din büyüğü bir ân için durup cevap bekledi; isimlerini saydığı adamlar:

— Hayır, hayır! Biz böyle bir şey yapmadık! Diye bağırıyorlar...

İmânın billûrlaşmış nurdan âbidesi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.):

— Yaptınız, dedi; yaptınız! Fakat şimdi inkâr ediyorsunuz! Mademki artık beni istemiyorsunuz, bırakın, dönüp gideyim yerime!

Vicdanı kara adamın biri atılıp bağırdı:

— Yâ Hüseyin! İbn-i Ziyad'ın hükmüne baş eğip biy'atı kabul etmiyor musun?

İmam-ı Hüseyin (R.A.), büyük bir celâdetle ortalığı çınlattı:

— İşte bu dediğin, hiç bir zaman olamaz!..

Ve artık sahnelerin en çirkin, hâinliğin en çetini meydana geldi. Ömer ilerleyerek okunu Peygamber evlâdına karşı attı ve homurdandı:

— İşte cengi açıyorum! Davranın!..

Ok yağmur... Kime, niçin, neden? Düşünen bile yoktu... Binlerce ok çekirge gibi havada uçuyor ve saplandığı hedefi arıyordu...

Ziyad'ın kölesi Yesâr ile Ubeydullahın kölesi Salim, meydana çıktılar ve deli deli bağırdılar:

— Var mı boyunun ölçüsünü almak isteyen?

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), Abdullah Bin Umeyr-ül Kelbi'ye emretti:

— Şunların hesabını gör!

Abdullah bir arslan heybetiyle cenk sahnesine süzüldü ve şanlı kılıcını çektiği gibi ikisinin de kafasını kopardı... Fakat kendi eli de yaralandı...

Ve o anda sahnelerin en ulvîsi meydana geldi. Abdullah'ın zevcesi Ümmü Vehb eline bir direk alıp bir kaplan gibi kocasının yanına vardı ve iman coşkunuğu ile haykırdı:

— Anam babam sana fedâ olsun! Hz. Fâtıma'nun evlâdı uğrunda işte böyle cenk eyle!..

Abdullah gülümsedi:

— Sen geri dön!

Sinesinde fokur fokur iman kaynayan kahraman kadın en büyük celâdeti gösterdi:

— Yâ Abdullah! Seninle beraber ölmedikçe dönmem!..

Bu sahne Abdullah'ın gözlerini yaşartmıştı...

Fakat Hz. Hüseyin (R.A.), kadının cenk etmesine müsaade etmedi...

Cenk' bütün şiddetiyle başladı. Bütün dehşetle oklar yağmur gibi yağdı.. Hz. Hüseyin (R.A.) in 70 - 80 kişiden ibaret yakınlarına karşı binlerce asker, kılıç, mızrak, balta, ok ve gürz ile saldırıyordu..

Hâinlerin içinden câhl adamın biri deli deli bağırdı:

— Yâ Hüseyin! Seni Cehennem ile tebşir ederim!

Resûller Serverinin muazzez evlâdı ona şöyle dedi:

— Sen yalancısın! Senin dediğin gibi değil... Belki ben Rahîm ve Şefî' ve itâat edilen Rabbimin huzuruna giderim!.

Hemen o anda ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp Allaha dua etti:

— Yâ Rabbi! Şu adamı Cehenneme sevket!..

Allah Azze ve Celle, Cenâb-ı Hüseyin'in duâsını kabul buyurdu. O gözü dönmüş hâin adam şiddet ve hiddetle atını sürmeye başladı. At ürküp düştü... Lânetli herifin ayağı özüngide kaldı.. At şaha kalkıp Kerbelâ çölüne doğru şimşek gibi uçtu... Zâlim adamın başı taştan taş çarparak parçalandı ve lâayık olduğu cezayı buldu...

Yine düşman safında bir adam başını iki elinin arasına almış düşünüyordu:

— Acaba Hüseyin'in başını ele geçirip Ubeydullah'a götürsem bir rütbeye nâil olabilir miyim?

Hz. Hüseyin (R.A.) in duası üzerine İbnî Havze'nin na-

sıl dehşetli bir ölüm ile canını cehenneme ismarlayıp gittiğini görünce:

— Tевbe, tevbe! dedi. Ben bundan sonra Ehl-i Beyt ile savařmam!

Ve atına atladığı gibi cenk sahnesinden savuşup gitti...

ALİYYÜL-EKBER'İN KAHRAMANLIĞI

Cenk sahnesine ilk çıkanlardan biri de Hazret-i Hüseyin'in oğlu Aliyyül-Ekber'di...

Iraklılardan bir adam önüne dikildi ve şöyle dedi:

— Sen, Mü'minler Emiri Yezid b. Muaviyenin akrabası olduğun için bu akrabalığı gözetmek istiyoruz! İstersen sana emân verelim, seni öldürmeyelim!

Aliyyül-Ekber heybetle haykırdı:

— Allahın Resûlü ile olan akrabalık, gözetilmeye daha lâyıktır!

Ve şanlı kılıcını çekip adamın üzerine saldırdı. Saldırırken de şöyle kükredi:

— Ben, Ali b. Hüseyin b. Ali'yim! Kâbe'nin Rabbına andolsun ki: Biz, Peygamber'e, Şemir'den, Şebes'den daha yakın ve daha önceyizdir!..

Fakat arkadan gözü dönmüşün biri saldırdı. Mızrağını Aliyyül-Ekber'e saplayıp yere düşürdü.

Hazret-i Hüseyin (R.A.) hemen koştu ve oğlunu bağrına bastı. Ne çâre ki, Aliyyül-Ekber, son nefesini veriyordu.. Peygamber soyundan gelen muazzez ruhu ebediyyetin cennetlerine uçtu...

İrfan denizine gark olmuş yüce din eri Cenâb-ı Hüseyin:

— Oğulcuğum! Senden sonra, bana dünya yoktur!! dedi..

Ve gözlerinden damla damla yaşlar döküldü...

Adamların beyninde cinniler mi horan tepiyordu. Yoksa gönüllerinde şeytanlar mı zıplıyordu.. Bu vahşet neydi? Yerler, gökler, dağlar, taşlar böyle bir vahşet görmüş müydü?

Bir tarafta Peygamber evladı. İnsanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur mübarek insan...

Diğer tarafta 6 bin silahlı ve gözü dönmüş şaşkınlara sürüstü...

Yezid b. Ma'kıl isimli biri ilerledi... Ağzından burnundan köpükler saçılıyordu. Cenâb-ı Hüseyin'in adamlarından Berir ibn-i Hudeyr'a seslendi:

— Yâ Berir! Görüyor musun Rabbin sana ne yaptı?

Berir ortalığı çınlattı:

— Rabbim hakkında hayır ve senin hakkında şer halk etti!

— Yalan söylüyorsun, yâ Berir!

— Vallâhi doğru söylüyorum!

— Sana inanmıyorum!

— O halde gel seninle bahse girelim!

— Nasıl?

— Allah yalancıya lânet ve bâtılada olanı helâk etsin?

— Etsin!.

— Haydi davran kılıcına...

— İşte kılıcım!..

Ve yıldırım hızıyla birbirlerine girdiler. Kılıçlar havada pırıltılı kavisler çizdi. Atlar şaha kalktı... Ortalık toz duman oldu... Berir, Yâ Allah deyip kılıcını yıldırımından bir gülle gibi hâin adamın başına indirdi, adamın beyni parça parça yere döküldü ve feryâdı gökleri tuttu:

— Öldüm!..

Böylece bâtılada olduğu meydana çıktı ve azap diyarını boyladı...

Bu defa Berir'in üzerine başka biri hücum etti. Kucak kucağa geldiler. Berir onu da yere serdi, göğsünün üstüne

oturdu, kılıcını gırtlığına dayadı... Evet, tam o ân, arkadan başka biri gelip Berir'i mızrak ile vurdu...

Berir'in vücudundan fışkıran kanlar yerleri ıslatırken ruhu da Cennetlere uçtu...

Ve yine sahnelerin en ulvisi meydana geldi:

Berir'i şehit eden adam geri döndüğünde zevcesi karşısına çıktı ve en taşkın bir iman ile haykırdı:

— Yâ Kâb! Sana yazıklar olsun!.. Sen Cenâb-ı Fâtıma'nın evlâtlarının düşmanlarına yardım ettin ve Kur'ân okuyanların efendisi olan Berir'i şehid eyledin.. Bundan sonra ebedî seninle konuşmayacağım!..

İŞTE İMAN, İŞTE KAHRAMANLIK

Kerbela çölü kahramanlar yatağı oldu. Binlerce askere karşı sadece 70 - 80 kişilik iman arslanları... Ve bu arslanlar içinde öyle yüce yaradılışlı insanlar da vardı ki, kahramanlıklarının zirvesine çıktılar. İşte şanlı kahramanlardan biri de Âbîs. Hazret-i Hüseyin (R.A.) in önünde boynunu bükte ve gözlerinden elmas elmas yaşlar akıtarak şöyle dedi:

— Ey Ebû Abdullah! Vallâhi, yeryüzünde yakın veya uzak, bana senden daha üstün, daha sevgili bir varlık yoktur.

Eğer senden zulüm ve ölümü kaldırmak için, kendimi ve kanımı fedâ etmekten daha üstün bir şeye mâlik ve kadir olsaydım, sana onu da fedâ ederdim.

Selâm olsun sana ey Ebû Abdullah! Ben şehâdet ederim ki, sen de doğru yoldasındır, baban da doğru yolda idi...

Ve kılıcını çekip cenk sahnesine doğru bir arslan gibi yürüdü Kûfe askerlerini devire devire ilerledi...

Rebi' b. Temim çılgıncı bastı:

— Ey İnsanlar! Kaçın... Bu, arslanlar arslanı İbn-i Şebib'dir! Sakın hiç biriniz ona karşı varmasın...

İman arslanı yine kükrüyordu:

— Yok mu içinizde bir er?

Kûfelilerin başbuğu Ömer avaz avaz bağırdı:

— Onu taşa tutunuz!..

Âbis her taraftan taşa tutuldu. Taşlar her taraftan kurşun gibi yağıyor, yüzlerce asker bir kişiye karşı cenk ediyordu...

Âbis, bununla da kalmadı. Zırhını sırtından, miğferini de başından çıkarıp attı. Bir arslan heybetiyle ordu saflarına doğru yürüdü. İkiyüzden fazla kişiyi önüne katıp kovaladı...

Kûfelilerde hayret, dehşet, ibret!..

Âbis'in şanlı kılıcı Kûfelileri ot biçer gibi biçiyordu. Feryadlar, iniltiler, şakırtılar arasında öyle cenk ediyordu ki, nihayet topyekûn saldırıya geçtiler ve onu çenber içine aldılar. Yine de teslim olmadı. Çarpışa çarpışa ruhunu teslim etti ve en büyük nimete, şehitlik nimetine erdi. (R.A.).

Gönüller aydınlatan din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in kahraman erleri öylesine şevkle cenk ediyorlardı ki, kendileri 70 - 80 kişi oldukları halde altı bin kişilik koca orduyu ürkütmüşlerdi... Bu Allah ve Peygamber sevdâlıları can-ı gönülden ölüme gidiyorlardı... Peygamber evlâdı uğrunda kanlarını oluk oluk akıtıyorlardı... Cihan böyle kahramanlık görmemişti... Ne tarihlerin bildiği, ne de insan oğlunun hayâl edebildiği bir fedakârlık nümûnesi... Kanlar sebil sebil akıyor, kollar, bacaklar, kafalar kopuyor yine de bir adım gerileyen olmuyordu...

Amr İbni Karzatil Ensâri öyle celâdetle kılıç sallıyordu ki, görenlerin hayretten donup kaldığı oluyordu... O kahraman mü'min şehid oluncaya kadar bir nefes durmadan düşmanları ot biçer gibi biçti ve sonunda en büyük rûtbeye erdi... Onun kardeşi düşman tarafındaydı. Biraderinin şehid

olduğunu görünce karanlık ağzını açıp Cenâb-ı Hüseyn'e (R.A.) karşı haykırdı:

— Yâ Hüseyn !Kardeşimi kandırdın, katline sebep oldun!..

İrfan denizine gark olmuş yüce er cevap verdi:

— Allahü Teâlâ senin kardeşine hidâyet verdi seni de dalâlette bıraktı!..

Şaşkın adam deli deli bağırdı:

— Seni katletmezsem Allah beni helâk etsin!

Ve Peygamber torununa sırtlanlar gibi hücum etti!..

Nâfî' yetişip bu gözü dönmüş zehirli adamı bir kılıç darbesi yere düşürdü... Adam:

— Öldüm!

Diye feryâdı kopardı!..

Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) in kahramanları Kûfe'lilerin gözünü iyice yıldırmıştı... Ne yapsınlar bir başarı elde edemiyorlardı... Hele Hür öyle bir arslan kesilmişti ki kılıcı hep ölüm kusuyordu... Her kim karşısına çıksa cehennemi boy luyordu... Kûfelilerin gerilediklerini gören sağ kol kumandanı Amr ordusunun şevkini artırmak için avaz avaz bağıırıyordu:

— Ey insanlar! Biliyor musunuz, kimlerle savaşıyorsunuz? Çok az bir toplulukla... Eğer birer taş atsanız onları mahvedersiniz. Ey Kûfeliler! İnzibat ve itâat altında bulununuz.. Dinden ayrılıp da imama âsi olanların katlinde şüpheye düşmeyiniz!..

Ordunun başbuğu Ömer İbni Saad'da:

— Rey budur!

Diyerek kütle hâlinde hücum etmek için emir verdi!..

Cenâb-ı Hüseyn (R.A.) bu hâli görünce şöyle dedi:

— Ey Amr! Sen insanları benim aleyhime mi tahrik ve teşvik ediyorsun? Vallahi ruhlarınız kabzolunurken dinden ayrılıp çıkan kimler olduğunu göreceksiniz!..

Amr nasihat kabul edecek yerde hemen ileri emrini verdi ve Fırat tarafından hücûma geçti... Müslim ona karşı durdu fakat gözü dönmüş adam Müslim'i yaralayıp yere düşürdü ve dönüp gitti...

Müslim henüz aziz ruhunu teslim etmemişti... Hz. Hüseyin (R.A.) in sol kol komutanı Habîb onun yanına vardı ve:

— Yâ Müslim, dedi; senin yaralanman bana pek tesir etti. Seni Cennetle müjdelerim!.. Eğer arkandan sana kavuşacağımı bilmesem isterdim ki bana bir öğütte bulunasın da ben de senin öğüdünü yerine getireyim!

Müslim elâ gözlerini araladı, bu imân kahramanına tatlı tatlı baktı ve elini kaldırıp Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) i işaret ederek:

— İşte, dedi; bu aziz varlığın uğrunda can veresin!..
Ve muazzez ruhunu teslim etti...

VAH MÜSLİM VAH

Müslim gönül dudaklarıyla şehadet şerbetini içip ruhunu teslim edince câriyesi göz yaşları içinde şöyle haykırdı:

— Vah, Müslim vah!.. Sana kılıç çekenleri Allah affetmesin!..

Düşmanlar ise deli deli bağurdılar:

— Müslimi katlettik, Müslimi katlettik!

Düşmanın piyade kumandanı Şit İbni Rebi bunu duyunca köpürdü:

— Allah belânızı versin! Siz kendi ellerinizle kendinizi yok ediyorsunuz... Müslim gibi bir imân kahramanının ölümüyle mi memnun oluyorsunuz? Vallahi ben Âzerbeycan savaşında onun altı kâfirin kafasını kopardığını gördüm. Öyle bir bahadırın ölümüyle iftihar edilir mi?

Şit her ne kadar kendi makamını muhafaza etmek için düşman safında yer almış ise de Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) e karşı girilen bu iğrenç saldırıyı lânetliyordu... Konuşmasına şöyle devam etti:

— Allahü Teâlâ bu belde halkına aslâ hayır vermez! Taaccüp etmez mısınız ki, Bizler, Ali İbni Ebi Tâlib (R.A.) ve oğulları ile birlikte beş sene muharebe ettik... Ne şaşılacak ve utanılacak şey ki, sonra tutup onun bu oğlunun aleyhine geçtik... Halbuki o şimdi yeryüzündeki insanların en hayırlısıdır... Biz şimdi düşmanla birlik olarak ona kılıç çekiyoruz... Bu ne büyük dalâlettir, bu ne çetin cinâyettir...

Beyninde cinlerin horan teptiği zehirli adam Şemir yine bir kuduz sırtlana dönmüştü... Peygamber torununa karşı amansız bir hücumla geçti.. Buna karşı iman safındaki yiğitler arslanlar gibi göğüs gerdiler ve geri püskürttüler... Otuz iki kişiden ibaret olan Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in süvarileri Kûfelîleri ot biçer gibi biçiyorlardı... Böyle cenk, böyle fedâkarlık, böyle saldırı hiç görülmuş şey değildi... Bir avuç inanmış adam altı bin kişilik koca orduyu perişan etmişti. Allah Allah sesleri Kerbelâ çöllerinde yankılar yapıyordu... Kerbelâ çölü dövünüyordu... Dağlar, taşlar, çayırılar, çimenler, güller, bülbüller hep için için ağlıyordu... Bu sırada Cenâb-ı İmamın fedâîlerinden Abdullah İbni Umeyr ırmak ırmak çağılamıştı... Öyle bir heybetle kılıç sallıyordu ki, değdiği yeri yakıp geçiyordu... Düşmanın ileri gelenlerinden iki nasipsizi cansız yere sermişti... Kendisi de muazzez ruhunu Allaha teslim etti...

KÜFELİLERDE HAYRET, DEHŞET, İBRET

Din ve şariat ulusu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in askerlerinin bu derece celâdet göstermeleri karşısında hayrette kalan Kûfe ordusunun süvari birliği komutanı başbuğları olan Ömere haber gönderdi:

— Görmüyor musun? Şu küçücük süvariden süvarimiz neler çekiyor?

Ömer Şit'e emretti:

— Birliğini peşine tak ve hücûma geç!

Şit avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Be gözü dönmüş adam! Benden başkasını bulamıyor musun?

Ömer şaşırdı... Sonra da ondan vaz geçip 500 okçu ile başka birini gönderdi...

Bu beşyüz okçu Peygamber torununun kahraman süvarilerini ok yağmuruna tuttular... Ok vızıltsından, at kışnemesinden çöller inledi.. O imân kahramanları da atlarından inmeye mecbur oldular... Ve yalın kılıç saldırıya geçtiler...

Düşman yine bir üstünlük elde edememişti... Artık tamamen gözü dönmüş bulunuyordu... Cenâb-ı Hüseyin (R. A.) in çadırlarını ateşe verdiler... Sağdan ve soldan yanmaya başlayan ateşler bir hisar hâlini aldı... Düşman bu ateşleri yarıp da merkeze gelemedi... Çadırlarda bulunan masum çocuklar ve kadınlar açıkta kaldı...

Biraz evvel şehadet şerbetini içen Abdullah İbni Umeyr' in cesedi hâlâ meydanda yatıyordu... Dudaklarında ebediyet tebessümleri vardı. Zevcesi Ümmü Vehb çadırdan çıktı bir şahin gibi mübârek şehidin yanına uçtu... Ölüp de ölmeyenlerin mertebesine erişen Abdullah sanki gülüyordu... Onun yüzünden tozları sildi ve şöyle dedi:

— Âfiyet olsun, ey Abdullah! Cennetin sonsuz nimetlerine eriştin!..

Şemir o iman kadını orada görüverince âdetâ kudurdu, kölesine emretti:

— Koş şu kadının işini bitir!

Köle koşup biçâre kadını şehit etti... O da tıpkı kocası

gibi bu uğurda canını sebil edenlerden oldu... Allah ikisine de rahmet etsin...

VAHŞET

Savaş-ânında dahi masum çocuk ve kadınların öldürülmesi dinen ve aklen yasak iken ve müşriklere bile böyle muamele yapılmazken Şemir'in yaptığı vahşet tüyler ürper-ticiydi.. Adamın idrak gözü vahşet zindanında körleşmişti... Artık tek gâyesi Peygamber evlâdını öldürmektir... Nitekim ettiği bu vahşiliğe kanaat edemeyip peşindeki adamlarla Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in çadırına yaklaştı ve karanlık ağzını açıp böğürdü:

— Ateş getiriniz, bu çadırı içindekilerle beraber yakayın!

İçerideki masum çocuk ve kadınlar feryâd ederek dışarı fırladılar. İrfan denizine gark olmuş din büyüğü Cenâb-ı Hüseyin (R.A.), bu sesleri duyunca Şemir'e:

— Allah seni ateş ile yaksın!

Dedi. Ve etrafında halkalanan masumları teskin etmeye çalıştı...

Artık gözler ve gönüller ırmak ırmak yaş döküyordu... Susuzluktan kavrulan dudaklar şerha şerha olmuştu... Kerbelâ çölü cehennem gibi kaynıyordu... Düşman ise aman vermiyordu...

SADAKAT VE BAĞLILIĞIN BÖYLESİ

Bütün bu vahşetler sürüp giderken saatler de ilerliyordu... Öğle vakti gelmişti... Güneş beyinleri kavuruyordu... Cihan, en kara günlerinden birini yaşıyordu... Kâinat sarayı temelinden sarsılıyordu Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) ve yakınları yapayalnız kalmışlardı... İçlerinden Ebû Semametis Sâidi ilerli atıldı:

— Yâ Hüseyn, dedi; Cânım sana fedâ olsun!.. Gözü dönmüş düşman sana yaklaştı... Vallahî ben senin uğrunda ölmedikçe seni kimse katledemez... İstiyorum ki, bu öğle namazını da senin arkanda kılıp Rabbime öyle kavuşayım!..

Gönüller aydınlatan yüce din eri gün kadar aydınlık yüzünü ona döndürdü ve tatlı tatlı konuştu:

— Namazı hatırlattın! Allah seni zikreden namaz kılıcılardan etsin... Evet, namaz zamanı olmuş, onlardan sorunuz, namaz kılincaya kadar sulh kabul ederler mi?

Vicdanı kara adamlara sordular:

— Namaz kılincaya kadar sulha râzı mısınız?

Bir edepsiz bağırdı:

— Sizin namazınız kabul olmaz!

Ona cevap verdiler:

— Ey beyinsiz! Peygamber evlâdının namazı makbul olmaz da senin namazın mı makbul olur!

Lânetli adam büsbütün delirdi ve Habib'in üzerine hücum etti.. Habib şanlı kılıcını şimşek gibi çekti ve bir hamlede adamı attan düşürdü... Arkadaşları gelip onu kurtardılar..

Habib, yıldırımından bir gülle gibi ortalığı allak bullak etmişti. Öyle şevk ve celâdetle cenk ediyordu ki herkes apışıp kaldı... Sonra hep birden kitle hâlinde Habib'e hücum ettiler ve onu da şehid eylediler...

Cenâh-ı Hüseyn (R.A.), Habib'in şehadetine pek müteessir oldu ve gözlerinden elmas elmas yaşlar aktı...

Savaşın bu en şiddetli anında Hz. Hüseyn (R.A.) namazını edâ etti...

Artık Kerbelâ çölleri kana bulanmıştı.. Masum insanların kanı oluk oluk akıyordu...

VAHŞET Kİ NE VAHŞET

Üç yaşındaki çocuğun şehid edilmesi... Hazret-i Hüseyin'in nur yumağı hâlindeki çadırı ok yağmuruna tutulmuştu. Cenâb-ı İmamın sağına, soluna, önüne ve arkasına yüzlerce ok düşüyordu. Bir ok da kucağındaki üç yaşında bulunan masum yavruya isabet etti...

Hazret-i Hüseyin (R.A.), vurulan küçük yavrunun boğazından oku çıkarıp attıktan sonra eliyle kanını siliyor ve gözleri pınar pınar akıyordu. Küçük yavrunun altın renkli saçlarını okşuyor ve ona şöyle diyordu:

— Vallâhi, sen, Allah katında, Salih Peygamberin devesinden daha şerefli ve kıymetlisin!.. Muhammed Aleyhis-selâm da Allah katında, Salih Peygamberden daha üstün ve kıymetlidir! (1)

Allahım! Bunlarla ve kavmimizden olanlarla aramızda sen hükmünü ver!

Yardım etmek için bizi çağırdılar. Sonra da tutup öldürüyorlar!..

Bu kanı da bir gün yine kan temizleyecekti... Zaman gelecek bu zâlimler cezalarını kanlariyle ödeyeceklerdi... Zira hiç bir zaman zulüm cezasız kalmaz, kanı daima kan temizler...

Varlığın sebebi olan Peygamberin, mukaddes kucağında taşıdığı ve dizlerinde beslediği o azız, nazenin-i sâadet torununa ihanet ellerini uzatanların avuçlarında değil vefânın... İnsanlığın bile tozlarını aramak abestir...

İnsanlıktan bir damlacık nasibi olmayan korkunç adamlar durmadan saldırıyorlardı... Tek gâyeleri Allah Resûlünün nazla büyüttüğü o cennet çiçeğini öldürmekti...

Hazret-i Hüseyin (R.A.) in safında bulunan Nâfi isimli yüce bahaadır zehirli okların üstüne ismini yazıp sırtlanlar gibi İmam-ı Hüseyin'e saldıran Kûfelilere «Ya Allah!» deyip atıyordu. Havada bir iman füzesi gibi giden oklar ölüm kusuyordu. Nice nasipsiz bu oklara hedef olmuş ve tam 12 kişi yere serilip ebedi azap diyarını boylamıştı...

Bu hâli gören korkunç adam Şemir avaz avaz bağıırıyordu:

— Onun üstüne kütle hâlinde saldırın!

Yüzlerce asker bir tek kişiye hücum ediyordu. Nihayet o şanlı arslanı tuttular iki kolunu kırdılar ve esir edip Ömer-in yanına götürdüler.

Nâfi'nin ay gibi parlak yüzünden kanlar fışkırıyordu. Büyük bir vekar ve heybetle haykırdı:

— Sizden yaraladığım insanlardan başka 12 kişiyi de öldürdüm... Eğer bir kolum sağlam kalsaydı, siz beni asla esir edemezsiniz!

Hâin Şemir kılıcını havaya kaldırdı ve Nâfinin boynuna dayadı. Nâfi, aşk ve imanla kükredti:

— Ey lânetli! Eğer sen insan olaydın bizim kanlarımızla Allahın huzuruna çıkmak sana güç gelirdi... Allaha hamd olsun ki, bizim ölümümüzü insanların en betbahtları ve şerirleri elinde mukadder kılmıştır!

Şemir, bir darbeye bu iman arslanının kafasını uçurdu. O mübârek şehidin vücudu bir yanda, kafası bir yanda kaldı ve dudaklarında ölümsüzlük tebessümleri belirdi...

Masum insanların kanı Kerbelâ çölleri pınar pınar ısılıyordu. Yerler bir kan havuzu hâline gelmişti...

Böyle tüyler ürpertici cinayet, böyle vahşet hiç bir devirde görülmemişti...

HÜCUM YİNE HÜCUM .

Şemir isimli kara yılan şiddetli bir hücumla geçti... Cenâb-ı İmamın kahraman erleri baktılar ki, düşman kitle hâlinde saldırıyor. Artık insanların en hayırlısını ve kendilerini muhafaza edemeyeceklerdi... Yapılacak bir şey vardı, kahramanca ölmek... Hemen gönlü billûrlardan daha duru olan Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in önünde et ve kemikten bir hisar çektiler... Onun uğrunda ölmek için birbirleriyle yarışa girdiler... Niceleri niceleri şehit oldular... O gün Ehl-i Beyt'ten ilk şehit olan Hz. Hüseyin (R.A.) in oğlu Ali Ekber'di... Arslanlar gibi cenk etti, nice nasipsizin ciğerini del-di ve sonunda kendisi de şehadet şerbeti içerek ebedi hayata geçti...

Ne tarihlerin bildiği, ne de insan oğlunun hayâl edebildiği bir vahşetti bu..

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in iki oğlu, altı kardeşi, Hz. Hasan (R.A.) dan iki yeğeni, daha nice yakını, dostu ve akrabası hep şehit...

Bütün bu şehit olan muazzez insanlar, iki günden beridudaklarını ıslatmaya bile tek damla su bulamamış kimse-lerdi...

Yezid İbni Ziyâd isimli bir zât Kûfe'den Ömer'in ordusuyla beraber çıkmıştı... Ömer Cenâb-ı Hüseyin'in tekliflerini reddedince onun yanından ayrılp Hz. İmam'ın askerlerinin içine girmişti.. Gönül coşkunluğu içinde Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in yanına gelip önünde diz çöktü. Beş yüz ok attı, her okun gidişinde «öldüm!» diye bir feryâd göklere yükseliyordu... Hz. Hüseyin (R.A.) ona hayır ile dua ediyordu... O kahraman ok ata ata Hz. Hüseyin'in önünde şehit oldu...

Artık şehitler zinciri gittikçe uzuyordu... Hâin ve kor-

kunç adamların gözü hiç bir şeyi görmüyordu...

Cenâb-ı Hüseyin (RA.) bu gözü dönmüş adamlara bir defa daha nasihat etmek istedi:

— Yazık sizlere! Kıyamet gününden korkmazsanız bâ-ri haseb ve nesep sâhibi hür adamlar olunuz! Benim evlâd-ü iyâlimi azgın ve câhil adamlarınızdan koruyunuz!..

Ordu saflarından:

— Öyle olsun,, öyle ey Fâtıma'nın oğlu!

Diye bağırdılar...

Fakat sırtlan yürekli Şemir yılan dilini oynattı:

— Ey İnsanlar Hüseyin'e' emân vermeyiniz!..

Kâinatın Efendisinin nazla büyüttüğü ve muhabbetle bağrına bastığı ve mukaddes omuzunda taşıdığı torunu yapayalnızdı... Yüzlerce zehirli adam kızıl akrepler gibi etrafını çevirmişti. Kılıç, mızrak, gürz, ok ve topuz... Hep ona yönelmişti...

Hazret-i Hüseyin (R.A.), tıpkı babası gibi cenk ediyor, kükremiş sel gibi önündeki bendleri yıkıp geçiyordu... Fakat bu hâl, ne kadar devam edebilirdi?.. 6000 kişiye karşı bir kişi ne yapardı...

Tam o ân, Hazret-i Zeynep Kûfeliilerin başbuğu Ömer'i gördü ve ona öfkeyle sordu:

— Yâ Ömer! Senin gözünün önünde Fâtıma'nın göz bebeği Hazret-i Hüseyin öldürülecek mi? Sen buna seyirci mi kalacaksın? Ah Ömer; Allahın huzuruna nasıl çıkacaksın?..

Ömer, ettiğine bin pişman... Gözlerinden yaşlar yanaklarına doğru süzülüyor ve dil düğüm düğüm tek kelime söylemiyor...

Hazret-i Hüseyin'in gür sesi ufuk ufuk çınıyor:

— Beni öldürmek için mi toplandınız? Bundan sonra Allah size felâh ve necat vermez... Şânı pek yüce olan Allah, hayâl ve hâtırınıza gelmedik sûretlerle sizden benim in-

tıkamımı alır!.. Allahın kudret eli sizi öyle bir yakalar ki, sığınacak başka bir merci de bulamazsınız...

Şemir yine sahnede ve insanları kışkırtmakta:

— Allah belânızı versin, ne bekliyorsunuz, niçin bu adamı öldürmüyorsunuz?

Hazret-i Hüseyin tek başına kalmıştı. Kendisinden evvel 70 cengâveri şehit olmuş, önüne çekilen et ve kemikten meydana gelen hisar da çökmüştü... Artık ortada yapayalnızdı... Kim ve ne olduğunu anlatan mısralar okuyarak atını düşman saflarına sürdü. Bir anda etrafına üşüşen üşüşene... Su yerine üzerine binlerce ok fışkırırken, kılıçlar ve mızraklar da başında ve göğsünde işledi... Âlemler Efendisinin, mukaddes sırtında taşıdığı muazzez torunu, atından düştü... Kâinata ve topyekûn varlığa kıymak isteyecek kadar hâlin ve o nisbette korkunç bir el uzandı ve o kudsi başı, Peygamberler Peygamberinin öptüğü elmas saçlı başı bedeninden ayırdı... Dağ, tas, yer, gök ve bütün varlık katıla katıla ağıladı... Sadece taşlardan daha hissiz ve putlardan daha donuk kalb taşıyan korkunç adamlar ağlamadı...

Ve gök kubbe, o âna değin böyle bir cinayeti görmedi....

MUAZZEZ ŞEHİD

Ürperdi semâlar, ürperdi dağ taş,
Döktü bütün varlık elmas elmas yaş!..

Bu ne korkunç vahşet; canlar ağıladı,
Toprağa dökülen kanlar ağıladı...

Menekşe, gül, bülbül, insan, melek, cin;
Ağlıyor, yanıyor, hep için için!..

Kan oldu, zehroldu, billûr billûr su,
Amma korkunç, cânîlerin ordusu...

Nasıl kıydılar o Cennet gülüne?
Bu müthiş acıya dayanmaz sine...

Ebedî kapanmaz artık bu yara,
Kâinat büründü karanlıklara...

O ne fâcia, o ne kara gündü,
Cennette nice bin çiçekler söndü...

Attı o câniler sitem taşını,
Çeşm-i Felek görmedi göz yaşını...

Şehid eylediler öyle bir eri,
Din gününden zâlimin yok haberi...

Ey Cenâb-ı İmam, ey en parlak Nur;
Aydınlat gönlümü sen billûr billûr!..

Ebediyet serinliği ver bize,
Lütfet didârını göster bize...

YETMİŞ İKİ YARA

O gün cihan günleri ateş şimşekleri gibi yakıcı olmuştu. Çünkü sonsuzluk Nebisinin nazla büyüttüğü çiçek dalından koparılmıştı. İmam-ı Hüseyin (R.A.) in mübârek vücudunda 72 kılıç ve 33 mızrak yarası ve nice darbe eseri bulundu...

Şu iğreti hayattan gerçek hayata geçtikleri ân yaşları 57 idi. Yüzünde ilâhî tebessümler belirmişti.

Gönül dudaklariyle şehadet şerbetini içip ebediyetin altın sabahına erinmişlerdi... Fakat bu büyük acı ümmet güllistanını soldurmuştu. Bütün mü'minler dövündü, bütün gözler pınar pınar aktı... Yüzlerce şâir, kezzap gibi kalbleri eriten mersiyeler söylediler ve gök kubbe altında bir Peygamber torununa, dünya yaratılalı vâki olmayan, olmasına da

imkân bulunmayan bu vahşet ve bu zulüm karşısında vicdanları şahlandırdılar...

Kerbela çölünde, cinlerin bile yakıcı mersiyeler okuyarak dövündüklerini duyanlar oldu.

KARA BENEK

Ümmet semasının berrak aynasında kıyâmet temsili olan bir kara benek misâli Kerbelâ karanlığı da görünmektedir... Hicretin 61. Yılı'nın Muharremine ait onuncu Cuma gününde işlenen bu cinayet ümmet semasını lekelemiştir...

Vak'anın âteşi o kadar derindir ki, üzerinden asırlar ve devirler geçtiği halde, imanlı gönüller mecrasını takip eden o emsalsiz acı, yakıcığundan bir zerre bile kaybetmemiştir. Bu elim ve korkunç hâdise, tarihe mal olmaktan ziyade, iman sinesinde hazin bir ebediyet kazanmıştır...

Kerbela karanlığı çöktü de ufuklara,
Nice asırlar geçti kapanmıyor bu yara...

Evet, mü'min gönüllere itina ile saklanan bu kudsi hasret, o şehadet incisinin ebedi sadefi olmuştur...

Varlığın sebebi olan Peygamberin, mukaddes kucağında nazia taşıdığı ve dizlerinde beslediği o aziz, nazenin saâdet torununa ihanet ellerini uzatan canilerin, avuçlarında değil vefânın; insanlığın bile zerresini aramak beyhûdedir... Zira bu cinayet, geliş güzel bir mü'minin öldürülmesine aslâ benzemez... Hiç bir cinayetle de kıyas edilemez...

Allahın Sevgilisinin, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberinin, cennet sabahlarını imrendiren tebessümleriyle muhabbet baharına bürünen o iman aynası berrak yüzü alın üzeri toprağa yatırıp mübâ-

rek başını koparmanın ağır ve çetin günahını ancak mahşer terazisi tartabilir; acısını da sadece cehennem ateşi ödeyebilir...

CİHANIN YÜZKARASI

Gök kubbenin altında hiç ürpermeden ve titremeden bir Peygamber evlâdını şehid eden insanlık yüzkarası Sinan isimli birisi... Ve onun etrafında yüzlerce mecnun... Gözlerinde hâinâne bir pırıltı, ona şöyle dediler:

— Ey Sinan! Sen Ali'nin ve Ailahun Resûlünün kızı Fâtımanın oğlunu öldürdün ki, arapların şan, şeref ve mev-kice en üstünü idi. Vali sana şunların çadırlarındaki bütün malları verse, yine de azdır! Şimdi git mükâfatını iste!..

Sinan isimli korkunç cani, hemen atına atladı ve Ömer'in çadırının önüne geldi ve deli deli haykırdı:

— Ey Ömer! Bana gümüşten üzengi yaptır ve onu altınla da yaldızlat!.. Çünkü ben, yanına varılmaz, şöhretine ulaşılmaz ulu bir kişi, bir hükümdar öldürdüm!.. Ana ve babaca insanların en hayırlısını öldürdüm ki, o, halkın soy sopça da en hayırlısı idi...

Ömer küplere bindi ve aklını oynatacak gibi oldu:

— Şu deliyi içeri getiriniz!..

İki asker ok gibi fırladı ve sürüye sürüye içeri aldı. Ömer'in yüzünde damar damar gazap:

— Ey mecnun! Niçin böyle konuşuyorsun? Ben şahadet ederim ki, sen delisin... Söylediğin bu sözleri İbn-i Ziyad duyarsa boynunu vurur!

Cennet gençlerinin Seyyidi, Cenâb-ı Hüseyinden geride kalan kadın ve sabi çocukları da esir ettiler... Bunlar arasında Zevcesi Errübâb, kızkardeşi Zeynep ve Ümmü Gülsüm, kızları Sekine, bir de oğlu, Ali Zeynelâbidin...

Zeynelâbidin o zaman hasta idi ve harbe girememişti... Susuzluktan dudakları şerha şerha olmuş yatıyordu... Bu sonsuz acı, onu mecâlsiz bir hâle getirmişti. Gözlerinde şebnem damlaları gibi yaşlar vardı...

Câniler çadıra gürül gürül doldular... Cânilerin en korkuncu Şemir, karanlık ağzının içinde yılan dilini oynattı:

— Bunun kafasını da koparın!..

Kadınlar çığlık çığlık atıldılar... Ona bu tüyler ürpertici cinayeti işletmediler...

Ordu başbuğu Ömer yetişti:

— Bu kadınların çadırına kimse girmesin ve bu hasta çocuğa ilişilmesin, her neleri alınmışsa geri verilsin!..

Diye emir verdi..

MIZRAK UCUNDA TAŞINAN BAŞLAR:

Saad oğlu Ömer, muazzez şehid Cenâb-ı Hüseyin'in başını İbn-i Ziyad'a gönderdi.

Tarihte en büyük şehidlerden birinin mübârek başını Kûfe'ye götüren müfreze, bir konak ileride mola verirken, dibinde oturdukları duvardan bir el çıktı, demir bir kalemle duvara şu iki mısrayı kanla yazdı:

— Hüseyin'i öldüren bir ümmet, hesap günü, O'nun ceddinin şefâatını umabilir mi? (1)

Bu askeri birlikten kaçanlar, silahını atıp bir adım ileri gitmeyeceğini haykıranlar, çıldıranlar oldu...

Gökyüzü bile karardı. İmam-ı Hüseyin'in şehit edildiği gün, insanların yüzüne değil, kâinata bakmak lâzımdır...

Gündüz vakti ortalık kapkara kesildi... Hatta öyle ki, bir aralık yıldızlar bile göründü... Peşinden korkunç bir kı-zılık çöktü... O gün kanlı yağmur yağdığını bile söyleyenler olmuştur...

Cihan günlerini karanlıklar ve kızılıklar içinde bıra-kan bu vahşet bütün varlıkları için için ağlatmıştır...

O BAŞIN ÜSTÜNE GÖKTEN NUR İNDİ

Muazzez şehidin başı Kûfeye gönderildi. Havli isimli in-sanlık yüz karası, geç vakit Kûfeye vardı.. Hükûmet kona-ğını kapalı bulduğu için kendi evine gitti ve Peygamberler Peygamberinin evlâdının başını bir yere gizleyip yatak oda-sına girdi ve karanlık ağzını açıp hanımına seslendi:

— Sana dünyaya bedel bir servet getirdim! İşte Hüse-yin'in başı havlumuzdadır!..

Kadın yerinden bir ok gibi fırladı ve avaz avaz bağırdı:

— Vah sana yazıklar olsun!.. Halk altın gümüş getirdi.. Sen Allah Resûlünün oğlunun başını getirmişsin... Allaha yemin ederim ki, bundan sonra seninle bir yastığa baş koy-mam!..

İyi kalbli müslüman kadın doğüne doğüne dışarı çıktı... Gözlerinden iplik iplik yaşlar akıyordu... Gözlerini semanın sonsuzluğuna doğru kaldırdı... Bir de ne görsün; Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in başının üstüne nurdan bir direk inmişti.. Ve etrafında bir beyaz kuş çırpınıp duruyordu... (1)

Sabah olur olmaz muazzez Şehidin başı Ubeydullah İb-ni Ziyâd'ın makamına götürüldü. Şemir isimli insanlık yüz karası da oradaydı...

İbni Ziyâd eline bir değnek alıp Cenâb-ı Hüseyin (R.

A.) in dudakları arasına dokundurup duruyordu... Evet, Hazret-i Şehidin mübârek başı, gören gözlere, yer yüzüne inmiş bir Cennet güneşi manzarasıyla parlıyordu... O güneşlerden daha parlak simaya, câni Vali, elindeki değnekle vurup istihza ve gurur içinde:

— Dişlerin de ne güzelmiş!

Dişler ile içindeki kini söndürmeye çalışıyordu...

Tam o ân, Allah Resûlünün muazzez sahabîlerinden Zeyd İbni Erkam (R.A.), pek ihtiyar olmasına rağmen bir arslan gibi kükredi ve insanlık yüz karası olan Valinin üzerine hücum etti:

— Ey hâin ve câni, dedi; senin vurduğun o mübârek dudakları Allah Resûlünün tekrar tekrar öptüğünü görmüşüm!

Korkunç suratlı vali deli deli bağırdı:

— Allah senin iki gözünü ağlatsın!

Ve emir verdi:

— Şunun boynunu vurunuz!

Orada olanlar çığlığı bastı:

— Bu ihtiyarı, ihtiyarlığına hürmeten öldürme!

Muazzez sahabî ise hiç çekinmeden içinin bütün öfkesiyle haykırdı:

— Ey Arap Cemâatı! Bu İbni Ziyâd sizi kendisine kul eder... Siz onu başınıza reis yaptınız da Hz. Fâtıma'nın oğlunu katlettiniz... Bu zillete râzı olanlar bizden uzak olsun!..

Ve bir ok gibi fırlayıp dışarı çıktı... Kûfeliler onun arkasından mecnûn gözlerle bakıp kaldılar...

ŞEHİDLERİN DEFNİ

Kûfeli canîler muazzez şehitlerin cesetlerini bile atlara çığnetmekten hayâ etmediler... Bir gün sonra Kadıriyye

köyü halkı toplanıp şehidlerin cesetlerini Kerbelâ çölüne gömdüler.

Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in kabrini belirsiz etmek için Fırat'tan su salınmıştı...

Daha sonra bir bedevî gelip o şehadet incisi Cenâb-ı İmamın kabrini araştırdı... Kabrin bulunduğu yere doğru yavaş yavaş gitti... Etrafa mestedici bir rayihanın yayılmış olduğunu gördü ve şöyle dedi:

— Onun düşmanları, kabrini belirsiz etmek istediler. Halbuki kabrinin hoş kokulu toprağı, kabrine delâlet edip durmaktadır!

Ve Cennet kokuları tûten mübârek kabrin başına oturup hıçkıra hıçkıra ağladı...

İBN-İ ABBAS'IN RÜYASI

Muazzez sahabilerden Abdullah ibn-i Abbas (R.A.), o günlerde bir rüya gördü. Uykudan uyanınca:

— İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn, Vallâhi Hüseyin öldürüldü, dedi.

Etrafundakilerin hayretten gözleri açıldı:

— Yâ Abdullah, dediler; nereden biliyorsun?

Şu cevabı verdi:

— Allahın Resûlünü rüyamda gördüm. Elinde bir bardak kan vardı. Bana: «Benden sonra ümmetimin ne yaptığını biliyor musun? Onlar oğlum Hüseyin'i öldürdüler ve işte bu bardaktaki kan, onun ve arkadaşlarının kanıdır. Bunu Allaha arz ediyorum», dedi.

Aradan 24 saat geçtikten sonra, rüyayı gördüğü gün Hazret-i Hüseyin (R.A.) in şehid edildiği haberi geldi ve bütün şehir halkı katıla katıla ağladı...

Nur şehri Medine'de ilk feryadı koparan, Kâinatın Efendisinin zevcesi Hazret-i Ümmü Seleme (R.A.) oldu:

— Eyvâh Hüseyinim! Eyvâh Resûlüllahın oğlu!..

Diyerek döğündü...

Koparılan feryadlardan Medine ufukları inim inim inledi ve gözlerden dökülen yaşlar pınar pınar aktı...

GÖKLERE YÜKSELEN ACI FERYAD

Câniler başbuğu Ömer İbni Saad, iki gün Kербelâ'da kaldıktan sonra Kûfe'ye geldi... O şehadet incisi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in kızlarını ve kız kardeşlerini birlikte getirdi... Ve gelirken muazzez şehidlerin yerde upuzun yatan cenâzelerinin yanından geçirdi... Yürekleri parçalayıcı bu müthiş manzarayı gören kadınlar damla damla göz yaşı döktüler... Feryâd-ü fîğan göklere bulut bulut yükseldi... Yere düşen göz yaşı damlaları nokta nokta toprağın bağrını deldi... Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in kız kardeşi Hz. Zeynep göz yaşları içinde sonsuzluk Nebisine seslendi:

— Yâ Muhammed, âh! Sana gök yüzünün melekleri salât ve selâm getirsin... İşte Hüseyin kanlara gark olmuş, mübârek vücûdu lime lime edilmiş, kızların esir, zürriyetin maktul!..

Hız. Zeynep'in bu feryadına düşmanlar bile dayanamayıp ağladılar...

Kafile Kûfe'ye girerken Kûfeli kadınlar çığlık çığlık ağladılar. Hazret-i Hüseyin (R.A.) in hayatta kalan oğlu bu hâli görünce şöyle dedi:

— Her halde şunlar bize, bizim başımıza gelenlere ağıyorlardır. Bizi öldürenler, kimler ola?

Ali b. Hüseyin der ki:

— Babam Hüseyin şehid edilince bizler Kûfe'ye götü-

rüldük. Yanımıza bir adam gelip bizi evine götürdü. Örtüye bürünüp uyuduk. Sokakta süvarilerin gezindiklerini hissetmedikçe uyanmadık.

Kûfe halkından biri beni gizledi. Bana çok ikram etti. Her içeri girişinde ve dışarı çıkışında ağlıyordu. Eğer, yanı hayırlı olan bir kimse varsa, bunun yanındır, diyordum.

Nihayet şöyle bir münâdi duyuldu:

— Haberinizi olsun ki, Hüseyin'in oğlu Ali'yi kim bulursa getirsin! Ona 300 dirhem vereceğiz!..

Adam yine yanıma girdi. Yine ağlıyordu, yine gözlerinde yaşlar vardı. Ellerini hemen boğazıma bağladı ve:

— Korkuyorum, korkuyorum!

Diyerek beni o cânilere götürdü «Alın işte Hüseyin'in oğlu Ali budur» dedi ve 300 dirhemi alıp gitti. Ben hayretten donmuştum...

İbni-i Ziyad'ın gözleri hançer hançer. Kudurmuş bir sırtlıandan daha beter. Zeynelâbidin'e sordu:

— Adın nedir?

— Ali!

— Allah, Ali'yi öldürmedi mi?

— Ali isminde bir kardeşim daha vardı. Câniler onu katletti!

— Hayır, onu, Allah katletti!

Zeynelâbidin Hazretleri şu âyetleri okudu:

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا

— Allah, (ölenin) ölümü zamanında, ölmeyenin de uykusunda ruhlarını alır.

Allahın izni olmadıkça, hiç bir kimse için ölüm yoktur!

Ama cana kıyan katiller mutlaka cezalarını çekecek ve bunun diyetini cehennem ateşi ödeyecektir!..

Korkunç vali, korkunç emrini vermekte gecikmedi:

— Vallâhi sende onlardansın ve senin de boynun vurulacak!

— Zâlimlere hiç bir sûrette boyun eğmeyiz!

İbn-i Ziyad yerinden fırladı ve öküz gibi böğürdü:

— Bunun da boynunu vurunuz!..

Hazret-i Zeynep bir kaplan gibi atıldı:

— Ey İbn-i Ziyad! Döktüğün kanlarımız sana yeter... Onu öldürecekse, Allah aşkına beni de onunla birlikte öldür!..

Değil vefânın, elinde insanlığın tozu bile bulunmayan perişan ruhlu adam hayret ve dehşet içinde kaldı ve onları öldürmeyi göze alamadı...

Zeynelâbidin Hazretleri ise en taşkın vecd içinde sesini yükseltti:

— Ey İbn-i Ziyad! Eğer Peygamber soyuna bağlılığın varsa beni katlettiğinde bu kadınlara mü'min ve muttaki bir adamı yol arkadaşı yap ki, onları müslümanca himaye ederek yerlerine ulaştırsın...

HZ. ZEYNEB'İN ESKİ ELBİSELERE BÜRÜNMESİ

Derin ve ince Fâtıma (R.A.) nın kızı Zeyneb, hor ve hakir elbiseler giyip tanınmaz bir kıyafete bürünmüştü. Câriyeleri etrafında fır fır dönüyorlardı.

İbn-i Ziyad:

— Kim bu kadın? dedi.

Cevap verdiler:

— Hazret-i Fâtıma'nın kızı Zeyneb!

İbn-i Ziyad kin ve nefretini büsbütün kustu:

— Hamdolsun Allaha ki ayıp ve kusurlarınızı ortaya döktü ve sizi rüsvay etti, öldürdü. Ortaya attığınız gülünç ve boş beyanlarınızı da yalana çıkardı.

Hazret-i Zeyneb, bu câninin yüzüne tükürecek gibi oldu ve en taşkın bir vecd içinde sesini yükseltti:

— Âlemlerin Rabbi olan Allaha hamd olsun ki, Nebiler Serveri Muhammed Aleyhisselâm'a mensubiyetle bizi şeref-lendirmiş ve bizi hususi bir temizlikle de temizlemiştir.

Ey İbn-i Ziyad! Hayır; iş, senin dediğin gibi değildir. Allah, ancak fâsıkları rezil ve rüsvay eder... Allah Resûlünü yalanlayan ve itâattan çıkan kimseden daha yalancı kim olabilir ki...

— Ev halkınıza Allahın yaptığını nasıl görüyor, nasıl yorumluyorsun ya?

— Buna da, Allahımızın kelâmı ile cevap vereyim; Allah buyuruyor:

قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ
عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ

«Şöyle de: Siz evlerinizde olsaydınız bile üzerlerine öldürülmesi yazılmış (takdir edilmiş) olanlar yine muhakkak yatacakları (öldürülecekleri) yerlere çıkıp gidecekti.»

Bilmiş ol ki, Allah, âhirette seninle onları bir araya getirecek, Allahın huzurunda onlarla muhakeme olunacak. dâvalaşacaksınız!..

İbn-i Ziyad öfkesinden deliye döndü. Hazret-i Zeyneb'e zulüm ve işkence yapmak istedi...

Amr b. Hureys atıldı:

— Allah, Valliye iyilikler versin! Bu, nihayet bir kadındır. Kadını, herhangi bir sözünden dolayı sorumlu tutmak doğru olmaz.. Sen, bu dertli kadını sorumlu tutma. Bu sözlerinden dolayı da kendisini suçlama...

İbn-i Ziyad bu defa büsbütün canavarlaştı ve Hazret-i Zeyneb'e:

— Ey kadın, dedi; Allah, senin ev halkından taşkınlık ve azgınlıkta direnenleri ve ileri gidenleri, böyle yok etmekle, içimin derdini giderdi...

Zeyneb'in yüzünde tırmık tırmık acı, boğazında düğüm düğüm hıçkırık, gözlerinde billûr billûr yaş... Şöyle dedi:

— Ey dini, imanı, irfanı, vicdanı darmadağın olmuş adam! Sen, yetmişmiş yiğitlerimizi öldürdün, ev halkımı yok ettin! Allah Resûlünün mukaddes omuzlarında taşıyıp öptüğün torununa kin ve adâvet oklarını attın... Âilemin şerefli-lerini, büyüklerini, yükselen dallarımı, kollarımı kestir, biç-tin, soyumu, kökümü kuruttun!.. Eğer, senin o çıkası canın bunlardan zevk alabiliyorsa, gül, eğlen, neş'elen bakalım!..

İbn-i Ziyad bir şey söyleyemedi. Yerinden kalktı, Kûfe camisinin yolunu tuttu ve bir münâdi sokak sokak çağıladı:

— Herkes camiye gelsin!..

Kûfe halkı gürül gürül camiye doldu. Vefâsız ve şuursuz insanlar başları önlerinde sıra sıra dizildiler... İbn-i Ziyad, korkunç cinayetin destanlık kahramanı... Bir imam edâsiyle minbere çıktı... Halk mecnun gözlerle ona bakmakta...

İbn-i Ziyad'ın karanlık ağzının açıldığı görüldü. Yılan dili, ağzının içinde kıvrım kıvrım zehir saçmada... Hazret-i Ali (K.V.) ye ve onun, insanlığı nesil nesil nurlandırmaya memur evlâtlarına hakarete başladı...

Abdullah İbn-i Afifil Ezdi ki, Allahın Arslanı Cenâb-ı Ali (R.A.) ile Cemel ve Sıffin cenginde bulunmuş ve iki gözlerini kaybetmişti. Gündüzleri Câmi'ye gelir akşama kadar ihâdet ederdi. İbn-i Ziyad mel'ununun bu hezeyanlarını duyunca yerinden bir arslan gibi sıçradı ve avaz avaz bağırdı:

-- Ey Mercâne'nin oğlu! Yalancı oğlu yalancı babanla sensin! Peygamber evlâtlarını öldürüp de doğruların sözü-

nü mü söylüyorsun? Allah seni yüzüstü süründürsün!..

İbn-i Ziyâd, cinâyetlerine bir yenisini daha ekledi masum adamı caminin içinde astırdı...

Vefasız Kûfelilerden tek kişi ayağa fırlayıp da «Ne yapıyorsun?» diyemedi...

ÖMER B. SA'D'IN PIŞMANLIĞI

Ömer, Cennetle Müjdelenen sahabîlerden Sa'd b. Ebi Vakkas (R.A.) ın oğluydu... Babası Uhud cenginde Allah Resûlünün önüne vücudunu siper etmiş ve attığı oklarla nice kâfirin ciğerini delmişti. Hatta Kâlnatın Efendisi ona ok vermiş; «At, anam babam sana fedâ olsun!» demişti. «İlâhî! Bu senin okundur, onu düşmanına yetiştir. İlâhî! Sana dua ettiğinde Saad'ın duasını kabul et. İlâhî! Atışını doğrult, dâvetine icabet et!» diye dua eylemişti... İşte böyle büyük bir sahabinin oğlu ne hazin bir tecelli ki, cânilere başbuğ oldu...

Peygamber evlâdına karşı ilk oku atıp harbi açan da o idi. Nihayet kâlnatta en büyük cinâyet işlendi ve Ömer'in gözleri önünde Hazret-i Hüseyin (R.A.) in mübarek başı kesildi...

Zaman geldi, Ömer döğünmeye başladı. İşlediği cinâyetin ağırlığını omuzları taşıyamaz oldu. Hâlimden soranlara şöyle dedi:

— Sorma hâlimi! Bir insan, evine kötülük için dönmekken, ben kötülük için dönmüş, yakın akrabalık bağlarını koparmış, büyük bir cinâyet işlemiş, İbn-i Ziyad'a itâat, Allaha isyan etmişimdir...

Ömer, Kerbelâ çöllerini Peygamber evlâtlarının mübârek kanı ile suladıktan sonra İbn-i Ziyad'ın yanına geldi. İbn-i Ziyad:

— Ey Ömer, dedi; Hüseyin'in öldürülmesi hakkında sana yazmış olduğum yazıyı bana geri ver!

Ömer'in aklı kamaştı ve şu cevabı verdi:

— Emrin yerine getirildi, yazı da zayı oldu!

— Onu bana, muhakkak bulup getireceksin!..

— Zayı oldu..

— Ben yazıyı geri istiyorum. Nereden bulursan bul ve bana getir.

— İşte buna imkân yok...

— Neden?

— Vallâhi, o bana Medînede çatacak Kureys'in koca karılarına karşı kendimi savunmak için yanımda bırakılmıştır...

Ey Ubeydullah! Ben, sana Hüseyin hakkında bir öğütte bulunmuştum ki, eğer o öğüdü babam Saad b. Ebi Vakkas'a yapmış olsaydım, onun, üzerindeki hakkını ödemiş olurudum.

İbn-i Ziyad'ın kardeşi atıldı:

— Ömer doğru söylüyor. Vallâhi, arzu ederdim ki Kıyamete kadar Ziyad oğullarından, burunlarında halka bulunmayan bir tek kimse olmayaydı, hepsi kul köle olaydı da tek Hüseyin öldürülmeyeydi!..

İbn-i Ziyad başını eğip sustu. Cevap verecek mecali kalmamıştı. Bu cinayeti işleyen cânilere hiç bir şefaatçi bulunmayacaktı... Bu cinayetin diyetini ancak cehennem ateşi ödeyebilecekti...

Ey zâlim, nasıl attın sen bu sitem taşını;

Peygamber evlâdının kestirdin sen başını.

Hz. HÜSEYİN'İN EV HALKI ŞAM'DA

İbn-i Ziyad, Hazret-i Hüseyin'in ev halkını Yezid'e gönderdi. Kâfile Şam'a vasil oldu. Hazret-i Hüseyin (R.A.) in mübârek başı da Yezid'in önüne kondu...

Şemir b. Zilcevşen isimli adam şöyle dedi:

— Ey Mü'minler Emiri! Bu kişi, ev halkından 18 ve taraftarlarından 60 kişiyle birlikte yanımıza geldi. Onların önlerine gerildik. Valimiz İbn-i Ziyad'ın emri üzere blat etmelerini, aksi takdirde çarpışmaya hazır olmalarını söyledik...

Sabahleyin güneş doğarken üzerlerine yürüdük. Kendilerini dört taraftan kuşattık... Kıpırdayacak hallerini bırakmadık. Deve boğazlanacak veya kuşluk uykusu uyuncak kadar bir müddette onların hepsini kılıçtan geçirdik...

İşte sana onların cansız cesetleri! Topraklara bulanmış elbiseleri ve yüzleri...

Şimdi güneş, onları eritmekte!

Rüzgârlar, üzerlerine, tozlar, topraklar, kumlar saçmakta...

Onların ziyaretçileri, üzerlerinde uçuşan akbâbalar ve kartallardır. Onları yiyor, bayram ediyorlar!..

Yezid'in gözlerinde damla damla yaş... Bu cinayetin kahredici, yakıcı, kül edici ağırlığı bütün dehşetle omuzlarına çöktü... Ve Yezid örkeyle haykırdı:

— Yazıklar olsun size!

Ben, sizden, sizin itâatinizden, Hüseyin'i öldürmekten başka türlü bir hareket bekler ve isterdim...

Allah, Mercâne'nin oğluna lânet etsin! Vallâhi, Hüseyin'le ben görüşseydim, onu, bağışlardım!

Hazret-i Hüseyin'in kızı, Sekine:

— Ey Yezid, dedi! Allah Resûlünün kızları esir midirler?

Yezid şu cevabı verdi:

— Ey Kardeşimin kızı! Bu hâl, senden ziyade bana ağır gelmiştir. Eğer İbn-i Ziyad'la Hüseyin arasında akrabalık olaydı, onun üzerine o, böyle yürümezdi... Lâkin Hüseyin ile İbn-i Ziyad'ın arasını Sümeyye ayırmıştır.

Allah Hüseyin'e rahmet etsin...

İbn-i Ziyad, onun üzerine yürümekte acele etmiştir. Vallâhi, onunla ben karşılaşmış olsaydım da ondan ölümü, ancak, ömrümden bir kısmını kısmak sûretiyle kaldırmaktan başka çâre bulamasaydım, ömrümden bir kısmını bağışlayarak onu ölümden kurtarmayı ve kendisinin sağ salım gelmesini arzu ederdim. (1)

MOR SURATLI BİRİK

Yezid'in huzurunda bir gülgüle...

Gelen, giden, tebrik eden... Daha niceleri, niceleri.. İçlerinden mor suratlı biri ayağa kalktı. Parmağını İmam-ı Hüseyin'in ev halkından bir kıza uzattı ve Yezid'e şöyle dedi:

— Şunu bana armağan et!

Hız. Zeyneb, bu mecnun adamı payladı:

— Hayır! Sana aslâ ikram ve ihsan yok!.. Allahın dininden çıkmadıkça, bu senin için mümkün olmaz...

Vicdanı kara adam neye uğradığını anlayamadı ve susmak zorunda kaldı...

Zeyneb devamla:

— Bu, değil sana, hattâ ona da (Yezid'e de) helâl ve câiz değildir.

Yezid köpürdü:

— Ne demek o? Sen vallâhi yalan söyledin. Bu, benim için helâl ve câizdir. Ben, bu işi yapmak istesem, yapabilirim!

— Hâşâ! Yemin ederim ki, bunu Allah sana helâl kılmamıştır. Milletimizden çıkmadıkça, dinimizden başka bir din tutmadıkça, bu, senin için de mümkün olmaz!..

Yezid öfkeyle haykırdı:

— Ben, böyle yaparsam, babarın ve kardeşinin dininden çıkacağımı mı ileri sürüyorsun?

Zeyneb, imanın nurdan âbidesi... Vekar ve temkin içinde şu sözleri Yezid'in yüzüne alev alev çarptı:

— Ey Yezid! Allahın dininden çıkacağını ileri sürüyorum ki o, Babamın dini, Kardeşimin dini ve mukaddes Dedemin dinidir. Allah, seni de, Senin baban Muaviye'yi de, dedeni de ona hidâyet etmiştir!..

— Yalan söyledin ey Allah düşmanı kadın!

— Sen, haksız yere sövüp sayan, kudret ve hâkimiyetinle ezen bir hükümdar mısın yoksa?

Bunun üzerine Yezid'in yüzü kızardı ve başını eğip sustu...

Mor suratlı lânetli tekrar atıldı:

— Ey Mü'minler Emîri! Şu kızı bana hediye et!..

Yezid adamı azarladı:

— Allah sana döşeğinde ölmeni hüküm ve ihsan edinceye kadar bekâr kal!

YAS TUTTULAR

İmam-ı Hüseyin (R.A.) den geride kalanlar Yezid'in sarayında misafir edildiler. Yezid'in kadınları ve Hz. Muaviye'nin kızları göz yaşlarını tutamadılar ve üç gün mâtem ettiler... Saray göz yaşlarıyla sulandı...

Yezid'in zevcesi bile kendini tutamadı hüngür hüngür ağladı. Yezid şöyle dedi:

— Kureyş'in büyüğü ve lideri için ağlamak, ona düşen bir hak ve vazifedir. (1)

Canilerin işlediği bu müthiş cinayet en taş kalbli insanları bile rikkate getiriyordu. Yer ehli gök ehli, o şehadet incisi için elmas elmas yaş döküyordu...

Yezid, Cenâb-ı Hüseyin'in oğlu Ali'ye şu tekliflerde bulundu:

— Yanımızda oturmayı istersen, akrabalık hakkını gözetir, seni ağırlarız. Memleketine gitmek istersen, seni memleketine gönderirim! Ali:

— Medine'ye gönderilmemi arzu ediyorum, dedi...

Yezid de bu arzuyu yerine getirdi.

İMAM-I HÜSEYİN (R.A.) İN BAŞI

Peygamberler Peygamberinin aydın bakışlarının ışığı altında büyüyen ve cânilerin zulm oklarına hedef olup şehadet şerbetini içen yüce din eri Hazret-i Hüseyin'in mübârek başı Yezid'e gönderilmişti. O mübârek şehidin başı Yezid'in önüne kondu ve üzerindeki örtü açıldı...

Yezid'in suratı üzüntüden morardı... Derisi damar damar gerildi ve Hazret-i Hüseyin'i suçlayan bir beyit okudu:

O ân, Hazret-i Hüseyin'in oğlu kendini tutamayıp atıldı ve şu âyeti okudu:

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي
كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

— «(Gerek) yerde, (gerek) nefislerinizde herhangi bir musıybet vukua gelmemiştir ki bu, bizim onu yaratmamızdan evvel mutlaka bir kitapda (yazılmış) dır. Şüphesiz ki bu, Allaha göre kolaydır.» (Hadid, 22)

Yezid büsbütün morardı, fakat bir şey yapamadı. Sadece bir âyet okuyup sustu..

Orada Allah Resûlünün sahabilerinden Ebû Berzetül-Eslemlî de vardı. Şöyle dedi:

— Kıyâmet günü, sen Allahın huzuruna kayırcın İbn-i Ziyad olduğu halde gelecek ve çıkacaksın... Hazret-i Hüseyin ise Kıyâmet günü Allahın huzuruna, Şefâatçısı ve İnsanlığın Efendisi Cenâb-ı Muhammed (S.A.V.) ile gelecek ve çıkacaktır!..

O zaman senin hâlin nice olur?..

Yezid tek kelime söyleyemedi... İç gözlerine ilâhî nurun sürmesi çekilen yüce sahabi odayı terk etti ve kapıyı çarptığı gibi sokağa dalıp gözden kayboldu.

MEDİNE YOLCULUGU

İmam-ı Hüseyin (R.A.) den geride kalanlar Yezid'in sarayında bir müddet misafir edildiler. Kendilerine her türlü saygı ve hürmet gösterildi. Neleri alınmış ise geri verildi...

Nihayet Nur şehri Medine'ye gitmek için yola revan oldular. Yezid, onlara 30 atlı kattı ve yol boyunca takip etme-

lerini, sağ salım yurdlarına varıncaya kadar muhafaza etmelerini emretti..

Hareketten önce de İmam-i Zeynelâbidin'e şöyle dedi:

— Allahü Teâlâ İbn-i Ziyad'a lânet etsin!.. Vallâhi ben olsam Hüseyin'in her teklifini kabul ederdim... Lâkin kader-i İlâhî böyle imiş ne çâre!.. Her ne türlü ihtiyacın olursa bana bildir, hemen yerine getireyim!..

Kafile Peygamber Şehri Medine'ye ulaştı... Medine halkı gözyaşları içinde çırpındı...

Allah Resûlünün zevcesi Hazret-i Ümmü Seleme (R.A.), ilk feryadı koparanlardan idi:

— Eyvâh Hüseyin'im, eyvâh Resûlüllahın oğlu!..

Diyerek döğündü... Ve niceleri niceleri baygın yere düştü...

O gülün derdiyle gözler kan ağlar,

Gönül pâre pâre cismü can ağlar!

Kıyâmete kadar sürer bu acı,

Benim imân sinem âh, her ân ağlar!..

Şifâsızım, yoktur derdime çâre,

Gözlerim, gözlerim bin hicrân ağlar!..

Yaktı sineleri bu Kerbübela,

İns ağlar, cin ağlar, din iman ağlar!..

• Ciğergâh-ı Nebiye ok attılar.

Arş ağlar, zemin-i âsümân ağlar!

Ey Resûlün kokladığı ulvi gül;

İmdât et, Necati durmadan ağlar!..

KAN HALİNE GELEN TOPRAK

Kâinatın Efendisi, Hazret-i Hüseyin (R.A.) in Cebrâil tarafından Kerbelâ'dan getirilen toprağını Hazret-i Ümmü Seleme'ye vermiş ve şöyle buyurmuştu:

— Bu toprak, kan hâline gelince, Hüseyin şehid edilir!

Ümmü Seleme Hazretleri o toprağı Peygamber yadığı¹ olarak yarım asırdan beri yanında saklıyordu.

Peygamberler Peygamberinin evlâdı Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) şehid edildiğı gün toprak kan hâlini aldı... Bunu gören Ümmü Seleme Hazretleri çılgığı bastı; Hazret-i Hüseyin'in şehid edildiğini anladı ve bu acı haberin dehşetiyle kendinden geçti... (1)

İbn-i Sîrin der ki:

— Kadınlar, Yahya (A.S.) dan sonra, Hazret-i Hüseyin'e ağladıkları kadar hiç kimseye ağlamamıştır!

İBRET, HAYRET, DEHŞET

Muhabbet gözlerine hikmet sürmesi çekilen, Sonsuzluk Nebisinin mukaddes kucağında büyüyen ve nihayet ebediyetin çiçek bayramına eren Hazret-i Hüseyin (R.A.) in caniler tarafından katli bütün gönülleri yakmıştı... Bu acı, kıyâmete kadar da devam edecek ve acılığından hiç bir şey kaybetmeyecektir...

Ebû Nu'm isimli zat der ki:

Abdullah ibn-i Ömer'in yanında oturuyordum. Bir adam geldi.

Ey Abdullah, dedi; İhram hâlinde elbiseye sivri sinek kanı bulaşsa, yahut sinek öldürülse ne lâzım gelir?

Abdullah (R.A.), adamı iyice bir süzdü ve sordu:

— Sen nerelisin?

— Irak'lıyım!

— Irak'lısın hâ?

— Evet...

— Hele şuna bakın.. Allah Resûlünün oğlunu öldürdü-

(1) İbn-i Esir - El - Kâmil, c. 4, s. 48.

ler de şimdi bana sivri sineğin kanından dolayı ne yapmak lâzım geleceğini soruyor!

Halbuki ben, Kâinatın Efendisinin: «Hasan ve Hüseyin ki, onlar benim dünyada öpüp kokladığım iki reyhanımdır!» buyurduğunu işitmişimdir.

Fırat şimşeginden yaniverdim, âh!
Hicran, yine hicrân, olmuyor sabah!..

KORKUNÇ CÂNİLER CEZASINI BULDU

Cihanı temelinden sarsan bu hâdiseye karışanların hepsi de tez zamanda cezâlarını bulup azap diyarını boyladılar...

O eşsiz Peygamber incisi Cenâb-ı Hüseyin (R.A.) in başını gövdesinden ayırmış olan Sinan adlı insanlık yüz karası, muazzaz şehidin kafasını bir de şiir okuyarak Ubeydullah'ın önüne koyunca, Kûfe Valisi, destanlık cinayetin biz-zat tertipçisi olduğu halde, dayanamadı ve emri yaptırdı:

— Şu mecnunun boynunu vurun!

Sinan kuduzu mükâfat beklerken Cehennemî boyladı...

Kerbela hâdisesine karışanlardan hepsi, şu veya bu türlü belâlarını buldular. Bir zaman sonra Muhtar Bin Ubeyd isimli bir kumandan, askerleriyle Kûfeye girdi ve Kerbelâ işine katılanlardan altıbin kişiyi öldürdü...

Destanlık cinâyetin tertipçisi Ubeydullah, Şemir ve Ömer İbni Saad de bu arada cezâlarını buldular ve en büyük cezâ âlemine geçtiler...

Kerbela'ya katılanlardan herbirinin belâsını bulduğuna dair en güzel nakil, Yakup İbni Süfyan'ındır:

— Bir gece oturmuş, Kerbelâ fâciasından bahsediyorduk. Meclisde bulunanlardan biri, bu vak'aya katılanlardan belâsını bulmadık hiç kimse kalmadığını ileriye sürdü... Yine mecliste bulunanlardan bir ihtiyar, kendisini öne attı:

— Ben, dedi; Kerbelâ hâdisesine katıldım ve Hüseyin'in

öldürülmesine yardım ettim... Öyle olduğu halde bugüne kadar hiçbir belâya uğramadım!..

Hikmeti İlâhiye bakınız ki, o ân odada yanan kandillerden biri sönecek hâle geldi... İhtiyar kalkıp kandili aldı ve fitili düzeltmek istedi... Kandilden bir kıvılcım sıçrayarak sakalı tutuştu.. Meclistekiler ihtiyarı söndürmeye davrandı-larsa da başaramadılar. Sakalına bastırıldığı entarisi ve bütün vücûdü alevler içinde kaldı... İhtiyarın «Yandım!» fer-yadları göğe çıkıyordu.. Koşarak kendisini, kenarında bulunduğumuz Fırat nehrine attı ve yana yana boğularak öldü...

Böylece lâayık olduğu cezayı gördü...

ONLARI SEVMEK EN KUDSİ BİR VAZİFEDİR

Allahın bütün âlemlere Rahmet diye gönderdiği Resûlü, alınlarında bir ıfık hâlinde kendilerine kadar nebi nebi gelen ve kendilerinde temelleşen nûru, kendilerinden sonra da nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarını bu ümmete emânet etmiştir... O saâdet incileri, ruh arıtıcı bulvarlar gibi mü'min gönülleri hakikat elmaslarıyla doldurmuşlardır..

Kâinatın Tâci buyuruyorlar:

— Kim Hasan Hüseyin'i severse beni sevmiş olur. Kim onların düşmanıysa benim düşmanımdır!..

— Beni ve benimle beraber Hasan ve Hüseyin'i, babaları Ali ve anneleri Fâtıma'yı sevenler, Kıyâmet günü yakınlarımdır...

Evet, her müslümanın, her gerçek insanın ciğerine kazınması ve mezarında ciğeri çürüyünce ruhuna teslim edip tâ Arş'a yükseltmesi gereken bu sevgiyi kaybedenler cihanın en bedbaht insanlardır...

Şunu kat'iyetle söyleyebiliriz ki: Hiçbir şey insan kadar yükselemez; ve yine hiçbir şey insan kadar, alçalamaz...

Bu naçiz eserimle muhterem mü'min kardeşlerime Al-

lah Resûlünün muazzaz torunlarını tanıtmaya çalıştım.. Onları Can-ı gönülden sevmek iman icabıdır.. Karanlık dünya ufukları bu sevgiyle aydınlanacak; insanlığın hasretle beklediği yeni saâdet sabahları bu sevgiyle doğacak.. Kalbler bu sevgiyle nurlanacak, basiretler bu sevgiyle açılacak. Buğz-u adâvet çöllerini muhabbet Cennetlerine bu sevgi çevirecektir... Kan akan vâdilerde nur ve muhabbet nehirleri bu sevgiyle çağlayacaktır... Şuur gözlerine hikmet sürmesini bu sevgi çekecektir.. Öyleyse bu sevgi denizinde ömür yelkenlisi ile seyr ü sefer yapmak lâzımdır...

Ey şanı Pek yüce olan Allahımız! O şehadet incisi Peygamber torunlarının şefâatlerine bizleri nâil eyle!..

Lütfet, kerem et, ey yüce sultânım,
Hasret-i hicrinle pek yandı cânım!..
Öyle bir hasret ki, gönüller dağlar,
Göster cemâlini ey nur, saçan yâr!..

MEDED YA İMAM!

Ey güzellik şehrinin Pâdişahı! Ay bile senin nur saçan çehrenden istifade etmektedir... Bu kadar güzellik ile nurlanan güneş bir sensin!.. Senin firakınla bülbüller nâle etmekte, ağlamakta, goncalar da alev alev açmaktadır...

Bizim gülistanımızın güzel kokusu, senin yanağında açılan güllerden meydana gelmiştir... Ey Peygamberin nazla büyüttüğü çiçek! Senin yüksek faziletini sabah rüzgârından işittim... Sen öyle bir şehâdet incisisin ki, cennetin gül bahçesi, senin köşkündür... Bu bağı yanık Necâti, senin kâpında hakir bendelerdendir...

Ey doğru yol güneşi! Elimden tut da beni o mukaddes cânâna götürüver!. Zira sen, gönlü yanmış âşika seher rüzgârısın!..

Ey ay alınlı İmam! Gönül, hasret-i hicrinle yaralıdır... Göz de fıskiye gibi kan saçandır... Bu ne hicran ki, ben ayrılık meydanında bir lâle çiçeğiyim!.. Ey Cennetin ziyneti!

Lütfet, bana merhamet buyur.. Ey gönül bahçemin nazlı güzeli! Senin yüzünün güneşinden mahrum kalmak ne acı. Senin nazık yanağın bir mumdur, ben ise pervâneyim... Gece gündüz etrafında fır fır dönmedeyim... Gözümünden cihanın yapraklarına şebnemler saçılıyor... Bu göz pınarı sırf senin için billûr billûr akıyor... Mahzuniyet hanesinde fer-yâd-ü figan etmedeyim!..

Ey gönlü billûrlardan duru olan eşsiz inci!.. Günahkâr elimle kapının tokmağını tuttum!.. O dehşetli günde Necâtiyi bırakma... Şefâat mumunu arasat meydanında yak ki, bütün ümmet o ışığa koşalım...

Ey şehâdet incisi!.. Allah sana bol bol selâm etsin!.

S O N

Elinizdeki bu kitap, Cen-
net gençlerinin iki muhte-
rem Efendisi Hazret-i Ha-
san ve Hazret-i Hüseyin (R.
A.'in mübarek hayatların-
dan pırıltılar sunmaktadır.

Onlar ki, şanlı ve ebedi
Peygamberimizin, İlâhi ba-
kışlarının aydınlığı altında
birer saadet incisi olarak
yetiştiler ve en büyük mâ-
nâ kahramanları oldular...

Allah Resûlünün kâh om-
zunda taşıdı, kâh nefes ne-
fes kokladığı bu solmaz çi-
çekleri siz de koklamak is-
temez misiniz?

Öyleyse elinizdeki bu ki-
tabı dikkatlice okuyunuz.
Okuyunuz da, kendinizi Cen-
net bahçesinin ruh arıtıcı
bulvarları arasında bulunuz.

GENEL DAĞITIM:

CÜMLE Yayınları
Divanyolu Klodfarer Caddesi
6/1 İstanbul